

העולם הזה

בת האלוף
אמוס חורב
נאבקת בבעלה
הטוען:

מיכאל
לנדסמן

נירה
לנדסמן

הילד
לא
שלי!!

טקטי

יוליאנה עם קולות אלה

אריה שאג, מי לא יירא

על עמוס הנביא (העולם הזה 13.11)

כל הכבוד לשימוש הבלתי-פוסק שעורך העולם הזה עושה בספר-הספרים שלנו. המובאות שהביא בגליון האחרון מספר עמוס היו ממש כול!

עד עכשיו ידעתי שאורי אבנרי הוא ציוני עם קבלות (עד כמה שאני זוכרת אושר לו דבר ציוניותו בעת דיון בבית-המשפט העליון). עכשיו אני רואה שהוא גם יהודי ללא דופי וכך אדם כמו שצריך. רק כך אפשר להכין את האריכות שבה הוא מצטט את הקטעים הנפלאים והרלוונטיים כל-כך מספר עמוס.

יפה אורבן, תל-אביב

כנגד כל המלעזים על העולם הזה: הראו לנו עוד עורך עברי אחד המצטט לעיתים כה קרובות וביעילות כה רבה את התנ"ך.

ואחרי הפוסקים מעמוס אני גם מבין יותר טוב את האריה של העולם הזה (גלי מורא, בלי משוא פנים!), אריה היודע לשאוג ועוד אירי:

זיעה של פחדים

על מכונת-האמת.

לדעתי נעשה בארץ שימוש מופרז ולא-הוגן במכונת-האמת. המשמשת, כביכול, כגלאי-שקר. המכונה הזאת היא, בסך-הכל, גלאי של זיעה — זיעה של פחדים — מכונה הבורקת, פחות או יותר בהצלחה, את מהירות הנשימה, את קצב הדופק ואת לחץ-הדם של הנחקר.

ייתכן בהחלט כי אדם תמים וישר, הנלקח לחקירה, מתרגש כל-כך מעצם העובדה שחשד דים בו, והוא יזיע, יתרגש ולחץ דמו יעלה, מבלי שהדבר יהיה קשור כלל לתשובותיו.

ברוך גורסיין, תל-אביב

התקרים התורכי

עוד על נאומיו העבריים, הכתובים באותיות לטיניות, של פלאטון-שרון (העולם הזה 30.10 ואילך).

היה זה כמאל אטא-תורכ, אבי תורכיה החדשה, שהורה לבטל את הכתב הערבי לכתובת הלשון התורכית ולהחליפו בכתב לטיני. ייתכן מאוד שפלאטון-שרון ביקש ללמוד מן התקרים התורכיים, כי, כזכור, החלפת הכתב לא היתה הרפורמה היחידה שהנהיג אטא-תורכ. הוא גם הפריד בין הדת והמדינה, ומה שאולי עוד יותר חשוב לענייננו: הוא שם קץ, אחת ולתמיד, לחלומות ההתפשטות והכיבוש העותמניים.

שולה בר, נס-ציונה

האלף מן העבר

על חינוך חרשים (העולם הזה 13.11)

לתשומת-לבכם: אומנם, כאשר נוסד ארגון מיח"א נקבע שמו לפי ראשי-התבות של המילים, מחנכי ילדים חרשים אילמים" אולם במשך השנים נוכחו לדעת כי חרש לא בהכרח חייב להיות גם אילם, ולכן הארגון מגדיר היום עצמו כ"מחנכי ילדים חרשים" בלבד, ורק מתוך דבקות בשם הישן, השאיר את האלף הסופית בשמו.

אביבה טיימזקי, תל-אביב

מרק צלופח ומעי כרישים

על החיים בטיבט (העולם הזה 13.11)

במקום לספר על מניין השנים הטיבטי, על שנות הנמר והנחש שלו, מוטב לספר על התפריט הטיבטי.

הנה, לדוגמה, תפריט אופייני של סעודה טיבטית: דג מבושל בשומן חזירי שורשי במבו עם כופתאות-ירבה; אפונה ירוקה ביי-אורו; מנת חלזונים ומעי כרישים ובנוסף למרק הצלופח, אינסוף מנות של מרק איטריות, שהוא המאכל הטיבטי הלאומי.

גד קרן, תל-אביב

אלבנית, קשה שפה

עוד עובדות יוצאות-דופן (העולם הזה 2.10 ואילך). (המשך בעמוד 4)

בגישת הענקים

ליד שני מנהיגי המעצמות, נראים כל האחרים כגומדים. ומה שנוקבע השבוע בזנבה ישפיע על כל העולם. אפילו בישראל — הבחינו לפתע כי על פני כדור-הארץ יש מעצמות החשובות ממנה.

6

חס ועדרון

יועציו, עוזריו וחבריו של פרס דחקו בו: יאללה, רוצ קדימה, הרתיים איתך: פרס התחיל לרוץ, והתברר לו שההבטחות היו כוונות. הרעיון הפכה לקומדיה, ושרון התנצל: אני טענתי שפרס זר מם לעשות שלום? חס ושלום!

11

שוב בורסה אתה והשקל

יוסף דורנאל מציע: שער יציג שבועי התערורות בבורסה ודריכות בלילי-בלום • בוב ארונו נפרד מ-טל ארוי • מדוע נסע אלי לנדאו לחו"ל? • איך הקיבור צים גומרים את החודש?

10

רחל המרחלת מדווחת:

ישראל בויקו, המשוגע על כורוגל, מצא את ציסי אלקיים, שהיא גרושת כדורגל • המשולש בחייה של אילנה שושן • הכתם על חולצתה של נורית גל • הביקור הישראלי של דליה לבאי • האם יתגרש דוד קריבושי מענת?

40

אור עצוב

אבי קידר (בתמונה) שחקן בן 25. מספר על חוויות החזרה בתשובה על החיים בישיבת "אור שמח" ועל ההתמכרות: ה' רב ניפק חשיש רק בפורים הפגישות האינטימיות היחידות היו באמבטיה ובקורקים לא זרם דם אלא פסוקים.

24

חודעץ

עיריית תל-אביב החליטה לגדוע את ע"ה-הרע: היא אוסרת פירסום מודעות פרטיות המודבקות על העצים ברחוב דיזינגוף. רקוויאם להמצאה תל-אביבית מיוחדת מאוד.

30

המדורים הקבועים:

- מיכתבים — גלאי-השקר
- הוא גלאי-האמת
- איגרת-העורך — העולם הזה
- כותב את זה לפני שזה קורה
- תשיקף — הליכוד בעקבות ילדי תימן
- במדינה — ישראלים
- על מדינה פלסטינית
- אתה והשקל — תגבורת
- לאלוף פיקוד-הדרום
- הנדרן — המפקד צעק קדימה והפלוגה שיחקה ש-ש-ש
- אנשים — מי הוא טדי
- ומי היא עליזה
- יומן אישי — שוטה הכפר
- כניבור לאומי

כתבת השער הקדמי:

של מי אתה ילד?

בנו של התעשיין ובתו של האלוף (בתמונה). מתדיינים בבית-המשפט בשאלת האבהות על הילד שלהם. הבעל, מיכאל לנדסמן. טוען: הוא לא עליו האשה. נירה, בתו של עמוס חורב. אומרת: לא אסכים לבדיקת רקמותו

35

כתבת השער האחורי:

המאהב נזרק

מבית השחקנית

לפני 10 ימים נפטרה לאה דגנית (בתמונה). ממלכות התיאטרון העברי. בשש שנותיה האחרונות היתה לה אהבה גדולה עם מרדכי גילאון, בן גילה. ערב מותה התלקח מאבק על דירתה, בין בתה ובנותיו של גילאון, הטוענות "זרקו את אבינו מהבית!"

38

הכזין, הטלפון והאש"ל

ח"כ רב בן-מאיר עסק מאור בעיריית תל-אביב — ברדיפת כבוד, כיבודים, אש"ל ומכונית צמודה. כח"כ הוא נהנה מטלפון חכם בביתו. לכן דרש שיוחקן בביתו מכ"שיר נוסף — שגם לעירייה יהיו הוצאות על טלפון בביתו. כתבה שניה בסדרה.

8

מלחמת כת בכת

הצצה לעולמה של כת המורמונים מגלה שאין הבדל גדול ביניהם ליריביהם החרדים בירושלים. מקומה של האשה בבית. ואכזביות-האדם הם המצאה קומוניסטית" הן שתי פנינים ממישנתו של יו"ר מועצת גדולי המורמונים.

7

מסלול רומאי

מעצבים איטלקיים ערכו השבוע תצוגה בישראל. הדוגמניות הלא-טיות עברו בתוך תפאורה שהוכיחה את זירת הקולר סיאום. 50 אלף שקל הכרטיס.

36

העולם הבא

קומנדור-מס. בסיוע עובדי גן החיות, לכד שתי קופות רושמות נפתח קורס קריאה מהירה בקפה ★ עשרות מוחות נאטמו ביהודה שומרון וחבל עזה.

42

אסיר עולם

מנחם בגין, שהטיל על עצמו מאסר-עולם, לוקח לעצמו חופשה פעם בשנה: כיום השנה למותה של רעייתו. העולם הזה ליווה בבית-הקברות את ביקורו של האלמן הגלמוד, האסיר החיזור והכבוש.

14

דובי ברחה?

סניגורו של שלמה חליוה, הנאשם ברצח אורלי דובי, מנסה לבסס גירסה על-פיה הסתכסה היא עם הוריה וברחה מהבית.

28

המרותק הנצחי

שבע פעמים ברציפות רותק הסטודנט מכפר-כנא לביתו. זה הפך אותו לעצלן מספר הצעיר, שהשילטונות הסכימו להצעת-פשרה ב-עניינו, אך הפרו ההסכם.

28

מה הם אומרים — מתרגם הטרזנים

- שבור שהוא רק בעל-מלאכה?
- שידור — סקופ אמיתי
- וסקופ מדומה
- גם זה וגם זה — לאכול כמו מלכים
- לילות ישראל — איך
- מגרשים עצבות
- קולנוע — הדובון בן דמות היגון
- תשבין — נמצא על קו העוני (שתי מלים, שלוש אותיות כל אחת)
- הורוסקום — תקופת של חשבון-נפש לקשת
- קליק — המלחין שהפתיע והמלחין שמתחתן
- רחל המרחלת — הח"כ
- והחתיכה האלמונית
- העולם הבא — מדור ייעוץ.
- לא מדור ביץ

42

מכתבים

שווריה, ערך ביקור בקולנוע לסירטימין, ביקור שהונצח בהרחבה בעיתונים השוודיים. כן נוסרים לוולף את הגנתהיתר שלו על אחיו המנוח, קונראד וולף, מי שהיה בכיר מפיקי הסרטים בגרמניה המזרחית, ובמשך שנים גם נשיא האקדמיה לאמנות שלה, אך הירבה להביע לעיתים מזומנות, ביקורת נוקבת על המישטר בארצו.

סליחה, נפלט לו

על פליטות-פה של קרייני רדיו (העולם הזה 30.10).
יקיר אביב יכול להתנחם. אין הוא קריין הרדיו הראשון בהיסטוריה שנפל קורבן לפליטות-פה שלו. קדם לו, בתולדות הרדיו, המעשה שאירע לפני יובל שנים, בקריין רדיו וינה, בירת אוסטריה. באותן שנים רחוקות נהגו לסיים את

(המשך מעמוד 3)
אם כבר הרחיקה הקוראה ברש עד טיבט, כדי לגלות את עידן הארמה והעץ, אולי כדאי גם להסתכל בסביבה היותר קרובה אלינו, לאלבניה, למשל. לאלבנית האלבני יש, לתשומת-לב של מי שלא ידע זאת עד עכשיו, 36 אותיות וכן, באלבנית, זה פו, ולא זה יו.

חיים פוגל, בתיים

עיר ללא כלבים

על הטיפול בכלבים בתל-אביב (העולם הזה 30.10).
אני פשוט מקנא בקורא שוורץ שאין לו דאגות אחרות כחיים מאשר מציאת פיתרון לבעיות הפרשות הכלבים בתל-אביב. אבל למה להצניע רק את הפרשות הכלבים? האם לא מוטב היה להצניע את הכלבים עצמם?

שיח מתנחלים בבל העיר תמונה אחת שווה אלף מילים

השידורים בשעה 11 בלילה וקרייננו, שהיה בתום מישמרת קשה וארוכה, מלווה חינוכונים וגניונים וינאיים, סבר ששם השמיעו את המילים, ועתה, לילה טוב, גבירותי ורבותי, ולהשתמע מחר בבוקר, ניתק הטכנאי את הקול. אז הוא השמיע תוספת לא כתובה מראש (אבל שהיא אימרה וינאית מאוד מקובלת): "וחוץ מזה, נשקו לי כולכם בחדר".

אלא שטכנאי הקול משום-מה לא ניתק את המיקרופון, ותשרירי-השרות הפריט של אותו קריין גרם למהומה כזאת, שכבר למחרת הוא נאלץ לשלם את המחיר. רק שבחינה של אותם ימים לא שיחקו בהתפטרות. פשוט פיטרו אותו. סטר הרמן, רחובות

הרוצח קנה את הסכין

על סכין רוצח הוריו (העולם הזה 13.11).
בגיליונכם האחרון הופיעה (במדור תשקיף) ידיעה שכותרתה: "המישטרה סיפקה לרוצח סכין". עילפי ידיעה זו רצח הבן דני גרודניק את הוריו בסכין שהיתה מוחזרת במישטרה בעיקר בות ניסיון תקיפת ההורים בעבר, ושאותה סכין הוחזרה לבן, לבקשתו, סמוך למועד הרצח. ברצוני להבהיר שהפרט הנכון היחיד בידיעה זו היא שעילפי החשד נרצחו ההורים בסכין. סכין זו נקנתה בבוקר הרצח. במישטרה מעולם לא נתקבלה תלונה קודמת של ההורים נגד בנם ולא הוחזרה כל סכין. ממילא, גם לא הוחזרה סכין כלשהי לידי הבן. סגן-ניצב זאבה אהרונ, דוברת מישטרת המחוז, תל-אביב

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות, מישפטיים או טכניות.

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03.232262/3/4. תאריך: 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תבנית: יוסי שגן ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צפריה, ענת סרגוסטי ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ מחלקת המודעות: רפי זכרני ♦ המו"ל: העולם הזה ♦ בע"מ ♦ הדפסה: הדפוס החדש בע"מ, תל-אביב ♦ הפצה: גוד בע"מ, תל-אביב

קווא יני

אתם בותבים את אותו הרבר כמו האחרים. אלא שאתם כותבים את זה לפני שזה קורה, והאחרים כותבים את זה אחרי שזה קורה, אמר לי השבוע ידיד. הודיתי לו על המח מאה.

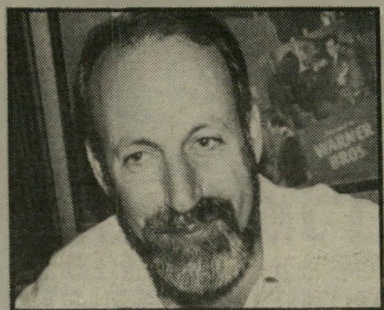
הוא התכוון למאורעות שהסעירו את הארץ לפני שבוע, אך נדמה לי שהגדרה זו טובה לרכים מדיוחי העולם הזה.

לפני שבועיים פירסם העולם הזה (6.11.85) על שער הקירמי את תצלומי הצולח של שימיעון פרס (שצולם בניוירוק עליידי ענת סרגוסטי), והכותרת: "הרב שך הודיע לפרס: הרתיים יישארו כממשלה בלי הליכוד" הגליון הכיל כתבה תחת הכותרת: "לשגשג את הליכוד" על רקע תצלומי שימיעון פרס (שצולם בכנסת עליידי ציון צפריה), וכתבה של רפנה ברק תחת הכותרת "ההכנסה הסודית של שך".

השבוע ניתן היה להבחין היטב בין הפוליטיקאים והפרשנים שקראו כתבות אלה,

של פרס. פשוט לא הבין נכונה את המתרחש. שמעתי פרופסורים מלומדים מאוד מהווים את דעתם בכלי-התיקשות על פוליטיקה וחוק — והיה ברור שפשוט אינם יודעים על מה הם שחים. הם דיברו על הליכה לנשיא, התפטרות הממשלה וכו' וכו' — ולא תפסו כלל שמטרת התרגיל כולו היא בדיקת הפוכה: למנוע את כל הרברים האלה.

כאשר הופיע השער לפני שבועיים, תמהו רבים מדוע מקריש העולם הזה פיתאום מקום כה נרחב לנושא זה, גם במערכת היו מי שעירערו על כך: "זה לא אקטואלי" נמאס לציבור לקרוא

מני-שיפטי נוף במקום

על זה". שבוע לאחר מכן היה זה העניין האקטואלי והמעניין ביותר במדינה.

נוף בלי סוף

אני מודה שלא חשתי בלבי צער שאינני יכול להתגבר עליו, כאשר נמסר לי כי מוסדות תנועת-החירות לא הציבו את עקיבא נוף במקום ריאלי ברשימת הליכוד לכנסת הנוכחית. היו דיעות שונות על תרומתו של עקיבא נוף לפרלמנטריות הישראלית, ואני הייתי שותף לאחת הדעות האלה.

אילו ידעתי אז מה שאני יודע עכשיו, הייתי פורץ בזעקה מרה ומכריז שבית-הדעב למען הדרישות: הכניסו את נוף לכנסת! כי מאז שאין לנו תפקיד ציבורי העומד במרכז התיקשות, נדמה שהוא עוסק בעיסוק אחר בלבד, להגיש תביעות מישפטיים נגד העולם הזה.

נוף חותר למטרה זו בעקשנות העילאית של דגסלמון, החותר אל אתרי-הרבייה של מישפחתו במעלה-הנהר. שום מיכשול אינו מרתיע אותו, שום כישלון אינו מרפה אותו. הוא עובר על כל מה שהעולם הזה אי-פעם כתב עליו, ומגיש תביעות מישפטיים. הרי לשם כך קיימים בתי-דין. השופטים ישפטו, והעיתונאים יכתבו, אם זה לא יאמא להם. אבל למען השם, מנהיגי חרות — בקשתנו שטוחה לפניכם: בחרו את עקיבא נוף לתפקיד ציבורי לכל תפקיד שהוא — ראש-עיריית ירוחם תחתית או שגריר-ישראל בוולטה-עילית! תנו לו את פרסי-ישראל למוסיקה או לפוליטיקה! משהו רק שיירד מהשבועון המיסכן הזה ויניח לנו לעבור!

אורי אבנרי

שער "העולם הזה" 6.11.85 לפני כן או אחרי כן!

ובין מי שלא קראו, הראשונים ידעו על מה שהם מדברים, האחרים לא.

רק חלק מהקוראים בקרב אנשי-המיקצוע הבינו את העוקץ של הכתבות האלה. היה כהן גילוי גדול: שיש הברל עצום בין התפטרות הממשלה ובין סילוק הליכוד מתוכה. ההברל נעוץ בהכנסת שנתן הרב אליעזר שך למפלגת-העבודה (או, כפי שהתברר השבוע, להכנסתה שהיה נרממה למפלגת-העבודה שניתנה להם עליידי הרב שך).

נפילת הממשלה היתה מחייבת את פרס להרכיב ממשלה חדשה, תהליך שהוא קשה ומסובך בנסיבות הקיימות (ראה הנדון). פרישת הליכוד היתה חוסכת תהליך זה. ברגע שפרס עמר על הברל זה, השתנתה כל הטאקטיקה שלו. משבר השבוע צמח כולו על רקע הטאקטיקה החדשה הזאת — ומי שלא הבין את השיקול הזה

תשקיף

המשבר: שחל איכזב

שריר ושמיר הפתיעו

הערכת יכולות שנעשתה בלישכת ראש-הממשלה ובתהליכי-מיון עם מוכ"ל העבודה, עוין ברעם, אחרי סיום המשבר הממשלתי סביב דרישת שימרון פרס שאריאל שרון יתנצלו לפניו, העלתה את העובדות הבאות:

- הכל מאוכזבים, בלשון המעטה, משר-האגריה, משה שחל. ערב המשבר, ביום השלישי שעבר, הודיע שחל בשיבת "שרינו", שהדתיים נמצאים בכיסו, בניגוד לדעת אחרים שנכחו בשיבה. אחר-כך המציאות טפחה על פניו של שחל. למרות זאת הוא לא התבייש, והודיע השבוע, באמצעות עוזריו, שהדתיים הבטיחו לתת את ידם למערכ במשבר הבא.
- כפרוך המשבר נודע, שהשר יצחק מודעי יצטרף לממשלת-מיעוט של המערך. יועציו של פרס לא שמרלב להתפתחות מפתיעה אצל קבוצת השרים אברהם שריר וגידעון פת, תומכי האיחוד המהיר עם חרות. אנשי קבוצה זו יצרו קשר עם פורשי הליברלים, וביקשו מהם שיתמכו אדיהוק, בשיבת מרכז, כהליכה של כל הליברלים עם המערך.
- ביום הרביעי כצהריים שלח יצחק שמיר שדר חשוב, דרך רוני מילוא וצעירי-חרות: הללו הודיעו שגם אם שרון יפוט, הרי שאחרי מימוש הרוטציה יוכל שמיר להחזירו לממשלה (רבר שאינו נכון). פירושו של דבר, ששמיר היה מוכן להישאר בממשלה גם כלי שרון. יריעה זו הובילה להערכה היא שפרס יכול היה להקים ממשלה מיעוט ללא הדתיים, בעזרת 12 ח"כי הליברלים, או במקרה הגרוע להוציא את שרון מבלי להביא לסירוק ממשלת האחדות. אך יועציו של ראש-הממשלה הציפו השבוע את הכתבים והפרשנים במידע כוזב, כדי שלא לסגוע בתכניתו של פרס.

דנוור

בגורדון-פרישמן

רחובות גורדון ופרישמן בתל-אביב יהיו החל מהחודש הבא רחובות-הפעילות המועדפים של מסגד-לירדנוור. המסגדים של ראובן גרוס יפשומו על שני רחובות אלה ויסגורו כל רכב שיחנה בקטע של "אין עצירה" או על המידרכה.

לוי

הפרובוקציה הבאה?

יועציו של השר דויד לוי דוחקים בו לנקוט בתרגיל נוסח אריאל שרון, ולהעמיד במבחן את רצינותו של ראש-הממשלה. עלי-פי התסריט שלהם, יתקוף לוי את שימרון פרס במלים קשות על רקע המדר הגבוה ומצב האכזלה החמור, ויסרב להתנצל. התגרות כזאת, יהיו השלכותיה על גורל הממשלה אשר יהיו, תחזק את מעמדו בוועידת-חרות, שתיערך בעוד ארבעה חודשים.

רבין יתמודד

שר-הביטחון יצחק רבין יתמודד על הנהגת מיסלגת-העבודה מול שימרון פרס, בשזה יהיה שרי-החזק. בישיבה סגורה של פורום מחנה-רבין, שהתקיימה במישרד הקליטה בתל-אביב לפני שבוע, הסכימו רבין שהוא אינו רואה טעם בהתמודדות בוועידה הקרובה, שתיערך בחודש מרס 86. כי לדבריו, בקארנציה הנוכחית יש מועמד

לראשות-הממשלה. מדבריו ניתן היה להבין, שאם תהיה רוטציה — הכל יהיה פתוח.

אלף קשישים ימותו

ללא טיפול

סקר של בתי-החולים הגריאטריים הפרטיים קובע, שבאלף קשישים, חוזקים לטיפול צמוד ולהשגחה מיקצועית, נמצאים כיום בבתי-הם ולא זוכים לאישפוז. מצב זה פוגע קשה בבריאותם של הקשישים ומאיים על חייהם. המיספרים מתבססים על דוח מבקר-המדינה, מהשנה שעברה, שקבע כי 540 קשישים ממתנים לאישפוז בעוד שיותר מ-400 מיטות בבתי-החולים הפרטיים אינן מאוכלסות. מחיר שהיית קשיש בבתי-חולים פרטי הוא 25 דולר ליום, אך משרד-הבריאות משלם מחיר הנחה: 18 דולר בלבד. כרגע מאושפזים מאות קשישים בבתי-חולים ציבוריים, במחלקות פנימיות, ושם משלם משרד-הבריאות עד 100 דולר ליום רמי-אישפוז.

חרם דרבנן על קאץ'

חרדים מברוקלין הפתיעו את ראש עיריית ניו-יורק, אדוארד (אדי) קאץ', וערכו לו, בעת אחד מסוריו בעיר, טקס דתי של חרם. הם הקיפו אותו, בדת וברון, כשנדרת שחורים דולקים בידיהם, ונידו אותו מכלל ישראל. היה זה עונש על כך שקאץ' אינו סוגר מועדונים של הומו-סקסואלים. ראש-העיריה היה משועשע מכל העניין, והזכיר כי המחרימים מבניסים אותו לחברתו המכובדת של הפילוסוף בנדיקטוס (ברנדן) שפינוזה. קאץ' עצמו הוא הומוסקסואל מוצהר, ואף כתב על כך ספר.

הסוכנות מימנה

את דוברת הגוש

מחלקת העליה בסוכנות, שבראשה עומד איש חרות חיים אהרון, מימנה חלק משהיית דוברת גויס-אמונים, דניאלה וייס, בארצות-הברית. וייס יצאה ליבשת האמריקאית בין השאר כדי לקיים מסיבות-עיתונאים נגד ממשלת-ישראל. בסוכנות רואים בחומרה רבה את התנהגותו של אהרון.

מסע-צייד לראש-מחלקה

ראש-מחלקה בהסתדרות הציונית, הידוע בנסיעותיו הרבות לחו"ל, ושבשנים האחרונות הוכתר בתואר "אלוף הנוסעים לחו"ל", למסעות ספוריטבע וציד, שבר באחרונה שיא. הוא יצא למסע-צייד בדרום אמריקה, לגיזבר המחלקה שלו שילם לא רק את הוצאות המסע עצמו, אלא גם את החשבונות על התחמושת שקנה ראש-המחלקה.

רשת כותבי

מיכתבים למערכות

ועדת-העורכים של העיתונים היומיים עשויה לקיים דיון בנושא בלתי-שיגרת: החשד שרשת מאורגנת של אנשי ימין קיצוניים מציפה את מערכות העיתונים, בעיקר של

הליכוור בעיקבות

ילדי תימן

עסקני-ליכוד זוטרים הם שעזרו מחדש את פרישת ילדי-תימן האבודים ועזרו לאירגון הכינוס בראש-העין. בעוד מוכל ההסתדרות, ישראל קיסר, ישב על בימת הכבוד, עסקו אנשי הליכוד בעבודה השחורה, בתיקווה להשיק הון סר לימי מהגריה של הטיסת הילדים, שפרטיה לא נחקרו עד היום. את יחסי-הציבור לכינוס העניק עדי הלפרן, דובר מרכז חרות, חבר של רוני מילוא וממקורביו של אריאל שרון.

הצהרונים, במיכתבים מגמתיים, כמעט זהים האחד לשני. המותקפים הנוכחיים הם הפרופסור ישעיהו ליבוביץ' והסופר אברהם ב. יהושע. עורכי מדורי מיכתבים למערכת גורסים, שכל המיכתבים מוסקים בכתובת אחת, ונשלחים ממקומות שונים, בשם התומכים בשםם של אנשים קיימים — כדי למנוע חשש לזיהוי סיברוק.

גורדון בצרות

אורי גורדון, ראש המחלקה לעליית הנוער בסוכנות, נמצא בעימות עם יחיאל לקט, יו"ר תנועת העבודה הציונית, עימות המסכן את מעמדו של גורדון.

פרוסמן מוגן באוצר

פקיד בכיר ביותר במישרד-האוצר הורה למנהל-המכס, מרדכי ברכת, לחזול מלמסור חומר כלשהו לעיתונאים על איש-העסקים משה פרוסמן, יבואן שארפ. נגד פרוסמן כבר הוגש כתב-אישום, שבו הוא נאשם בהתחמקות מתשלומי מס ומע"מ והברחת מס"ח לחו"ל, באמצעות הקמת חברות פיקטיביות ביפאן. המכס, עלי-פי טענת האוצר, ממשיך להציק לפרוסמן ולהדליף חומר נגדו.

קומנדו מס יפרשו

400 חוקרי קומנדור-מס, שגויסו עלי-פי הנציב החדש, יאיר רבינוביץ', לארבעה חודשי-שלוש, עומדים לפרוש מעבודתם באופן מאורגן והפגנתי, בטענה שחוקרי-מס ותיקים מונעים מהם לבצע את עבודתם כיעילות ובוריות.

קלמן מכה שנית

קלמן קצנלסון, שהסעיר את המדינה ב-1959, כאשר פורסם סיפור הגיועני "המהפכה האשכנזית", מטיף בימים אלה לחברי חרות בממשלה לזנוק קרע גלוי בין ישראל וארצות-הברית.

ברשימה בביטאון מיסדר-בוטינסקי הוא טוען, כי האמריקאים מנסים לחטוף את אש"ף מתחום ההשפעה הסובייטי, וכי רק עליית המתח המלחמתי באזור תסכל מזימה זאת.

קיסר טועה בחישוב

הודעתו של מוכ"ל ההסתדרות שהוא יצמצם את חברי הוועדה המרכזת, המונה 46 חברים, מעוררת השתאות בבניין הוועדה-הפועל. המיספר המדויק של חברי הוועדה כיום הוא 42, ונראה שקיסר אינו מתכוון לצמצם את המיספר האמיתי של החברים, אלא לטעון שצמצם ממיספר פיקטיבי, של 46, ל-42, שהוא מיספר החברים בפועל.

הסכנה המורמונית:

גניבת נשמות מתות

הרב הירושלמי שמואל גור חשף את סיבת ההתנגדות הנזעמת של הדתיים לפעילותו של בת המורמונים: עלי-פי אמונת חברי-הבת, כל המצטרף לכנסייה שלהם מביא אל שורותיה לא רק את נישמתו שלו, אלא גם את נישמתם של כל אבותיו, עד אדם הראשון. לכן הם אוסמים רשימות-ארכולוסין עתיקות וירושליות-יוחסין, מכל העמים והדתות, ומעבירים אותן במחשש, בהשקעה של 100 מיליון דולר. יש חשש חמור, מסביר הרב, שזהות-החיות היא בשורות-יוחסין של צדיקים, שהמורמונים ינסו להשתלט על ארכיונים יהודיים. הרב לא פירט אם הוא שותף לאמונתם של אנשי-הדת בדבר התנצרות למסרע, ואם לדעתו יש חשש ממשי לגניבת נישמות מתים.

מיטבח אורחי

במטה הארצי

המיטבח המישטרתי במטה הארצי של המישטרה יאורח, בקרוב הוא ינוהל עלי-פי אורחים, והתפריט בו ישונה. בדיקה-העלתה שכך גם ייחשך סכף רב.

בוקים. אבל הכל ידעו: מה שייקבע ב'נבנה' ישפיע על כל העולם. לעומת שני הגדולים, כל שאר הכוחות בעולם מתגמדים.

אזרחי עולם? ישראל מושפעת מן הפגישה הזאת בשני מישורים. קודם כל, ישראל היא חלק מן האנושות. חרב החורבן הגרעיני, ה' מאיימת על העולם כולו, תלויה גם מעל לראשה.

אם יקרה המיפגש את רעיון הגבלת החימוש, ויקטין את סיכויי המלחמה הגרעינית, ייצא גם האדם הישראלי נשכר. יקטן הסיכוי כי האנושות תרבותית כולה תגיע אל קיצה ברור הזה. יפחת החשש שמא תימחק ישראל כמעט בהיסחיה דעת, יחד עם עשרות מדינות אחרות.

אולם הישראלי המצוי אינו דואג לכלל האנושות, וגם אינו מודע לסכנות הכלל-אנושיות. הצד הזה של המיפגש ההיסטורי ב'נבנה', המעסיק אמריקאים ורוסים, בריטים וגרמנים, איטלקים וצרפתים, כלל אינו מעניין את הישראלים.

לעומת זאת מעניינת אותם ההש' לכה הישירה, העשויה או העלולה להיות לפגישה על הבעיות המיוחדות של ישראל.

מושבה ישראלית. לפעמים נדמה לישראל כי ארצות-הברית היא מעין מושבה ישראלית, המחוייבת

החלומות. ואילו רונלד רגן, החובבן חסר-התקנה, רחוק מאוד מלהיות נפוליאון, האיש בעל חשבוני-הברזל, ששלט בפרטייה-פרטים של שילטון. אולם מבחינה היסטורית, יש המשכיות. העוצמה של רוסיה ומג' מותיה הגיאופוליטיות לא השתנו, כאשר תפסו הבולשביקים את מקום הצארים. ואילו ארצות-הברית היא עתה מנהיגת העולם המערבי, כפי שהיתה צרפת בימי הקיסר השאפתן.

כאז כן עתה חוששים הרוסים מפני פלישת המערב, אלא שעתה הפחד הוא מפני חורבן אטומי, לא מפני החורבן השיגורי. שהתנסו בו בימי נפוליאון והיטלר. ואילו המערב חושש מפני התפשטות הסובייטים והתפרצות ה' פוטנציאל לטווח-רחוק, האצור בגוש היבשתי של הממלכה הרוסית.

דבר אחד לא השתנה: כאשר נפגשו אז שני הקיסרים, עצר העולם את נשימתו. כל אדם עלי אדמות ידע כי תוצאות הפגישה הזאת ישפיעו גם עליו. מאות המלכים, הדוכסים, ה' נסיכים והרפובליקות השאר חלקי העולם ידעו לפני 178 שנים כי בהיפגש שני האריות, כל שאר החיות יבער מתגמדות.

כך גם הפעם. כאשר נפגשו השבוע הקיסרים של ארצות-הברית וברית- המועצות ב'נבנה' החורפית לא היו רפסודות, לא אוהלי-שלום ולא חי'

גשו אז בגבול שבין שתי האימפריות שלהם: על רפסודה גדולה שעגנה באמצע הנהר ממל, היום בתחום ברית- המועצות. הרפסודה כוסתה בשטיחים יקרים, והוקם עליה אוהל גדול ר' מפואר.

שני הקיסרים התקברו לשתי גדות הנהר בעת ובעונה אחת. הגורדיות הקיסריות קראו הירד כאשר עלו השניים על הרפסודה, והתחבכו.

הפגישה הסתיימה בברית-אחים. עשרה ימים בלבד לפני עוד ירו שני הצבאות זה כזה. על הרפסודה ליד טילזיט הם כרתו ברית וחלקו ביניהם את העולם.

בירח-הרבש שהשתרר ביניהם הציע נפוליאון לאלכסנדר, איש החוץ ו' החלומות, לכבוש יחדיו את הודו ולחסל את האימפריה הבריטית. אלכסנדר חלם להחזיר את הצלב לכנסיה הגדולה באיסטנבול, שהפכה מיסגר. נפוליאון חשב להכריע סופית את האריה הבריטי.

שום דבר מכל אלה לא התממש. חמש שנים אחרי טילזיט התנגשו שתי האימפריות חזיתית, הקיסר הצרפתי פלש לרוסיה, הגיע למוסקווה והובס. טילזיט נשארה אפיוורה, כמעט קוריוז היסטורי.

ענקים וגמדים. מיכאיל גור' בצ'וב, הקומיסאר הקשוח, רחוק מ' להיות אלכסנדר, הצעיר הדתי בעל'

מפגינים בתל-אביב נגד האפארהייד לא היה ולא נברא

העם

ההפגנה שלא היתה

לישראלי לא איכפת מה קורה בעולם. אך הוא דורש שלעולם יהיה איכפת מה קורה לישראל

ב'נבנה' נפגשו ראשיהן של שתי מעצמות-העל (ראה להלן). המיפגש עורר בישראל פחות עניין מאשר בכל מדינה מערבית או מיוחסית אחרת. כי הישראלים מרוכזים בבעיות, של עצמם. העיסוק בבעיות הזולת — או מה שנראה כבעיות הזולת — נראה להם כלוקסוס.

אם פיקפק משהו בכך, הרי סיפק אייבי נתן השבוע את ההוכחה. הוא עשה מה שלא עשתה שום מיפלגה בישראל: הוא קרה להפגנה נגד שיגור שגרירי ישראל חדש לארץ-הגויזנות, דרום-אפריקה.

ישראל אינה המדינה היחידה שיש לה שגריר במדינה הניאורנאצית הדרומית. אך ישראל היא המדינה היחידה השולחת לשם שגריר חדש, אשר יגיש את האמנתו לנשיא הגיוזני, מאז שהוכרו שם על מישטר-החירום הרצחני.

הטקס יהפוך לאירוע תיקשורתי גדול, והתעמולה הדרום-אפריקאית תשתמש בו כדי להוכיח כי ישראל היא ידירה נאמנה של ממשלת פרטוריה. הדבר יעזור להחליש את איבת ה' יהודים בכל העולם למישטר זה, המורכב מחסידי אדולף היטלר.

כאשר עברה ההפגנה ברחובות תל-אביב, נתקלה בקהל אדיש ונבוך (וראה יומן אישי). אך מעניינת יותר היתה תגובת אמצעי-התיקשורת. הטלוויזיה הממלכתית פשוט ה' עלמה מן האירוע כולו. מבחינתה, לא היה ולא נברא. גם כמה עיתונים התעלמו ממנו לחלוטין, ולא הזכירו אותו אף במילה אחת. עיתונים אחרים הקדישו לו כמה שורות.

גטו ממלכתי. ישראל היא אי בעולם, גטו ממלכתי המרוכז כל-כולו

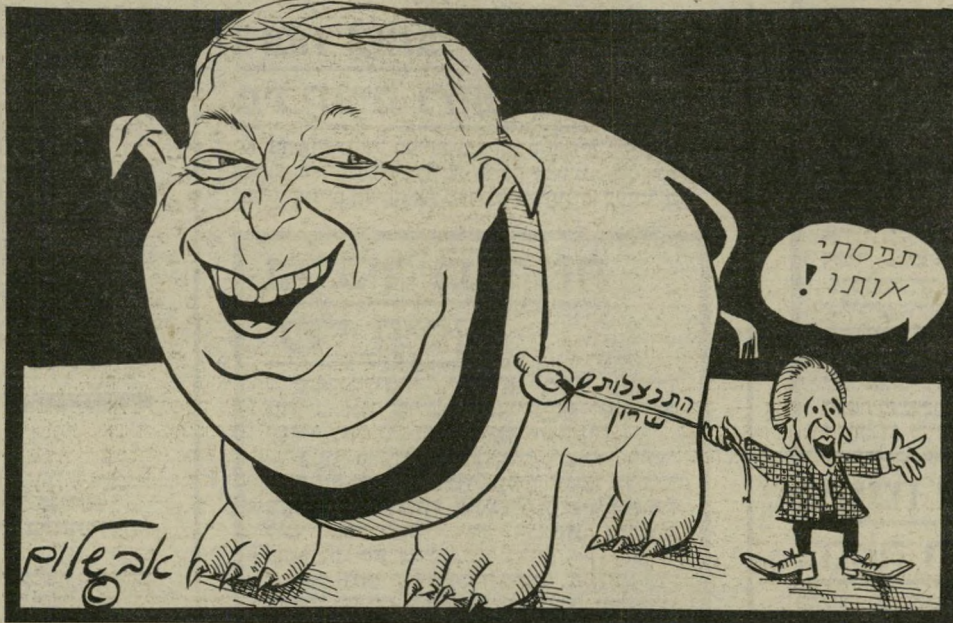

נפוליאון והצאר אלכסנדר בטילזיט, 1807* חיבוקים לחוד, מילחמה לחוד

לממן את קיום המדינה ולהגן עליה. רושם זה אינו מוטעה לגמרי, כי לישראל יש השפעה גדולה על ה' שילטון בארצות-הברית, באמצעות ה' קיבוץ היהודי הגדול החי שם. ישראל והיהודים שולטים בקונגרס האמריקאי שילטון כמעט-מוחלט. יש להם הש' פעה אדירה על כליהתיקשורת ה' אמריקאיים, ועוצמה פוליטית-כל' כליתית-שורתית זו מגוייסת כולה למען המדיניות של ממשלת-ישראל, תהיה אשר תהיה.

אולם ברור כי זהו רק צד אחד של המטבע. ררושה פגישה כמו זו ב'נבנה, כדי להחזיר את ישראל לקרקע ה'

* ציור זה אינו מתאר את המיפ' גש הראשון ברפסודה, אלא המיפ' גשים שערכו לאחר מכן בעיר. נפוליאון במדים הלבנים משמאל, לידו הצאר אלכסנדר ה' 1. לידם: המלך הפרוסי פרידריך-וילהלם ה' 3 ואשתו היפהפיה, לואיזה, שהיתה לידיתו האישית של הקיסר הצר' פתי.

כאשר החרדים בישראל יוצאים למלחמת קודש כדי לכפות את רצונם בכוח, מתגייס הציבור החילוני אוטומטית כדי להגן על קורבנותיהם. אך מה המצב כאשר גם הקורבנות של התקפה זו הם כת של קנאים רדיקליים? זהו המצב כיום בירושלים. החרדים נחלצים למלחמת חורמה בתוכניתם של המורמונים, כת נוצרית (או נוצר רית'כופרת, ראה מיסגרת). להקים בהרצה צופים אוניברסיטה משלהם, ש' תהיה סניף של האוניברסיטה שלהם במדינת ישראל, הקרויה על שם בריגה יאנג, הנכבד השני של הכת. לרעת החרדים, העטים על עניין זה

יוניות. בעיקר התנגד או לסיוע שנתנה המדינה לחקלאים, כדי לאפשר להם להתקיים. האחרים המטירו עליו ביי צים, והדמוקרטים הפריעו להופעותיו. מאז 1942 היה בנסון חבר מועצת התירס של המורמונים. אחרי שפרש מתפקידו הממלכתי ב-1960, היה לכהן מורמוני במשרה מלאה. עתה הגיע לפנסיה.

לפני חמש שנים הופיע בנסון באוניברסיטת בריגה יאנג, שבה למד גם הוא, והזכיר לתלמידים שלפי תורת המורמונים, דיבר נשיא הכנסיה הם התגלות אלוהית חיה, ומשום כך הם עולים על כל התגלות קודמת,

המוני החרדים המקימים בירושלים מהומה נגד המורמונים מעוררים שאמ' נפש, אך המורמונים עצמם אינם נופלים מהם בדעותיהם החשוכות והקנאיות

בנסון הוא שחרור

מי הם המורמונים?

ובכללה גם התנ"ך. עכשיו הפכו דיבר בנסון עצמו לדבריהם. מהו הרגל בדוקטרינה זו?

בין השאר נודע בנסון בדעות אלה: שמקומה של האשה בבית. לפני עשר שנים ביקר בפיליפינים, והטיף לעדה המורמונית שם שזהו תפקיד האשה.

● שהתנועה לקידום זכויות האדם של השחורים היא מזימה קומוניסטית.

● שמס'הכנסה הפרוגרסיבי הוא המצאה מארכיסיסטית.

● שאין בשום פנים להפחית את היחסים עם ברית המועצות.

לפני 20 שנה נודע על קשריו ההדוקים של בנסון עם אגודת ג'ון ברץ' — האירגון החשוב ביותר של הימין הפאשיסטי בארצות הברית. הוא עצמו לא היה חבר באגודה זו, אך בנו, ריי בנסון, הפך קצין עיתונות של אירגון ג'וזפני זה, שהוא אנטישמי ואנטי-רוסי.

מינויו של איש זה כנשיא חוזה ובעלתגלות, כפי שנקרא נשיא המורמונים רשמית, אינו הופך את כת הקדושים המאחרים לגוף שהוא מתקדם יותר מתושבי מאה שערים ואנשי אגודת ישראל, המתקוממים עתה נגד הקמת המרכז של כת זו בירושלים.

לכסוף נדדו המורמונים לאזור שומם, מחוץ לגבולות ארצות הברית דאז. ושם הקימו את מדינתם. שהיא כיום מדינת יוטה, בארצות הברית. אחד מסלעי המחלוקת בין המורמונים ומתנגדיהם היה ריבוי הנשים. מינה זה של המורמונים, שהותר עלידי הנביא, דוכא עלידי ממשלת ארצות הברית על פי חוק, ומאז 1896 אינו נהוג עוד.

תחילה לחמו המורמונים באינדיאנים. אך המנהיג השני של הכת, בריגה יאנג, שעל שמו נקראת האוניברסיטה ביוטה (והסניף בירושלים) קבע: "מוטב להאכיל את האינדיאנים מאשר להילחם בהם." ומדיניות זו הצליחה.

● מינה הכנסיה: בראש הכת עומד נשיא (נביא, "חזה", "בעל-גילויים") ושני סגנים. יש הירארכיה של "כהנים", ובה הגמונים. כוהנים, מורים ודיקנים. בראש הכהונה עומדת קבוצה של "כוהני מלכיצדק" (בעברית). יש מועצה של תריסר שליחים, כמיספר השליחים של ישוע, ובראשם ראש המועצה. מוקד העדה אמור להיות "ציון", בארץ מיסור, שם אמור לקום בית המיכדש.

● מיסיון: הכת היא מיסיונרית מטיבעה. המיסיון של המורמונים מכוון בעיקר אל הנוצרים, והיא עשתה עושה נפשות בכל העולם. רבים מבני הדור הראשון של המורמונים נוסעו בבריטניה וברחבי אירופה, שם נקראו "בני ישראל לעלות לציון" — כשבני ישראל הם נוצרים. וציון היא באמריקה. המורמונים ממשיכים לעשות נפשות. הם רואים במיסיון משימה קדושה.

● השם: הכת נקראת על שם דמות דמיונית מורמון, נביא אמריקאי שכתב כביכול את ספר הקודש של המורמונים. השם הרישמי של הכת הוא "כנסיית ישוע המשיח של הקדושים המאחרים".

● ספר הקודש: למורמונים ארבעה ספרי קודש. והם: (א) התנ"ך, ובכללו הברית החדשה. (ב) ספר מורמון, שהוא כביכול כתב אמריקאי עתיק, אשר מייסד הכת תיגרם אותו. לדבריו, בעזרת אלוהים. (ג) הדוקטרינה והברית. אוסף התגלויות שהיו למייסד הכת. (ד) הפנינה היקרה. סטעים מדוברי אברהם אבינו ומשה רבנו. שלא נכללו בתנ"ך ושהתגלו למייסד הכת.

● אולם המורמונים סבורים כי דבר-אלוהים ממשיך להתגלות לראש הכנסיה. ולכל התגלות חדשה יש זכות בכורה על הדברים הכתובים.

● היסטוריה: הכת נוסדה בידי אחד ג'וזף סמית ב-1830, במדינת ניו-יורק. סמית עשה נפשות, וכמה אלפי מאמינים הלכו אחריו לאוהיו, שם תקעו את "יתד ציון" הראשון. סמית הפך את עצמו לנשיא. והיו לו שני סגנים — אירגון הנשמר עד היום. הוא גם מינה תריסר שליחים.

מאז נדדו המורמונים למיסורי, ובכל מקום עוררו התנגדות עזה. בגלל נטייתם להתקבץ באזור אחד ולהשתלט עליו. הסיכסוכים הפכו לאי-פעם להתנגשויות אלימות, שבהן נפלו קורבנות משני הצדדים. ופעם אחת ערכו המורמונים טבח בשכניהם. במהלך אחת המריבות האלה נרצח נביא הכת, ג'וזף סמית, בשעה שהיה כלוא. מתנגדי המורמונים ערכו בו מישפט-ליניץ.

כמוצאים שלל רב, זהו מוסד מיסיונרי, העומד לעשות שמות בנפשותיהם של יהודים צעירים וטובים. לא ברור מדוע יהודים היהודים מזלזלים כל כך בכוחה של הדת היהודית, עד כי הם סבורים שדי בהקמת בניין מפואר בירושלים, כדי שהמוני בני ישראל יעברו לעבודה זרה. אין הדבר מעיד על אמונה רבה בדת ישראל, באלוהי ישראל ובכוחה של התורה.

אולם מול החרדים של ירושלים עומדת כת שאינה נופלת מהם במאומה באמונות חשוכות.

דיברי אלוהים חיים

אם היה למישהו ספק בכך, הרי קרה משהו בשבוע שעבר: עורא טאפט בנסון (86) נבחר כמנהיג הדתי והחילוני של "כנסיית ישוע המשיח של הקדושים המאחרים", כפי שקרויה של המורמונים רשמית. מועצת התירס, המוסד העליון של הכנסיה, התכנס בבית הכת, סולט-לייקסיטי ("עיר אגסי-המלח") במדינת יוטה שבארצות הברית, ובחרה בבנסון במקום הנשיא הקודם, שנפטר בגיל 90.

בנסון ידוע היטב לציבור האמריקאי, ולאור דווקא בשל תפקידו הדתי. הוא היה שר-החקלאות של הנשיא דווייט אייזנהואר, ואז עורר מחלוקת קיצונית ושינאה עזה. הוא היה איש הימין הקיצוני, בעל דעות ריאקצ-

נרצח באופן נפשע בראס-בורקה, ביקש לבחון מחדש את דיבריו העולים הזה (11.85). בכתבה האם אפשר היה להציל, שבה נאמר כי בנו מת בתוך דקות אחרי שנפצע בידי חייל מצרי. להלן דבריו:

לרגע קיוויתי שזו האמת. אחרי שיחות עם כמה מומחים, התברר לי שלא. וחבל שזה לא היה כך. כאשר מצאתי את הגופה של אמיר במחסן מרוחק, לא מאר, כעבור שעות, הבטתי בו. על פניו נותר חיוך, ולא נראתה שום פגיעה בדידים, או בגוף. ברגל ראיתי חור קטן, בידך, כשהאנשים ההרורים לאילת — הופאים שראו את הגופות פשוט בכו. הם אמרו לי שבחלומותי הוועה שלהם הם לא האמינו שזוה אפסר למות.

אחרי שקיבלתי את הדוח הפתאמי לגוי, דיברתי עם שלושה אורתופדים מומחים. בעלי עבר קרבי. אחד מהם אמר לי שאמיר חי, מאז שנורה, במשך שעות. אחרי אחר שאמיר חי ארבע שעות, והשלישי הרחיק לכת וטען שאמיר חי חמש שעות. לדעתו, אם היו (המשך בעמוד 10)

שבועות וחודשים. להשגת הסכמה על נושאים מפורטים. העניין הישראלי-ערבי יזיה אחד מהם.

קירקס תיקשורתי: מה יקרה ב'נבנה, חוץ מאשר מליצות וקירקס של תיקשורת?

במיקרה הטוב ביותר: התחלה של הכרה הדדית ויצירת אווירה כללית טובה יותר בין הגושים, והסכמה לרונ ברצינות בכעיות.

במיקרה הרע ביותר: אנטיפאטיה אישית ופוליטית, והמשך המלחמה הקרה.

ישראלים המעוניינים באמת בי שלום, צריכים להיות מעוניינים בתוצאה הראשונה. מי שרואה בשלום סכנה — אובדן השטחים הכבושים, שילוב אש"ף בתהליך המדיני — ישמח אם תתחיל תקופת-קרח חדשה.

ובצורה זו יכריזו מלחמה על העולם הערבי כולו — אלא אם כן ישיגו כתמורה הישג גדול לערבים.

ישראל הפרה את התחייבותה כלפי ארצות-הברית שלא לשלוח את יהודי ארץ ישראל לשטחים הכבושים. רבים מהם יושבים עתה בקריית-אבנע, מיבצר הפאשיזם הישראלי בגדה המערבית. איש לא יאמין כי היהודים העולים מברית-המועצות — שרבים מהם קרובים לדעות מאיר כהנא — לא יגיעו גם הם להתנחלויות.

אחר-כך. יתכן שכל ההצעות האלה לא יעלו כלל, מפני שהאווירה ב'נבנה תישאר קפואה כמו מוגה-האוויר שמחוץ לאולם הדיונים. גם במיקרה הטוב ביותר, לא יתקיים שום דיון רציני במיפגש עצמו. יועצי רגן, היודעים כי אינו שולט בחומר בשום נושא, ראו שפגישותיו בארבע עיניים עם גורכצ'וב, שהוא מיקצוען מרשים, יהיו קצרות ככל האפשר. אם תושג בין שני האישים מידה של הסכמה, ואולי אף חמימות, יעברו העניינים לידי המומחים והיועצים משני הצדדים, ויתחיל תהליך של

"משהו" במיקרה זה פירושו: הסכמה להגשמת המיטלה הסובייטית לכינוס ועדה בינלאומית, שבה ישתתפו די סובייטים לצד האמריקאים, ואש"ף לצד ישראל.

האמריקאים התכוננו היטב לפגיי שתי-נבנה, והשיגו את הסכמתו של שימקון פרס לוועידה בינלאומית ב' השתתפות הסובייטים. אך לא בהש' תתפת גלויה ורישמית של אש"ף. הם הכינו תיק של הצעות בנושא זה, כדי שיוכלו לשלוף אותו — אם יתעורר הצורך לכך.

גם הסובייטים הכינו, בלי ספק, תיק כזה. הוא מכיל, כנראה, את ההצעה לחדש את ההכרה בישראל תמורת הסכמת ישראל לוועידה בינלאומית בהשתתפות אש"ף, ואת ההצעה להתיר עליית יהודים מברית-המועצות תמורת הסכמה ישראלית למשאומתן עם אש"ף.

ההפגנות הקטנות שנערכו השבוע בהשפעת ישראל ברחבי העולם למען העליה הן חסרות-חשיבות. לא יעלה על הדעת שהסובייטים ישלחו יהודים לישראל לאיכילוס הגדה המערבית,

מצאית: ישראל היא מדינה קטנטנה, והיא הופכת עניין שולי כאשר נפגשים שני הענקים.

במרכז המיפגש ב'נבנה אין עומדים ענייני ישראל. הסיכסוך הישראלי-ערבי, עליית יהודים ובעיות היהודים בברית-המועצות, כל אלה הם עניינים פועטים. כמעט של מהיבך. במרכז הפגישה עומדות הבעיות הקיומיות של שתי המעצמות: החימוש הגרעיני, "מלחמת הכוכבים", סכנת החורבן ההדדי.

אם תהיה תזווה בעניינים אלה, ויווצר תזווה ואחריה אקלים חמים יותר, תשתנה גם המציאות במרכז הישראלי-ערבי.

תיקוף ערפאת. אחד האנשים המצפים לכך הוא יאסר ערפאת. יו"ר אש"ף, עוד בפברואר השנה, ערב כריתת ברית חוסיין-ערפאת, אמר ל' מישלחת מטעם הרשימה המתקדמת שבאה אליו מישראל: "האמריקאים לא יתנו שום דבר לירדן, ושום דבר לפלסטינים. אם יתנו משהו, הם יתנו את זה לגורבצ'וב, במיסגרת עיסקה עולמית על צימצום-החימוש".

שלמה להט רכש את דב בן-מאיר בנזיד-עדשים. תמורת כיסא וכיבודים על-חשבון משלמייהמים הרחיק בן-מאיר לכת בתמיכתו העיוורת בציץ

פד'ן, טלפון ואש"ל

כיצד מכנה שלמה להט, ראש עיריית תל אביב, באוזני מקורביו, את שותפו הראשי לקואליציה העירונית, הח"כ דב בן-מאיר, ראש סיעת מיפלגת העבודה במועצה, שהיה סגנו עד שאולץ לוותר על תוארו בשל כפל תפקידים? הטיפש הזה.

ציץ אינו מקורי. זכות-היוצרים על התואר שדבק בדב בן-מאיר אינו שלו. קדמו לו רבים וטובים במיפלגת-העבודה, הסולדים מהאיש ומי דרכו. מהסוציאליסט, כפי שקוראים לו בלעג. ראשי-העירייה מתייחס אל בן-מאיר בזלזול מופגן. הוא הפך אותו במידה רבה לחותמת-הגומי שלו. הוא רכש אותו בנזיד-עדשים, ובכך הרדים את מיפלגת העבודה בתל-אביב, שהובסה במירוץ על ראשות העירייה לפני יותר מ-11 שנה. בן-מאיר מתמסר כרצון, תמורת כיסא וכיבודים, על חשבון

העיסקה הוצאה לפועל וציץ הועבר למועצת הפועלים בבית-ברנר. בן-מאיר בא על סיפוקו המלא. אך אליה וקוץ בה: הרכב היקר מוסיף לשרתו גם כאשר כבר אינו סגן-ראש-העירייה. כאשר חדל חיים בסוק לשמש סגן-ראש-העירייה, ניטל ממנו מייד הרכב הצמוד, אך בן-מאיר הוא מעל כל תקן.

גם נהג עירוני עומד לרשותו. כל אימת שבן-מאיר נצרך לו, בעיקר לנסיעות לכנסת בירושלים, או לפעילות ציבורית אחרת שלו, תושבי תל-אביב נושאים בעול הכספי, כפי שקורם נשאו בו חברי ההסתדרות בכרך הגדול.

יש לבן-מאיר כתינו גם מכשיר-טלפון על חשבון העירייה. זה מכשיר שני בדירת-הגג הנאה שלו בנחלת-אביבים. בהתקנה חוייבה הקופה העירונית: 18 אלף שקל באפריל 1984.

העיתונאית חנה קים, סופרת על המישמר

ומזכיר פרלמנטרי, וכמובן נהג חלקי. הוא מוסיף לנינוק מהקופה העירונית, כעיקר לצרכי אירוח ראוותני.

בכירים בעיריה מתעבים אותו. הוא מעורר בהם בחילה. רואים בו דגם של עסקנצ'יק מהד גווארדיה המפא"ית הותיקה. הם חוששים כי במקדש או במאחר הוא יציף את העיריה בציץ רותיו? הסיפורותיות, כפי שנהג במקומות-העבודה הקודמים, לרבות במועצת-הפועלים.

הוא משלשל ספרים, אומרים עליו. הוא כותב ללא הרף. הוא מכין חוברות. הוא רושם ביומניו וזכרונות, כל מילה שהוא משמיע, גם כשהוא מדבר אל עצמו. אחר כך נפלטות המילים ממכשיר-הדפוס הישר למחסנים של מועצות הפועלים. חברות הסתדרותיות, קונצרנים ענקיים כמו כור – ועכשיו עיריית תל-אביב בתור.

במילה אחת: בדיחה

הוא בישלון גדול. כאשר התמודד על ראש העירייה, באוקטובר 1983, הוא הפיץ בתל-אביב חוברת כדי לרכוש את קולות הבור חרים, שעל שעה תצלמו המלבני: זאת נעשה בחמש השנים הבאות, 1983 – 1988, מצע סיעת המערך לכיבוש ראשות העירייה.

ראשי-עירייה להט ובן-מאיר
הוא הפך אותו לחותמת-גומי

הוא הבטיח הרים וגבעות, ולא פרע אף שטר אחד עד היום הזה

הוא הבטיח הרים וגבעות בי-15 תחומים: המטרופוליטני; הכספי; הי כלכלי; הבינוי והשיכון; התחבורה; החינוך; התרבות והאמנות; הרווחה; הבריאות ואיכות-החיים; הספורט והפי עולות לתושבי; הגימלאים והקשישים; הסדר ואכיפת החוק; התברואה והנקיון; הדת; הראגה לערביי יפו; התיירות.

הוא נושא בתיק התחבורה. כאן הבטיח לתושבי תל-אביב 14 תחילי ביות – שטרות לפרעון, שאף אחד מהם לא נפרע עד היום:

- יוחש קצב הבניה של נתיבי איילון והם יושלמו עד סוף 1985.
- תושלם ותופעל התחנה המרכזית.
- תופעל רכבת עלילת (מנווריל) לפיתרון חלקי של הסעה לאורך רחובותיה הרחבים של העיר (אביב-גבירול, שדרות ירושלים, שדרות כך גוריון, שדרות רוקה, וכו').
- יוחל בבניה של רכבת תחתית.
- יוכנסו לשירות אוטובוסים מיפרקים (כפולים בתכולתם) וכל האוטובוסים העירוניים יהיו ממוזגי אוויר. (זה סעיף יחיד שחלקו מתממש בשל השינויים שמנהיג דן, אך לא כתוכנית של בן-מאיר).
- יופעלו מערכות רמזורים, בקרה טלוויזיונית על צמתים וסידורי-העדרה של תחבורה עירונית, להחשת מהירות הנסיעה ברחובות הי עיר.
- תיעשה פעולה להרחבת הכבישים העירוניים והוספת נתיבי-תנועה על-ידי הזזת המיד-רכות עד לקירות הבתים והקמת מיפריצחניה מוצלים לאורכן.
- יוחל בהקמתם המהירה של חניונים ציבוריים תתי-קרקעיים (מתחת לכיכרות מלכי ישראל, היכל-התרבות, היכל-הספורט, גן-מאיר וכו') ועיליים (במקום התחנה המרכזית הישנה, בדרום שוק-הכרמל, בשוק הסיטוני, בשוקי בצלאל ועליה ועוד).
- יופעלו סירות-תנועה וסירות-חניה, אשר יאכפו באורח מידי את חוקי התנועה והתחנה.

תופעל מערכת גמישה של שעות פתיחה וסגירה של בתי-ספר, משרדים ציבוריים וחגרות יות, כדי לפזר את עומס התנועה על שעות רבות יותר.

● תינתן תשומת-לב מיוחדת לענף המוניות כשרות ציבורי.

● יוקם מוסך מרכזי לבעלי מוניות ויוסדר נושא החניונים והמוסכים של אגד ודן בתחומי העיר, ליעול הטיפול באוטובוסים ולנוחיות הי אוכלוסייה.

● תיבדק מחדש כל מערכת ההיסעים הציבורית לגבי פריסת הקווים על-פני העיר ותכיפות הנסיעה בקווים השונים.

● יוקמו 20 גשרים עיליים בצמתים סואנים להחשת קצב התנועה ולהגברת בטיחות המעבר של הולכי-הרגל.

על 14 הדיברות של דב בן-מאיר אפשר להגיב במילה אחת: בדיחה.

אין מנוס מהשוואתו לקודמו, דוד שיפמן, שחולל מהפכה בועיראנאפין בתחבורה של הכרך. ההבדל היסודי בין השניים מתמקד באישיותם: האחד יעיל, האחר פטפטן בלתי-נלאה. ועוד: גורמי העירייה הבכירים מתייחסים אל בן-מאיר, כאילו היה רוח, שום דבר. אין התייחסות אליו. אין לו אצלם כל מילה. מולולים בו גם בפניו. ציץ מחזיקו קצר מאוד. דבר לא מתבצע בעיר בנושאי

בתל-אביב, חשפה לראשונה פרטים אלה בעיתון נה, בדצמבר 1984. אין היא מרפה מטרפה. היא מצאה כי סגן-ראש-העירייה ונבחר-ציבור ברשות מקומית זכאי רק בתשלום אחזקת-טלפון, אך לא בהתקנתו.

בן-מאיר לא התפעל בכיסוי התקנה. הוא דורש מהעירייה לשאת גם בתשלומים השוטפים של האחזקה. קרי: ניהול שיחות והוצאות קבועות. באמצעות מכשיר הטלפון האחר שלו – הראשון בביתו – הוא מנהל את שיחות-החינם שלו כחבר-כנסת. הוא מבקש ליהנות משני העולמות, כמובן על חשבון הציבור.

קים מצאה עוד כי העירייה שילמה לבן-מאיר בסוף 1984 כ-80 אלף שקל דמי-כיבוד במיזנון הכנסת בירושלים ובמיסעות, אך על הקבלות שהגיש הוא לא ציין את מטרות הכיבוד. זאת חובה להודיש – על אף העובדה שח"ב בן-מאיר נהנה גם מדמי אש"ל נדיבים שמשלמת לו הכנסת.

ציץ עצם עיניים גם כאשר בן-מאיר ניפח את לישכתו בעובדי עירייה, ריהטה מחדש, מתח שטיחים על ריצפתה, ומה לא. הוא מתנפח כראש אגף-התחבורה. המישה עד שישה מקבלי-שכר התרוצצו סביבו כשהיה סגן-ראש-העירייה: מנהל לישכה, שתי מזכירות, עוזר פרלמנטרי, סתם עוזר. מקצים לו גם מדי פעם בפעם נהג עירוני. רק לאחרונה, כגבור הקיץ, על מעשיו ועקב המחנק התקציבי, הסכים בן-מאיר לקצץ משוה כצבא הפקידים הסובבים אותו. נותרו לו מזכירה

משלמייהמים. הוא מוכן להרחיק לכת בתמיכתו העיוורת בראשי-העירייה מטי עם הליכוד. בן-מאיר עומד בראש סיעה בת שמונה חברים, שרובה – להוציא כמה חריגים – מורכבת מנמנושות.

כדי להשתיק את מיפלגת העבודה במועצת העירייה לא נדרש ציץ להשקיע הרבה מדי בכך מאיר. אומנם הוא רכש בשבילו את מכוניתו הצמודה במועצת פועלי תל-אביב (העולם הזה 13.11). פזו 504 מודל 1983, אך זאת היתה ההשקעה היחידה היותר כבדה, שנעדה בראש וראשונה לסיפוק תאוותו חסרת-המעצורים של האיש הקטן השואף לגדולות.

בעירייה מצמידים – בגלל תקרים – מכר גית לסגן-ראש-העירייה בשכר. רק ראשי-העירייה זכאי. על-פי החוק, למכונית צמודה. דוד שיפמן המנוח שהיה האיש החוק בעירייה, פרץ את הי מיסגרת וזכה במכונית צמודה. מייד קיבלו גם הסגנים האחרים רכב עירוני. העירייה נימקה זאת, אחרי שהתקבלה החלטה חיונית, בכך שהצמדת מכונית עירונית לסגנים, תחת לשלם להם אחזקה לפי קילומטרים. כראית יותר לקופה הדלה.

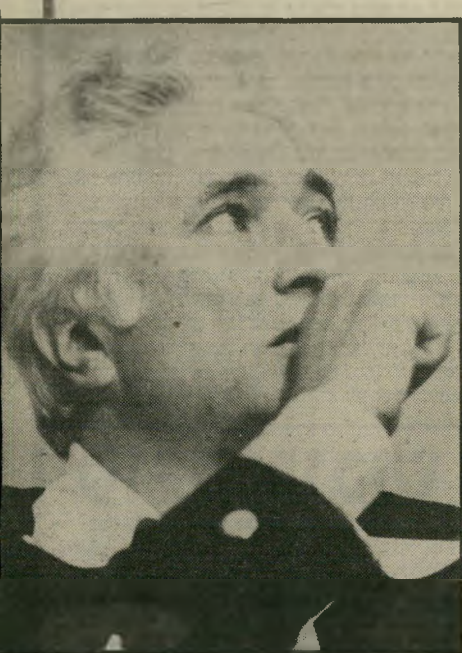
כשנא בן-מאיר לעירייה כסגן, לא היו כבר כמסר העירייה מכונית בשבילו, במיוחד לא הדגם האהוב עליו. אותו פזו 504. התקן העירוני, כמו זה של מועצת-הפועלים, אינו כולל פזו 504. לדוד שיפמן וליגאל גריפל היקצו אז וולוו. בן-מאיר הצליח לשכנע את העירייה כי מעמדו ייפגע אם לא ירכש בשבילו את הפזו 504 במועצת הפועלים.

הבטחות בסיטונות

בן-מאיר ווקף לעצמו הישגים שזכות היוצרים שלהם שייכת כולה לקודמיו. בעיקר לחייקל רמות ולדוד שיפמן. בזמנם היתה הי

רובינשטיין
פגישה אצל השר

שפייר
דור הארץ הוא שטוח

שימון
הוא היה בולדוזר

בן-מאיר נחלה כישלון חרוץ בבחירות לראשות העירייה. הוא אסף 22% מהקולות והסיעה צמקה לתישעה חברים, אך נותרה עם שמונה, אחרי פרישת אריה צוקר מפמ"ם, שהיה לסיעת יחיד. **טורגובניק: "צייץ" יכול לשלוט גם בלעריני, תוך השגת פשרה עם סלג חרות בליכוד, אך אנו יותר נוחים לו. אומנם קיבלנו תפקידים, אך איני מ"ן שקיבלנו גם אחריות מלאה לדבר המתרחשים".**

החושש לאיבוד ההגמוניה שלו על הסיעה. "אילו יוסי הורביץ היה פורש מחברותו במועצה, כהבי טחתו. הייתי מועמד לסגן-ראשיהעירייה".
כצמח כער הישארות סיעת מיפלגתו באופור ויציה. הוא מבקר את שיטות בן-מאיר, שהיו לצניינים בעיניו: "עוד עץ ועוד דונם. הוא מפזר את נאמניו כדירקטורים בחברות עירוניות. שמעתי מה הוא עשה בכספי מועצת-הפועלים כשהיה שם המזכיר. השילטון הפך להיות אצלו שם נרדף למיקצוע. הוא מתפרנס מהשילטון. הוא משתכנ בלכל דבר. אחרי שאולץ לוותר על תוארו כסגן-ראשיהעירייה, הוא אינו מאפשר למישהו אחר להיבחר כסגן. כל הסיעה שותקת. הוא חושש מכל סגן שייבחר במקומו. יחסי — כך טענתו — עם צ"ץ" עלולים להיפגע.

במחוז תל-אביב של מיפלגת העבודה רבים ביניהם ח"כ אליהו שפייר ורב בן-מאיר על נושא הנוגע בהם אישית. הם מקרמים את עצמם. סודם של השניים נעוץ בהרכב מועצת המחוז. אנשים התלויים בפרנסתם בשני חברי-כנסת אלה מהווים חלק נכבד במועצת המחוז. שפייר ובן-מאיר יכולים להעביר כל החלטה שיחפצו בה, כמו למשל שכדור-הארץ הוא שטוח.

ביקשתי לשמוע את תגובתו של ח"כ אליהו שפייר, אך למרות שחזר והבטיח לקבוע לי פגישה, הוא לא עמד בדברו.
מה שמעניין באמת את בן-מאיר — מוסיף בצמח — זה דרגות, קילומטראז', שעות גלובליות, אחזקת מבשירי הטלפון בביתו, מבזנת צמודה על נהגה

דיעבד, גיבוי איתן. הוא רק מסארו. זאת עובדה. הוא רוצה רק בכיסא. תן לו כיסא והוא שלך.
את מצע בן-מאיר לבחירות, שבו הוא מרעף על הכוהלים-כוכו הבטחות בסיטונות, מכנה אריה צוקר במילה אחת: "קישקוש". 23%, או 22%, מתושבי תל-אביב, שבהרו בבן-מאיר כהא-מינם לו, נפלו קורבן לתרמית ציבורית. גם בכיצוע תוכנית סנדלידנור נחל בן-מאיר כיש-

חשיפה יאיר קוטלר

לון, לפי צוקר: "המקור לסנדלים היה בירושלים, אך ביצוע ההעתק היה גרוע ומכשיל".
כבר בתחילת השותפות בן-מאיר-צ"ץ נפל משבר כספי. בן-מאיר סייע, בהיותו חבר-כנסת, בהפעלת שתדלנות על חברי ועדת-הכספים של הכנסת, שאישרו 1.2 מיליארד שקלים לעזרת העירייה. המימון אושר בתנאים מיוחדים, שהעיר ריה מיהרה להפר אותם. בסוף 1984 הסכימה העירייה להפקיד כתבי-כניעה בידי האוצר. היא אולצה למכור את שארית רכושה לממשלה, כמו בתי-חולים, הקירייה, מיגרשים. לא שאלו לדעתו של בן-מאיר. צ"ץ לא שיתף את שותפו הבכיר איך להגיב על הדרישה האולטימטיבית של

עירייה כתובת, אך בעיון של בן-מאיר היה אגף התחבורה בן חורג לא רק במשרדה-התחבורה אלא גם אצל מהנדס-העירייה. אין לבן-מאיר שום תוכנית-ביצוע לטווח קצר וכינוני (חמש שנים) או ארוך (עשר שנים). אפילו בפרשה המבישה של סנדלידנור, שגם בשבילה הוא מבקש אשור, הוא אינו האבא שלה.

היוזם לא היה אלא — אמנון ריי בינשטיין, כשהיה רק חבר-כנסת. יחד עם חברו הקרוב, צייץ, הוא יזם פגישה אצל שריהתחבורה חיים קורפו בשני נושאים: מתן סמכויות סיקור לרשויות המקומיות בנושאי חניה; סנדלידנור. באותה ישיבה נטל חלק גם מסביל-המישטרה, אריה איבנך. הנושאים אושרו במהירות מפתיעה, ומנכ"ל העירייה אלי עשת חושם על הביצוע. אומנם, הישיבות הביצועיות התרחשו בלישבת בן-מאיר, אך את המדיניות קבע צייץ. בן-מאיר נותר יושב בין הי כיסאות.

הוא מנוטרל בנושא בה"א הידיעה: הקואופרטיבים לתחבורה. כאן אין לו מה להגיד. הוא מקבל את תכתיבי יוסי הורביץ, יו"ר הנהלת "ר"ן, וחבר מועצת העירייה. השניים חברים באותה מ"פ לגה. צייץ יכול לצעוק, לקלל ולגדף את הורביץ, כפי שאומנם היה, אך אפילו זאת לא יכול להרשות לעצמו בן-מאיר. הוא מחוייב לתכתיבי המיפלגה או

הוא מבקש אשראי לפדשה המבישה של סנדלידנור. אבל הוא לא האבא שלה. היוזם היה אמנון רובינשטיין

הממשלה. בן-מאיר ככלל לא היה בתמונה, לא ידע על כתבי-הכניעה.

כישלון חרוץ

אריה צוקר, המ"פמניק הסימפאטי, אינו בודד בביקורתו על רב בן-מאיר. הוא אינו מסתתר תחת השם "מקורות מוסמכים". הוא מדבר גלוי, בשמו ולציטוט. כך נוהג גם עורך הדין חיים בצמח, שהובע במקום העשירי ברשימת מועמדי המערך בבחירות לעירייה, ב-1983. הוא מימש יוסי הורביץ את הבטחתו והתפרט מן המועצה, שבה הוא מיותר, היה בצמח בא במקומו ותורם מניסיונו האורבני העשיר, אך בן-מאיר, בדעתו יפה כי צמח הוא יריבו המושבע, חוסם כל אפשרות כזאת.

בצמח (36), בנו של יהושע בצמח, שהיה מראשי מועצת-הפועלים, אינו קוטל קנים. יש לבן-מאיר ממה לחשוש.

עורך-הדין בצמח: "זה כנראה נכון שבן-מאיר חוסם אותי. הוא נוהג על פי שיטת מפא"י משכבר הימים — אם יש מישהו מוכשר ומתאים לתפקיד ציבורי, שישאר בחוץ".
בצמח רכש בעשר השנים האחרונות נסיון בנושאים של בניין-ערים בתוקף מיקצועו המיש-פטי, מומחיותו ונמרצותו מפחידות את בן-מאיר.

ההסתדרות. הוא נקלע בין "ר"ן" (הפטיש) לבין "אגד" (הסדן) ומחוייב בליאליות מיפלגתית-קואופרטיבית, אך לא עיריר-נית-ציבורית.

אריה צוקר הוא חבר מועצת-העירייה מטעם מפ"ם. אחרי שפרש מסיעת המערך בשל וחילתו של בן-מאיר לקואליציה עם הליכוד. צוקר הוא חבר ועדת-הביקורת העירונית ומהבולטים בחברי המועצה הרדומה. היה בעבר סגן נציב מסי-הכנסה, ועתה — מנכ"ל ליישכת-המס ההסתדרותית. הוא מותח ביקורת קשה על פעולות בן-מאיר ומעשיו. את "הישג" בן-מאיר הוא מסכם במיש-פט אחד קצר: "בן-מאיר לא עשה דבר בעירייה, מלבד פרשת סנדלידנור."

אוי למחאמה כזאת.
הוא קובע כי הצטרפותו של בן-מאיר לקואליציה עם הליכוד, אחרי שהובע בבחירות, היתה מעשה של הנאות הבוחר, והוא מוסיף: "המגע עם צייץ החלו עוד לפני יום-הבחירות. הייתי צריך לשכנע בקושי את צעירי מפ"ם להצביע בעד איש בדמותו של בן-מאיר. נציג הפרולטרין, במרכאות כמובן."

צוקר מאשים את בן-מאיר בכיבוז ראוותני של כספי-ציבור — תכונה בולטת במעשיו הציבוריים של האיש. כשהיה סגן-ראשיהעירייה הוא העסיק ארבעה פקידים לא דווקא בנושאים עירוניים, אלא בטיפוח קשריו הבינלאומיים, בעיקר עם תנועת העבודה הגרמנית. האם העירייה צריכה לשאת במימון כזה?

בהיותו רורף כבוד וכיבודים, אירר חים ונסיעות לחו"ל על חשבון מישוה, מיהר בן-מאיר ליטול לעצמו גם את תפקיד יו"ר לישבת החברות העירוניות, אחרי התפטרותו של יוסי הורביץ. מרוב עצים הוא כבר אינו מסוגל לראות את היער. הוא טובע בתפקידים, שרובם כיבוריים. החישוב הראשון הקובע לדורו הוא מה טוב לבן-מאיר. כך מתאר אריה צוקר בלעג מושחז. זה היה אצלו למיבחן עליון.

"הוא לא הצליח", מדיש צוקר. "לקדם דבר בקואליציה, מכל הרעיונות והתוכניות של מיפ לגתו. שום דבר, אני חוזר וקובע. הנהלת העירייה נמצאת בידי צייץ" באורח אכסלוטי, המנווט אותה בדרכו כאחוזתו הפרטית. יש ביבובי-עתק, בערכים ריאליים להיום הוציא צייץ מאז הבחירות של 1983 עד היום כעשרה מיליארד שקלים. זה בדיוק. זאת אחת הסיבות למפולת הכספית בגלל מיפעל-הארווה. אמחש ברוגמה: הוציא מיליון דולר על שיפוץ בית-ספר לאמנות, שהוא גוף מסובסד. חובות העירייה היום כבר כ-200 מיליון דולר."

אך בן-מאיר, משרתו של צייץ, שר תקי. הוא מוסיף להעמיקת הגירעון. "הוא לא שינה דבר מנהגי צייץ, אלא מעניק לראשיהעירייה כיסוי מלא מראש ובי

חוברת חדשה: מי ישלם?

חוברת חדשה. יקרה, על פעולותיו של בן-מאיר, מופצת על-ידי חברי הכנסת וראש סיעת מיפלגת העבודה במועצת עיריית תל-אביב לאלף חברי מרכז מיפלגתו ולרבים אחרים.

הוא מסכם את פעולותיו בכנסת. 38 עמודים מודפסים על נייר משובח. המתארים בפרטים כל צעד מצעדי בעל החוברת.
כתב שאל במיזון הכנסת את בן-מאיר. מי נושא הפעם בהוצאות הדפסת החוברת. שלא להזכיר את דמי-המישלות. שבזדאי יהיו על חשבון הכנסת.

בן-מאיר נשמע נרגז: "זה מעיד על מרובי-נציגאליזם. לשאול את השאלה הזאת... בארצות-הברית לא היה איש מעלה על דעתו לשאול מי מימן את החוברת."

העירייה, כיבודים ואירוח בדירת-הגג שלו. נסיעות הרבה לחו"ל. הוא דואג לנאמניו, מאייש באמצעותם עמדות עירוניות שונות. כך הוא מקים לעצמו חצר, כפי שנהג במועצת-הפועלים, או במועצת-המחוז של המפלגה.

חבר-המועצה הקשיש שרגא (פיבל) קנטור, שמעשיו המפוקפקים — בהיותו ממנהלי חברת החשמל — ויושרו הציבורי נחשפו ללא כחל ושרק בכנסת בנאום חושפני של חבר-הכנסת לשעבר שניאור זלמן אברמוב, הוא היום מנושאי הרגל של בן-מאיר ופטרונו הבולט. קנטור, הקרן לגיל 80, מקבל מגחלת (המוסד העירוני לחיסכון ללימוד על-יסודי) השלמה נאה על הפנסיה שלו. הוא משמש שם יו"ר מועצת-המנהלים. כבר מזמן היה אפשר לוותר על שרותיו הציבוריים. המבטי אים יותר נזק מתועלת, אך הוא מחזיק בעמדתו בכקרנות-המימון.

יש עוד חבר מועצה, "בולט" בסיעת מיפלגת העבודה: נתן וולך, יו"ר אגף-החינוך-ההתרבות, שהסתבך בפרשת הוצאת כספים על נסיעות לגרמניה, וסידרת מאמרים בגין מעשיו, שהחלה להתפרסם בידיעות אחרונות. נפסקה ללא הורעה אחרי הדפסת שני המאמרים הראשונים (הופעל לחץ להפסקתה).

אומר בצמח על בן-מאיר: "צייץ" קנה את בן-מאיר בחרוים עד שהתרומם לגובה של 180 סנטימטר. הוא מלטפו ומטפחו כמתמודד ניצחי נגדו — וכולם מאושרים. ומי היא מיפלגת ה-עבודה במחוז תל-אביב הגדול? — שרגא קנטור ועוד כמה ליצני-חצר, שהיו לבריה מומן."

קנטור, הנמנה עם זקני אחדות-העבודה העיר-רוננים לשעבר, עושה לביסוס מעמרו של בן-מאיר בעירייה. יד רוחצת יד. בן-מאיר מכין לעצמו אלטרנטיווה עירונית אם לא ייבחר מחדש לכנסת ה-12. תמיכה משרירי אחדות-העבודה לשעבר עשויה לסייע בידו ביום סגריר.
חבר-המועצה (מקום תשיעי ברשימת המוע-מדים) מסיעת מיפלגת העבודה אפרים טורגובניק מבקש אף הוא להיות סגן-ראשיהעירייה במקום בן-מאיר. הוא פרופסור למדעי-המרינה ומומחה בנושאים אורבניים באוניברסיטת תל-אביב.

טורגובניק: "בן-מאיר זכה בפנסיה במועצת-הפועלים שאינה מגיעה לו. פרק הזמן הנדרש לא עמד לזכותו, אך מתחב בשבילו את השנים. הזכאות — לא השנים — היא הקובע כאן."

את היחסים, עליות ומורדות, בין בן-מאיר לבין שפייר, מתאר הפרופסור טורגובניק כך: "מודוס ויווני של שני אנשים שכל אחד מהם שואף לכבודה. יש ביניהם מתח".
טורגובניק קורא להערכה מחדש בהסכם הקואליציה, כדי שיהיה אפשר לצמצם תפקידים ולהרחיב סמכויות. כדי לבוא לקראת הבוחר. הבעיה "חמורה" בשל העובדה כי מועמדותו של

מדריך לקיבוצניק — איך לרמות ולהישאר בחיים

התקציב האישי של הקיבוצניק קטן ולוחץ. איך בכל זאת אפשר להסתדר איתו, לרמות קצת ולהישאר בחיים?

הנה מדריך שכותבו קיבל השראה מההגדרה של פסח: כנגד ארבעה חברים, שאינם מסתפקים בתקציבם הפרטי, דיברה תורת הקיבוץ:

● רשע, מה הוא אומר? מה ההיתממות הזאת לכם, כאילו התקציב באמת מספיק. וכי הוודיאריטייב בביתו של פלוני, או הריחוט בביתו של אחר — מהתקציב הם? הבלים! מרוע לא להורות, כמוני, שהוריה של אשתי — תליאביכים במצב טוב — עוזרים לנו לגמור את החודש? בואו לא נעמיד פנים ולא נהיה צבועים. אכי מי שרוצה לקנות לגו לילדיו ולסעוד מרי פעם במסעדה סינית שבעיר הסמוכה, לנסוע לחודשים לארצות-הברית — יכול להסתדר עם התקציב האישי? אפייג!

● חכם, מה הוא אומר? צריך לדעת לתמרן. לא לרשע הוצאה מיותרת על חשבונך. נסעת? זקוף זאת על חשבון ועדת-הבריאות. אכלת? אל תשכח להוציא יוסככללה. כבר קבעו לפניך: לכל-אחד לפי צרכיו. היה מציאותי ותעשה מה שעושים כולם. שמור על עירנות בכל הקשור לחלוקות, וכשנתנים חיים — קח. אל תתבייש לפנות לוועדת-החברה, יש לה תקציב מיוחד. הלא הקיבוץ שייך גם לך. והכי חשוב — אל תקנה בסוף החודש, כי אז אתה מפסיד את ההצמדה. בכלל, רצוי לא לקנות, רק לקבל, ולתת לכסף לצמוח.

● תם, מה הוא אומר? אני לא מבין איך זה קורה לי. נכנסתי לכלבו, לקחתי שתי בירות או שלוש, כמה פיצוחים. גלירות, סט חרסיות בתור המתנה לחתונת הוריה. וזה הכל. נו, טוב, האשה קופצת מדי פעם לעיר, לעשות איזה שופינג. מורידים לי בתשלומים עבור הטלוויזיה, הטלפון והמקרר. כבר כמה חודשים לא קניתי אף רהיט. והנה פיתאום בסוף השנה מקבל פתק: תקציבך אזל!

● ושאני יודע לשאול, אחד שזה מקרוב בא. נקלט חרש שבחדשים, תמים שבתמימים, עליו נאמר ואת פתח לו. רוצה לומר, מוטל עליך, הוותיק יותר והמצוי בריוודיון, ללמרו פרק בחילכות-תקציב. מבחינה תקציבית, סכים וסכחות הם המצאה חיובית ביותר. אילמלא היו, היה צריך להמציא אותם. ההורים בעיר יודעים, כמוכן, כי עברו ימיהם הצעירים בקיבוצים — מה שקראו פעם ערכים אסקטיים — וכי ילדיהם שבקיבוץ אינם סתרים רבר. אך הם גם מודעים לעובדה שהתקציב למישהם בת ארבע-חמש נפשות לוחץ מדי, וכל מתת תתקבל בברכה.

ולמה רק ההורים שבעיר? יש עוד סקטור חשוב: סכים וסכחות קיבוצאים, אשר אינם קופצים את ידם... מעניקים לבניהם ולנכדיהם ברצון ונאהבה, ולפחות סעיף המתנות לילדים מתכסה על ידם ללא קושי, מחסכון בן שנים של התקציב האישי שלהם.

מי אמר דברים אלה? וכל זה נכתב? לא יאמן — ביחד, הביטאון הרישמי של התנועה הקיבוצית המאוחדת, בגיליון האחרון. המגע עם אישה-עסקים דויד בלאס כנראה באמת השפיע עליהם.

טובה לגביש

כפי שפורסם לראשונה לפני שבועיים במדור תשקיף, פרישתו של **עקיבא מאיר** מאל-אופ היא מהפכה. הליכתו לכור חשמל ואלקטרוניקה, במקום **גורי מלצר**, היא מהפכה כפולה ומכופלת. מאיר, איש מיקצוע רציני, נכנס למיטה חולה, לחטיבה רצופת כישלונות פינאנסיים. וזה בעיקר בות לחץ אישי שהפעיל עליו מנכ"ל כור **ישעיהו**.

מי שיחליף את מאיר באל-אופ, **נתי שרונ** מתדיראן, פותר בעיה קשה למנכ"ל שלו, **יגאל נאמן**. האחרון חושש משרוני זמן רב. מפני שהוא איש-מיקצוע בתחומי בניגוד לנאמן, שהוא רואה חשבון. כך מרחק שרונ ממוקדיהכח בקונצרן האלקטרוניקה.

מאיר יצטרף קרוב לוודאי להנהלת כור ויחזק את אגף התומכים בגביש, לקראת הקרבות הבאים הצפויים למי שהיה אלוף-פיקודי-הרדום.

מ"כוח המשימה ל"פאן-אם"

חדשות בקצה מעולם הפירסום ויחסי-הציבור: ● תקציב הפירסום של חברת התעופה האמריקאית פאן אם נפל לידי חברת הפירסום קשר-בראל. התקציב אינו גדול ביותר, אך הוא מפתה. מרבית הפגישות של הפירסומאים הישר

מנכ"ל צור יחסי ציבור להרפתקה

אלים עם עמיתיהם האמריקאים יהיו מעבר לים. החברה האמריקאית הגדולה נושפת בעורפה של החברה האלומית הישראלית, גם בשאלות מחיר וגם באיכות השרות. ולכן סביר להניח שאל-על תצא בקרוב במתקפת-שיווק אגרסיבית.

● משרד הפירסום טל ארנוי השלים סופית את פרידתו מ**בוב ארנוי**. החל מעתה נקרא המישר טל ושות'. למישר כסף רב בחוץ, שעדיין לא הועבר לבעליו. אחד החייבים הוא הליכוד — טל-ארנוי עבד למענם בבחירות האחרונות לכנסת ולהסתדרות. הליכוד חייב עבור שתי המערכות.

● **רונן רימון**, הדובר היוצא של עיריית תל-אביב, פתח מישר עמאלי ליחסי-ציבור, מטפל ברובות ושדולה לכוח המשימה — פרויקט ראוותני שתחילתו ביוזמה ממשלתית של ראש הממשלה **שימעון פרס** ושר-הכלכלה **גד יעקבי**. בראש מינהלת הפרויקט — שמטרתו הבאת משקיעים וזרים לארץ, ומכירת תוצרת ישראלית לחו"ל — עומדים **צבי** ("צ'רה") **צור**, והמנהל בפועל הוא **יעקב בורק**, ממעלי חברת האחזקות ישום. רימון יעבור גם למען חברה זו.

כמה להשקיע?

בורסה, קדימה בורסה!

כדאי לעקוב מקרוב אחרי המתרחש בבורסה. צפיה תקופה של עליות מהסיכנות הבאות: הריבית יורדת, הבנקים חדרו ללחוח על הבורסה בהיצעים גדולים, ויש רגיעה ומנחת של הגורמים השולטים בבורסה לניירות-ערך.

השאלה הקלאסית היא כמה להשקיע? ההורים מציעים שלא להתפתות שוב אחרי השקעות בחלומות, בחברות עתירות ידע או חיפוש-ינפט. לכן אסור להתקרב לחברות שבקשיים, מסוג זה או אחר.

ההשקעה הכדאית והבטוחה היא בחברות שהגדולות החיוניות שלהן סטטית והיא באה מהכנסה קבועה, או חברות שיש להן ייצוא קבוע לחו"ל, או חברות-השקעה שהתאימו עצמן לתנאי המשק — ולא, למשל, חברות-בנייה, הזקוקות למוזמנים לשם רכישת חומרים.

דוגמאות? בבקשה: כדאי לשים לב למניות וולפסון ומגור, בעלות ניכסי דלאניידרי, וטבע.

יצרנית התרופות שהיצוא שלה בעליה. שאלה חזרות ונשנית היא אם עדיף רולר "פת"ם בלטה" על כל השקעה אחרת? שער הרולר ימשיך לרדת, משום שיותר ויותר שכירים ועצמאים נאלצים לפרוש אותו כדי לגמור את החודש. אבל לא כדאי להמתין זמן רב, כי אם נשים לב להתבטאויות ממשלתיות רישמיות, לא מן הנמנע שבקרוב תבוצע התאמת שערים, באמתלה זו או אחרת, לכן, מי שרוצה השקעה בטוחה — השחור הוא עדיין אטרקטיבי. וכדאי עכשיו.

מדברים שוב על רכישת מיגרשים כהשקעה, ומתווכים אומרים שיש עליה בהתעניינות לרכישת קרקעות בתחומי הקרדיהריוק. המלצה — לקנות רק אם המימוש יהיה בזמן סביר. אחרת, אם המיגרש רשום על שמו של איש פרטי, מס הרכוש השנתי נוגס ממשית בערך-הרכוש. אם הקונה הוא חברה, הרי שעל-פי חוק ועדת-שטיינברג, יש לשלם מס הכנסה על עליית ערכו של המיגרש בספרים לפי האינפלציה, למרות שהרכוש לא מומש.

ובחזרה לבורסה. כדאי לעקוב אחרי פעילות הירשות לניירות-ערך. רשימת נשואי החקירה שלה, שפורסמה השבוע, אינה סוף דבר. צפויות הפתעות.

עזרה לחבר מעבר לים

מי שהיה מנכ"ל עיריית הרצליה, **חיים צח** — שלוכותו וקופים את הצלחתו של **אלי לנדאו** בבחירות העירוניות — פרש לעסקים פרטיים בלונדון. על-פי מידע מהימן מהרצליה, חלק מהעסקים הוא ייצוג בחול של הקבלן בן-העיר **שלום-אהרון גביש**. ראש-העיריה לנדאו עושה

ראש-עירייה לנדאו נסיעה מיסתורית

כמיטב יכולתו לעזור לצח בקשרים מעבר לים. עד כדי כך, שהיעדרותו הנוכחית של לנדאו ממשרדו עוררה שמועה שהוא נסע ללונדון לקדם את עסקיו של צח. האמת היא שלנדאו נסע לעיר תאומה קטנה בארצות-הברית.

צח, למי ששכח, הוא חבר מרכז מיפלגת העבודה, ולשעבר ממקורביו של **יצחק רבין**.

במדינה

(חמשך מעמוד 7)

מתקיימים במקום תנאים אופטימליים, ורגלו של אמיר היתה מונחת בזווית מסוימת. יתכן שהיה נשאר בחיים. איננו יודעים מתי בדיוק הוא נפגע, אם בצרור הראשון או מייד אחר-כך.

הרופא האחרון שעזמו שוחחתי היה קשור לנתיחת הגופה. לדעתו, אמיר חי לפחות שעה ורבע, וניתן היה להציל את חייו. בסוף הדוח הפאתולוגי כתוב: "המוות לא היה מידי".

בעזרת לחץ של אצבע על החור או בעזרת סתם סמרטוט, כמו קרע חולצה, אפשר היה להציל אותו, והוא היה מחלים במהירות. הפגיעה היתה קרע בעורק הירך הימנית.

דעת קהל

הקונסנוס שאינו

תוצאות מדהימות של סקר

דעת-קהל: 30% תומכים

בהקמת מדינה פלסטינית

בגדה וברצועה

מהי דעת הציבור היהודי במדינה על הקמתה של מדינה פלסטינית לצד ישראל? לכאורה, קיים קונסנוס כללי, כמעט מקיר אל קיר, נגד הקמתה של מדינה זו.

רק שתי רשימות גדלו בבחירות האחרונות בפירוש בפיתרון זה — רק"ח והרשימה המתקרמת לשלום. שתיהן ביחד זכו בפחות מאחוז אחד של הקולות היהודיים. מפ"ם ור"ץ מגממות בנושא זה, וכך גם תנועת שלום עכשיו. כל שאר המיפלגות מתנגדות נחרצות לעצם הרעיון.

בכל-ההקשרות המצב דומה. העולם הזה בורד בעמדות החיוביות כלפי אופציה זו. כל שאר כל-ההתיקשות, החל בטלוויזיה וברדיו וכלה בשלושת הצהרונים, מנהלים תעמולה ויזימית קיצונית נגד הרעיון.

למשל: כאשר השמיע בשבוע שי עברי יאסר ערפאת הצהרה על הפסקת הפיגועים בחוץ-לארץ, לא טרחו הטל-וויזיה והרדיו להביא אף דיעה אחת המתייחסת בחיוב להודעה זו. לעומת זאת הובאה סוללה כבדה של פרשנים, "מיורחנים" ופוליטיקאים מכל הסר גים, שביטלו את ההצהרה מכל וכל. **רוב במערך**, משום-כך הופתעו רבים מתוצאות של סקר דעת-קהל, שפורסמו ביומן הארץ.

לפי סקר זה, 61.1% אחוז של הציבור היהודי במדינה מתנגד להקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועת-עזה, גם אם יכירו הפלסטינים בישראל ויפסיקו את כל פעולות-האיבה. בכך לא היתה משום אפתעה.

התוצאה המדהימה היתה ש-30% של הנשאלים מוכנים להקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה, בתנאים שהפלסטינים יכירו במדינת-ישראל ויפסיקו את פעולות-האיבה. תנאי זה מקובל, כמוכן, על כל מי שתומך באופציה זו.

לשאלה העקרונית, אם הפלסטינים זכאים למדינה משלהם, השיבו 40.8% של הנשאלים בחיוב. מקרב מצביעי המערך תמך בעקרון זה רוב מוחלט (52.1%), בניגוד מוחלט לעמדת שימיעון פרס ויצחק רבין. וגם בקרב מצביעי הליכוד תמכו בו יותר מרבע (25.9%).

היכן הבוחרים? אין זו הפעם הראשונה מאז 1967 שבה מתגלה תמיכה מאסיבית של כשליש מן הציבור היהודי במדינה ברעיון של שלום המבוסס על דו-קיום בין ישראל ומדינה פלסטינית. השאלה המתעוררת תמיד היא: מדוע אין תמיכה זו מתבטאת בבחירות?

התשובה היחידה האפשרית: בעיה זו אינה עומדת לנגד עיני הבוחרים כנושא מרכזי, כאשר הם מחליטים בעד מי להצביע. כתוצאה מכך מעוותות תוצאות הבחירות לחלוטין את דעת הציבור על נושא גורלי זה. ונוצר רושם של קונסנוס שאינו קיים במציאות.

המדינה כולה סערה. אמות הסיפים רעדו. לשם מה?

תיבצני הנמירי

סימן שאלה שני: האם אפשר לסמוך על הדתיים? משה שחל לחוש שכן. עוזי ברעם לחוש שכן. הרבה מאוד יועצים ממושקפים וחלקירפנים לוחשים שכן. אבל לך תאמין: תמיד עלול מישורו מן הדתיים להתחיל ולציין על קדושת „האחרות הלאומית“, ואז כל האחרים יתחילו לשיר במקלה שמימית: אחרות! אחרות! אחרות! הדתיים מפלגים בין חמש מיפלגות ועשרות פלגים ותת-פלגים. מסתבר שקשה מאוד לסמוך עליהם. עלולה להיווצר התרוצצות פנימית, שתוביל לתהוהוהוה. מבלי שרוח אלוהים תרחף עליו.

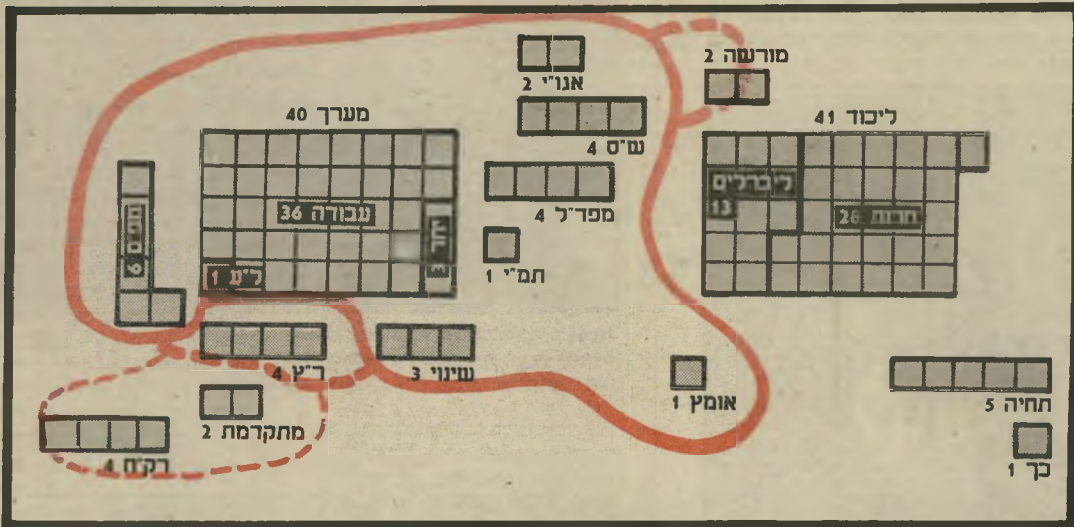
לדתיים יש אינטרס ברור בהיווצרות ממשלה צרה, שתהיה תלויה בהם. אולם בפוליטיקה מעורבים האינטרסים כנטימנטים, ואין התוצאה ידועה מראש.

ואם אי-אפשר לסמוך על הדתיים, מתמוטטת התוכנית כולה בבניין קלפים.

אפשר להתייחס אל המיבצע של השבוע שעבר בצורות שונות.

אפשר לראות בו חזרה כללית. לקראת הצגה שתיערך בקרוב. אבל לפעמים מתגלים בחזרה הכללית פגמים כה רבים במחזה, עד כי מחליטים להורידו מן הקרשים עוד לפני עלות המסך בהצגת הבכורה.

אפשר לראות במיבצע פליטה מוקדמת. תחת להמתין בפתיחת האש עד שרואים את „הלבן בעיניים“ של היריב, נורתה יריה בטרם עת. עכשיו יודע היריב מה ממתי לו, והוא יזהר כפליים.

אפשר לראות בו גם פעולת-ריכוך או סיור אלים, כדי לגלות את עמדות היריב ולהחלישם לקראת ההתקפה העיקרית שתבוא. השאלה היא: מי יצא מן המיבוח הזה כמנצח ומי כמנוצח. מי התחזק ומי נחלש?

מנצח האמיתי הוא, כמובן, הרב יצחק פרץ. תודות למיבצע זה הוא נכנס לליגה הלאומית של הפוליטיקאים.

הוא דחק את רגליו של יוסף בורג, וש"ס דחקה את רגלי המפר"ל, ככוח הקובע במחנה הלאומי, כמתווך, כלשוני-מאזניים, כמי שנותן את הטון.

זה יכול לפגוע באגודת-ישראל, שחלמה על חיסול האפיוורה של ש"ס ועל החזרת כוחה לעצמה. לא עוד. ש"ס היא עתה כוח פוליטי, ופרץ הוא דמות מקובלת בציבור ובתיקשורת. פיקחות, התבטאויות המתונה, לשונו המזרחית הנעימה, סיגנונו המנומס — כל אלה עשו את שלהם.

(האם מישור שם לב לכך שפרץ הוא, בעצם, האנטי-תיזה האישית המוחלטת לאריאל שרון?)

יתכן שזוהי התוצאה המוצקה היחידה של המשבר כולו.

אריאל שרון? האם הפסיד או הרוויח? גם זה וגם זה.

הוא הפסיד, כי מנהיג מסוגו, הסוגה אל היצרים הבסיסים של ציבור פרימיטיבי, אסור לו להיראות חלש ולהיות מושל.

שרון הוא מצליח מפני שהוא שופע כוח, מפני שהוא מגלם את כל התכונות אשר ציבור זה רוצה לראות במנהיג. תדמית זו נפגעה עתה, ונפגעה קשה.

(המשך בעמוד 38)

כוזבות. הדתיים לא היו איתו. הדתיים לא רצו. הם הסבירו בשיחות פרטיות שהשעה אינה כשרה. הם רוצים, אבל הציבור שלהם עדיין אינו מוכן. הרב אליעזר שך לא אישר, הרבי מגור לא הסכים, גדולי התורה וחכמי התורה עדיין אינם מוכנים, האמתלה אינה די טובה. הפעם זה לא יילך. אולי בפעם הבאה, אם ירצה השם (ועוד כל מיני משגיחים עלינו).

פרס מצא את עצמו במצב המביך של מפקד פלוגת-יריבים שצעק „קדימה!“ והתחיל לדהור, כשהחרב מונפת בידו, ובהציצו מעל לכתפו הוא נוכח לדעת שהפלוגה לא שמעה את הקריאה ומשחקת שש-בש. לא נעים.

בלי הדתיים, אין ממשלה. אילו המשיך פרס לדהור, היה מגיע להצבעת אי-אמון בלי רוב, ואז היה באמת צריך ללכת לנשיא. לכן התחיל הרב פרץ לפרות. הבהרות והתנצלויות נשרו מן העצים כמו עלי-שלכת. הדראמה הגדולה הפכה לקומדיה, והקומדיה לפארכה.

מזחמר לא הלך אל הדר, והדר לא הוליד אף עכבר. ממשלת-ישראל חיה וקיימת, ואריאל שרון מטייל בשמה בעולם.

אם זהו סוף המערכה? בוודאי שלא. זהו סוף של קרב אחד, קרב קטן, קרבת.

התוכנית הגדולה בעינה עומדת. החותר הבלתי נלאה ניגש, בדרבו, לקרבי-הזינוק של המירוץ הבא, אחרי שנבשל במירוץ הקודם.

הוא בוודאי למד את הלקח. עיסקי-שרון אינם אמתלה טובה

אריאל שרון הטיח בפני שימרון פרס השמעה נוראה. הוא טען ששימרון פרס וזמם לעשות שלום עם אש"ף.

לא פחות ולא יותר! היתכן השמעה מבווערת, נלוצה, שפלה ומאוסה יותר?

לשימרון פרס יש הרבה סבלנות, אבל גם לאורך-הרוח שלו יש גבול. מול פני השמעה נערכת זו הוא התקומם.

הוא הכריז שאינטרסו הוא הולך לפטר את השר שרון. לא יכירו מקומו בממשלה, אם הוא מעליל עליה עלילות מחפירות שכאלה. הרי אין כמוהו, כפרס, הלוחם באש"ף! הרי אין כמוהו המקדש מלחמה על הפלסטינים: רק אדם ניקלה וגסריוח יכול להעלות על דל שפיתותיו את האפשרות שהוא: שימרון פרס, וזמם לעשות שלום עימם: שלום! חס ושלום!

וכך סערו הסערות, תיווכו המתווכים ופרצו הפרצים, עד שאריאל שרון חזר בו והתנצל והבהיר: לא היה ולא נברא! שימרון פרס לא רוצה לנהל משאומתן עם אש"ף: ממשלת-ישראל אינה זוממת לעשות שלום עם הפלסטינים! וגם לא עם הסורים! ברוך השם. המשבר חלף. הב ל חזר לקדמותו.

ה נראה כמו פיליטון שנכתב בירי אנטי-ציוני, אבל זה נכתב עלי-די פרשני ישראל.

לכאורה זהו סיפור המשבר הממשלתי הגדול שהתרחש בשבוע שעבר.

לכאורה. שזהו מה שקרה במציאות היה שונה לגמרי.

התסריט האמיתי היה זה: זה מכבר רוצה שימרון פרס לסלק את הליכוד מן הממשלה.

גם האמריקאים רוצים בכך. הזמן מתחיל לדחוק, מפני שזה צריך לקרות זמן ניכר לפני מועד הרוטציה, שהוא אוקטובר 1986.

פרס אינו רוצה לפרק את הממשלה וללכת לנשיא. אילו עשה כן, היה מאשר את החשד המקונן בלב רבים, שהוא אדם בלתי-אמין, שמילתו אינה מילה והבטחתו אינה הבטחה. (האם היית קונה מכונת משומשת מאיש זה? האם היית עושה עימו הסכם-רוטציה?)

אילו „הלך לנשיא“, היה פרס עומד לפני שוקת-שבורה. היה עליו להרכיב ממשלה חדשה, צרה, בעזרת הדתיים — ואלה היו צריכים להחליט אם להצטרף אליו, ובאיוה מחיר, והדברים היו מסתבכים.

לכן, בכל מבול הדיבורים של השבוע האחרון, לא נשמע מפי פרס אף פעם אחת הפסוק: „אני אלך לנשיא“. הוא אמר: „אני אלך עד הסוף — להסכת מסקנות.“

רק יצחק שמיר דיבר על הצורך של פרס „ללכת לנשיא“. פרס אינו רוצה לפרק את הממשלה. הוא רוצה שהליכוד יפרוש ממנה, מרצונו החופשי, ולעיני כל העם.

או יוכל פרס לטעון, בצדק, שהוא לא הפר שום הסכם. אם הליכוד פורש מרצונו ומוותר על הרוטציה, מה יכול הוא — פרס — לעשות?

אז גם לא יצטרכו הדתיים להחליט אם להצטרף לממשלה צרה. הם יישארו פשוט בממשלה הקיימת. יציאת הליכוד מתוכה אינה מחייבת את הדתיים. לא יהיה צורך ללכת לנשיא כדי להשמיץ באוזני מליצות רמות על „אחרות לאומית“. יהיה די במקדומי-מכר קטן על ההטבות הנוספות לדתיים — חוקים, כסף, משרות — והכל יישאר על מקומו, בלי הליכוד.

הממשלה תעמוד רק במיבוח אחד — הצעת אי-האמון שתוגש עלי-די הליכוד כנכנסת. הדתיים יצביעו בעד הממשלה שהם חברים בה, ויצדיקו זאת במילים יפות, כשהם מטילים על הליכוד את האחריות להפלת האחרות. מפ"ם תחזור למערכת ולממשלה, ר"ץ תצביע בעדה, הרשימה המתקדמת תימנע, וכך גם רק"ץ. 66'65 יצביעו בעד הממשלה (זה תלוי בחצי מורשה), 49'48 יצביעו נגד, 6 יימנעו. הממשלה תינה מרוב בטוח.

זוהי התוכנית של שימרון פרס. אם רוב הפרשנים והשחקנים לא הבינו אותה, ואם אחרים מן „המומרי חים“ קושקשו בקמקום, אין זו אשמתו של ראשי הממשלה.

שימרון פרס הוא חותר בלתי-נלאה, והוא חתר להשיג את מנוקשו בשבוע שעבר.

הוא לא המתין להזדמנות פוליטית, כשהמלך חוסיין יסכים למשווה שיהיה מקובל על הציבור, ושהליכוד לא יוכל להסכים לו. היה נדמה לו שאריאל שרון הוא כלי-כך בלתי-פופולארי, עד כי די בפיתוריו כדי להשיג את המטרה המיוחלת. פרס יפטר את שרון בשל האשמותיו הפרועות, הליכוד ייאלץ להיגרר אחרי שרון, המצלמות והאורות מוכנים — אקשן!

אבל זה לא הסתדר כך. לפרס שלל יועצים ועוזרים וחברים, וכל אחד מהם חכם ופיקח מרעהו, וכולם יחד אמרו לו: יאללה, רויץ קדימה, הדתיים איתך! פרס התחיל לרוץ, ואז התברר לו שהעצצות היו

מי שמע על ראשיהעיריה? אה, זה הרוד של ורד קולק! ומי זאת עליזה? בני שליטא כבר יודע!

עדי אמוראי וחבר הכנסת ז'ק אמיר. כולם המריאו בטיסה לילית לניו יורק. אמוראי ואמיר כנציגי הכנסת, ואילו קופמן בענייני הבונדס.

פגישת שכזאת נערכה ביום החמישי בלילה בנמל-התעופה בן-גוריון, בין יושבי ראש הקואליציה הטרי חיים קרסמן לבין סגן שר-האוצר

בארצות-הברית. קולק בעלת-הטמפרמנט סיפרה כיצד רואינה לעיתון אמריקאי, והכותרת הר-גיוה אותה. נאמר בה: "ורד קולק האחינת של טרי". התמר-

מונה גור שר-הבריאות פסע לכיוון דלת-היציאה של אולם אוהל-שם, שם התקיימה ישיבת מרכז מיפלגת-העבודה. לפתע ניגשה אליו צעירה חטובה, בעלת שיער בהיר ארוך. היא פנתה אל גור בעניין כלשהו. הוא שלף מייד את פנקסו ורשם את מיספר-הטלפון שלה. משנתפס בעדשת המצלמה של צלם העולם הזה, צחק ושאל: "קלטת גם את המיספר?" והבהיר שמדובר בענייני-עבודה.

מרה האחינית: "כשמראינים את טרי, מדוע לא כותבים: טרי קולק — הרוד של ורד?"

■ בשבוע שעבר הציע השר משה ארנס טרמפ מירושלים לתליאבי לעיתונאית, שמכר ניתה התקלקלה. השבוע חלפה העיתונאית בחברתו של דובר שר על פניהם של השרים יוסף בורג וארנס. ארנס האדיב מיהר להציע לה שנית טרמפ, אולם בטרם היה סיפק בידה להסביר שמכוניתה תקינה, בחן השר את הצעיר ופלט: "אהה, מצאת טרמפ יותר טוב?"

■ מדוע התרגש שר-הכלכלה של מחוז אונטריו בקנדה, מונ"ט קרוינמטר, עם הגיעו ליש-רלי לא מקבליהפנים הרישי מיים הם שריגשו את השר היהודי, כי אם בתו הצעירה, שעמדה ביניהם. הצעירה היא סטורנטית באוניברסיטה העברית בירושל-לים.

● צהרי היום השלישי בכנסת היו שלווים למדי. המיזנון ומיסדרונות המישכן שממו מח"כי ועסקני-הליכוד שכיכבו באירוע התיקשורתי מס' 1 של השבוע — אזכרתה של עליזה בגין המנוחה ויום-ההופעה השנתי בציבור של בעלה, מנחם. מי שלא טרח להגיע להר-הצל, הקפיד שלא להיראות בבניין. חיפוש מדוקדק אומנם העלה שני חברי-כנסת ליברליים, שסעדו את ליבם בהיתבא. מאחורי המרצוד המפריד בין שני החלקים של מיזנון-הח"כים, אך אלה היו יוצאים מהכלל. על רקע זה הפתיעה כניסתה הצוהלת של חבר-הכנסת בני שליטא למיזנון.

"בני" נדהמה חבורת-עיתונאים שסעדה במיזנון. מה אתה עושה פה?"

"מה זאת אומרת — מה אני עושה פה?" התקרב לעברם שליטא, ונראה מבולבל מהשאלה.

"אינך באזכרה של עליזה?" תהתה התיקשורת.

"איזו אזכרה? מי זאת עליזה?" לא הבין הח"כ. משהו בהר. החוויר קלות.

"יש רשימות שחורות של מי שלא טרח להגיע," הזהירו אותו החבר'ה בטוב-לב.

"כן?" שאל שליטא ונעלם ביעף מהמיזנון.

תפקידו כקצין צנחנים וחי-לרג ליסיראשי (קצ"ר) התפנה סדר-יומו העסוק והוא נראה במקור מותהבילוי הסוערים ביותר כי ארץ. מרדכי, שטרם מונה לתפי פקידו הבא בצבא, נראה פוקד את המועדון של רפי שאול, דיס-קוטק מפורסם. מלון הילטון כי תליאבי ומקומות זוהרים נוס-פים, בשעות הקטנות של הלילה. בכמה הופעות בלטה לצידו הי שרכנית הלנה עסירם.

■ אחת לכמה שנים מפיק משרד-התיירות סרטון-פירסור מת, שמטרתו היא לעודד את התיירות לישראל. בטבע הדב-רים, מציגות יפהפיות את יפי הארץ. בסרטון הקודם כיכבה מלכת-היופי לשעבר אילנה שושן, ואילו בסרטון הנוכחי, שצילומיו הסתיימו בימים אלה, בעיצומו של משבר-שרון,

■ "אין מתייעצים עימי?" נוהג השר דוד לוי למחות, כסיגנונו הרועם והתיאטרלי, בפורומים מיפלגתיים. בשבוע שעבר ביקש אחד השרים בחרות להתייעץ עימו. מזכירתו התקשרה עם לישכתו של שר-השיכון והבינוי, והופתעה לשמוע ש"השר עסוק". כעבור זמן צילצלה המזכירה שנית ושוב נענתה: "השר עסוק". עד כדי כך עסוק, שלא התפנה לדבר עם שר בדרגתו. בלית בריר רה השאירו אנשי לישכתו של השר השני הודעה לעוזריו של לוי, שיהוויר אליהם צילצול, משיתפנה כבוד השר. לוי לא הת-פנה עד עצם היום הזה. "בישיבת" המרכז הבאה הוא יפתח את דבריו במילים — אין טורחים להתיי-עץ עימי." התמרמר אחד הנוגי עיס-ברכר.

אליה שפיידר יושב-ראש ועדת הכלכלה של הכנסת רוכן לעברה של מזכ"לית נעמת. מאשה לובלסקי. כדי לתת נשיקה. לובלסקי הבחינה במצלמה והסמיקה.

התגלתה כוכבת חדשה. זוהי ג'ין אמיר הבלונדית, עולה חדשה מארצות-הברית, שהיא גם רעייתו של אבישי אמיר, דובר משרד-האנרגיה. אחרי שהער-לם הזה פירסם את תלואתיה של אמיר היפה בהפקתו של מנחם גולן, כוח-דלתא, היא הוזמנה לאתרה-הסרטה. ומאו דורך כוכ-בה.

■ ורד קולק, אחיניתו של ראשיהעיריה הנצחי של ירוש-לים, שבה זה עתה מביקור

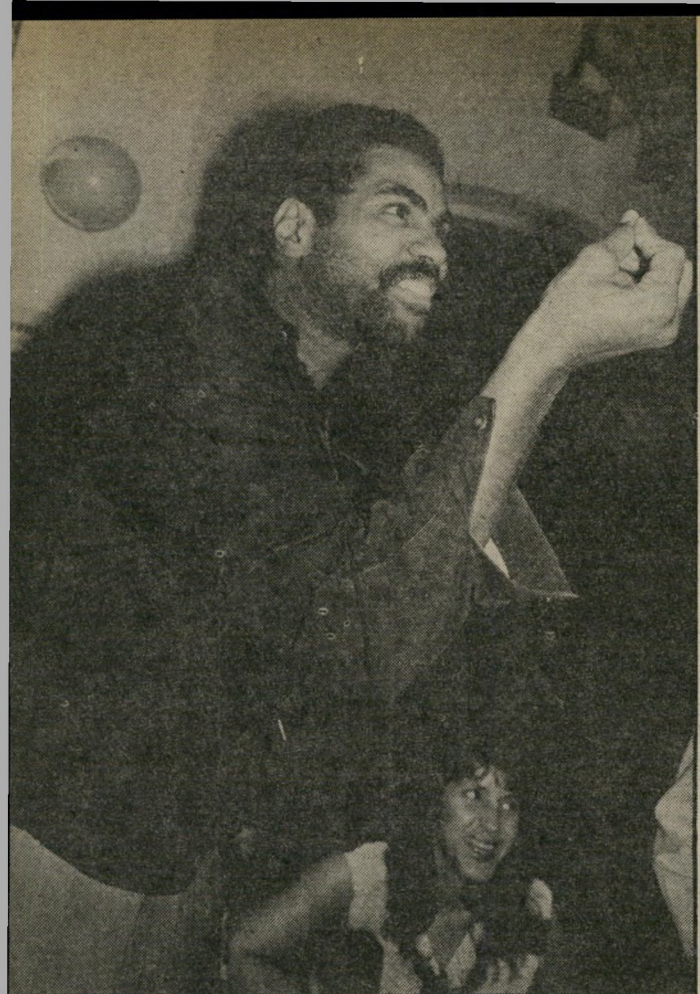
משהתחילו במערך לחלק את כיסאות הליכוד בממשלה, נראה סגן שר-החוז רוני מילוא, כשהוא אצדץ במיסדרונות-הכנ-סת. "רוני" נשאל הח"כ לחוז עלידי עיתונאי, "מה יהיה איתך עכשיו?" השיב הח"כ: "האמן לי שטוב לי בחיים. אין לך מושג כמה שטוב לי גם בלי כיסא!" והמשיך להתרוץ ולצלצל לסי-רוגין.

■ מאז שסיים תת-אלוף יצחק ("איציק") מרדכי את

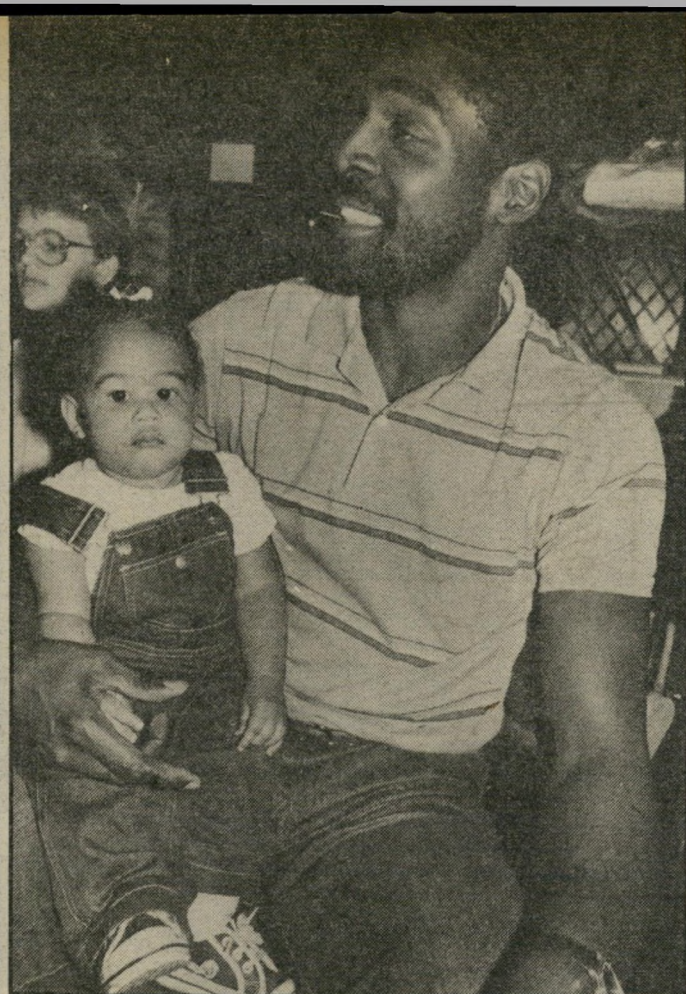
אחותו של הרב פרץ

● בליל הרביעי, בעיצומו של משבר-שרון, הובהלו לאולפן החדשות בתליאבי שני נציגי האופוזיציה: יוסי שריד ואלעזר גרנות. השניים אופרו והושבו אחרי-כבוד באולפן, אל מול המצלמות. כשנאמר להם שהם עולים אר-טויטו לשידור, בינתיים החלה מהדורות מבט. והשניים עקבו אחרי המת-רחש בדריכות מהאולפן, כשהם מחכים לכניסתם לשידור. חיכו. חיכו. גרנות כמעט נרדם. שריד עישן ללא הוף, והדברת מירושלים התמשכה ללא סוף. בינתיים התחילו השניים להחליף הערות על הנעשה מעל פני המירקע, כשהמיקרופונים הצמודים אליהם דואגים להגביר את הוללים של שיחתם. כל מי שנמצא במיקרה, או שלא במיקרה, בסביבה, יכול היה ליהנות מחידודיה.

משהופיע על המירקע קלסתר עטור הזקן והחשיבות של הרב יצחק פרץ — שחקן מפתיע בדראמה שהתרחשה השבוע — נשמע קולו העמוק של שריד: "יש לו אחות חתיכה! מה זה חתיכה? ממש יפה..." לצחוקם של כל הנוכחים. המשיך הרב הנכבד להרצות את הערכותיו על היסטואציה הסבוכה. בעוד קולו של הח"כ מרץ גובר עליו: "פעם נסעתי למכסיקו... הגעתי לבית... את הדלת פתחה לי אשה יפה. יפה מאוד... זאת היתה אחותו של שר-הפנים... התיידדנו..."

את בתו והצטלם איתה בגאווה. כדורסלן נוסף שהיה במסיבה הוא דווייט ג'ונס מבית"ר תל-אביב, שהתחנן דרך לצון, כי הבארמן של המיסעדה שבה נערכה המסיבה ימזוג לו עוד "טיפ-טיפת בירה".

מלאני מק'ג'י היא בתו של הכדורסלן קווין מק'ג'י (בזרועותיו). לזוג יש שני ילדים. גרמי בן ה-3 וברנדי בת השמונה חודשים. השבוע במסיבה החזיק קווין מק'ג'י

זוהר זוהר זהו שמה של הבלונדית אוהבת הזוהר והזוהרת בעצמה. הנערה היפה הצטלמה עם דוג' מניות וכדורסלנים. וישבה על דלפק המיזוגה כשהיא חושפת ברכ חבושה. לסקרנים ששאלו אותה מה קרה, ענתה כי נחבלה במישחק.

■ ומי עוד בניוירק? אורי פורת, מנכ"ל רשות השידור, ולגמרי בנפרד — רסיק חלבי, יו"ר וועדה עובדים של הטל-וויזיה. אולי הם יפגשו שם בימיקרה, ויבררו כמה עניינים שנויים במחלוקת בין ההנהלה לעובדים?

■ איש סירביאס. אריה ברק, עושה את שרות המילואים שלו בגליציה. לפני כמה שנים עזר רווח בהעולם הזה על כינוס חובה שערך קצין חינוך ראשי, נחמיה דגן, לאנשי המילואים של גליציה. לכינוס הרצה להם תת-אלוף דגן מהי אהבת ארץ ישראל-יפה: לעצור בצירי הדרך ולהתפעל מהפך חים. ברק, שנישא לאחרונה לא ידע על הכינוס, ולכן גם לא הגיע. ימים אחרים אחרי המיפגש קיבל החתן הצעיר לביתו מיכתב חמור שבו הודיעו לו שילטונות הצבא שהם רואים בחומרה את אי-הופעתו בכינוס החשוב. כאר שר ברק הסביר להם שלא קיבל צו ולכן גם לא הגיע, העניין סודר. חוץ מזה, הודיע המסר העיקרי הגיע אליו ולרבים אחרים בעזרתו האדיבה של העולם הזה. וזה מה שחשוב.

■ אלכס ברנע, מי שעומד מאחורי פסטיבל הילדים, פתח בשבוע שעבר בריאטה רצחנית. העילה למיכצע המפתיע — תמונתו בגיליון העולם הזה, שהבעיתה אותו וגרמה לו לבצע שיפור בחזונו.

■ המלחין שמואל "שמו" ליק" קראוס ישב בכסית, כאשר מיישהו ליד שולחן העיר כי פלוני הוא ערבי. קראוס תיקן אותו: "הוא פלסטיני". ילדה קטנה שאלה: "מה זה פלסטיני?" הסביר קראוס: "פלסטיני זה צבר — בערבית".

■ היכן נעלם דוק מאיר? ביי, יושב ראש הפרלמנט של ראשון לציון? לכל המתעניינים

בשלומו, אל דאגה. מאירוביץ, צאצא ה"בילוי"יים חובביהו"ל יים, מסייר ברחבי אירופה. הרווק בן ה-80 משגר משם גלויות ל-חבריו, שבהן הוא מדווח: "ה' אוסטריה ממש נחמדות! ההונ' גריות משגעות!"

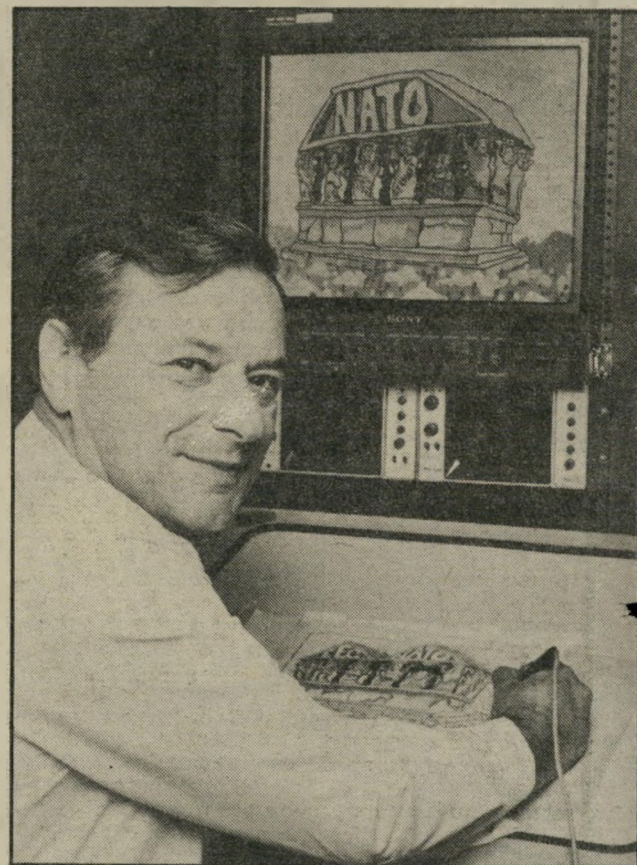
■ שינוי מהפכני חל בתר-מיתו של הזמר אבי טולדנו, לקראת. או במקביל, לצאת

■ השיר מרדכי ("מוטה") גור לא החמיץ הזדמנות פז להשמיץ את שנואיו אריאל שרון ויצחק מורעי באמצעי התיקשורת. הוא התראיין למען גליון סוף-השבוע של הארץ והשמיץ באוזני המראיין אילן שחורי את ריעותיו הבוטות ביותר על השניים. בסיגנון החריף ביותר, הראיין עימו נערך בעיצומו של משבר שרון. מהסתמן מוצא למשבר נבחר. כנראה, הגנרל בדימוס, עוזרו, אבנר רגב, הפעיל לחץ מאסיבי ביותר על שחורי. הלחץ, כך אומרות השמועות, לא פסק אפילו כיום החמישי בלילה, כשהעיתון היה כבר סגור. למרות שניתנה ללישכת-השר תשובה חיובית עלידי העיתון שככה ההיסטריה בלישכתו של השיר חדה לשון רק כשיצא העיתון לאור והדברים לא הור פיעו בו.

פסוק השבוע

● פרופסור מנחם פרי, על שיריה החדשים של משה דיין, שהחרו החזור בהם מתאר כיצד נתן לילדה, "חמודיקי" מתניקי ממתקיקי: "זה שייקי קישקו שיקי"

דפנה ברק

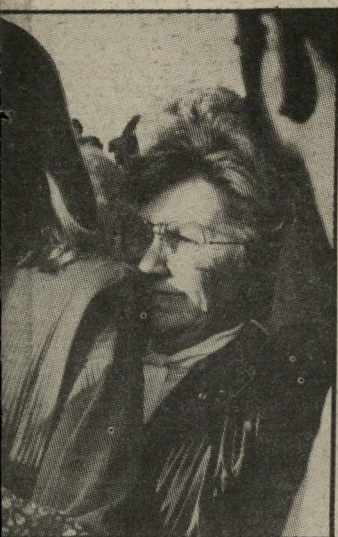

רענן לוריא המציא משהו חדש: קריקטורות מיידיות להמחשות-החדשות של הטלוויזיה. תוך שימוש באמצעים טכניים חדשים, החברה המשווקת את המוצר החדש מציינת כי לוריא, אזרח אמריקאי שהתחנך בישראל, מופיע בספריה-השיאים של גינס כקריקטוריסט המתפרסם בעיתונים הרבים ביותר (ב-57 ארצות). לצורך המדיום החדש משתמש לוריא בקופסת-צבעים אלקטרונית, מחשב מתוחכם ואפקטים קוליים.

מנחם בגין הטיל על עצמו מאסר עולם. פעם בשנה הוא נוטל לעצמו חופשה: לזכר עליזה

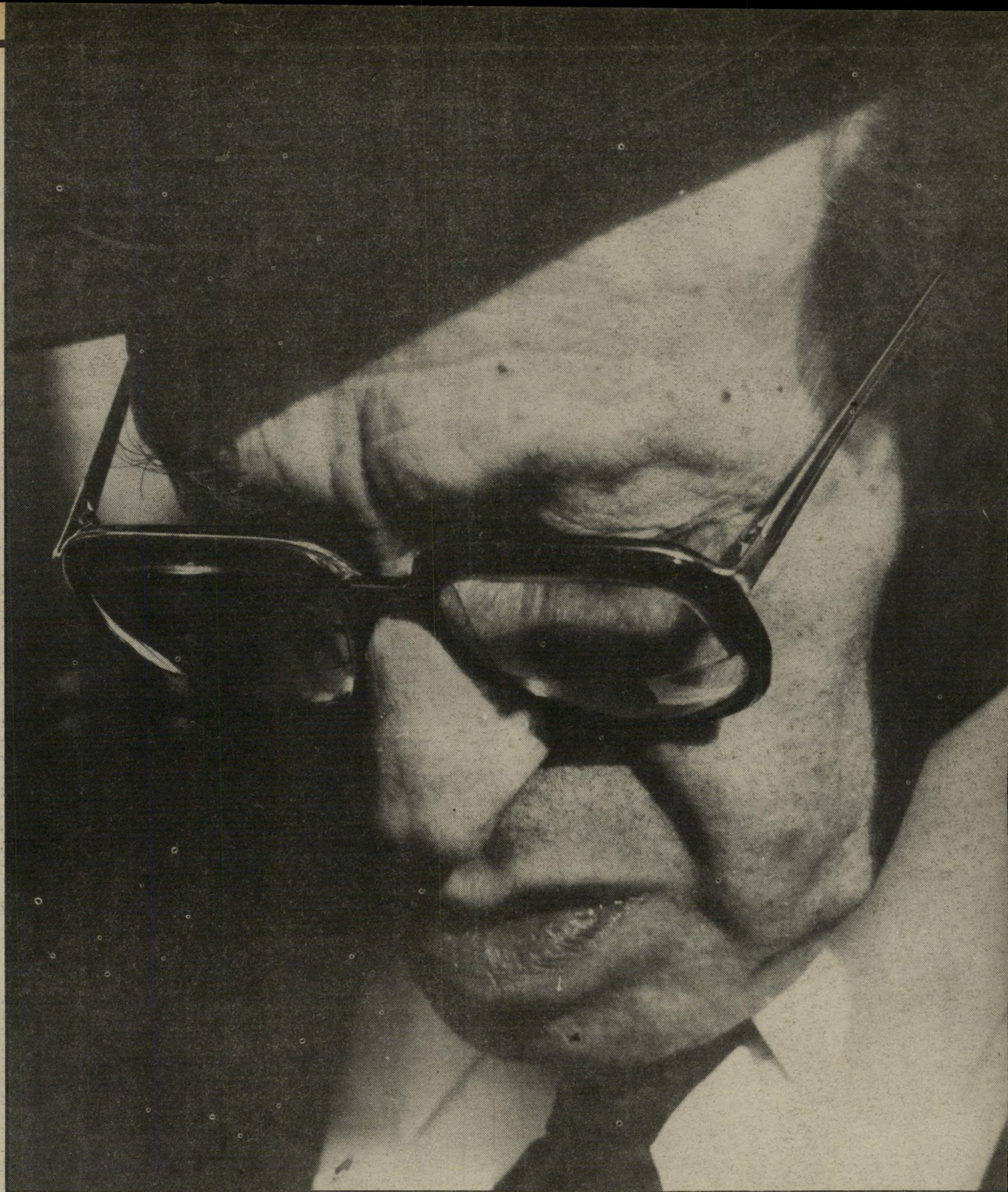
ארנס שר הביטחון האחרון של מנחם בגין היה גם הוא בין מאתיים המשתתפים.

שמיד יורשו של בגין יוצג באזכרה על-ידי אש"ת, שולמית (מרכיבה מישקפיים).

חסיה מרכינה ראש על קבר אמה. בשולי הר-הזיתים, בקירבת מקום לקיבורתייהם של לוחמי המחתרת מאיר פיינשטיין ומשה ברזאני, שהעדיפו לפוצץ עצמם למוות בכלא הבריטי ובלבד שלא לעלות לגרדום.

פני איוב ביום סתיו ירושלמי יצא מנחם בגין. היתה זו גיחתו הרביעית מאז פרש מראשות-הממשלה לפני שנתיים, והסתגר בביתו. בגין, בן ה-72 וחודשיים, היה חיוור, כחוש והבעת איוב

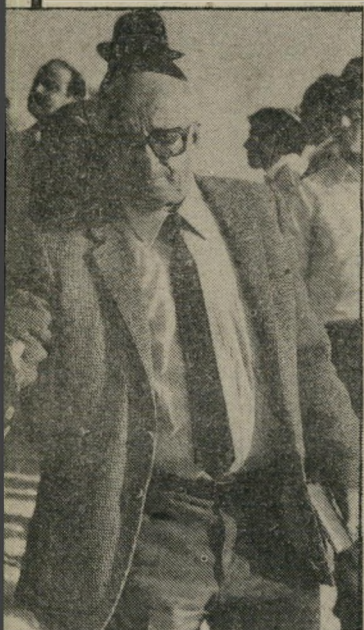
לאה מחזיקה בזרוע של אביה, הצועד לפניו. לאה בגין, משמאל, בשימלה הפירחונייה, תמכה באב לאורך כל הדרך, יחד עם אחותה חסיה, מימין, שעטתה צעיף על ראשה (ברקע: הר-הבית על מיסגדיו).

היום האחד של בגין

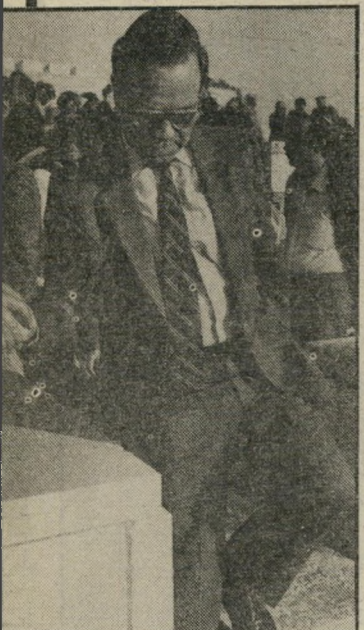

חולצה המשובצת, שנפצעה קשה בעת נפילה מיס" תורית מקומות בית בנתניה, ואיילת מילוא, העונדת ענק על צווארה, שזכתה בתואר סגנית מלכת-היופי.

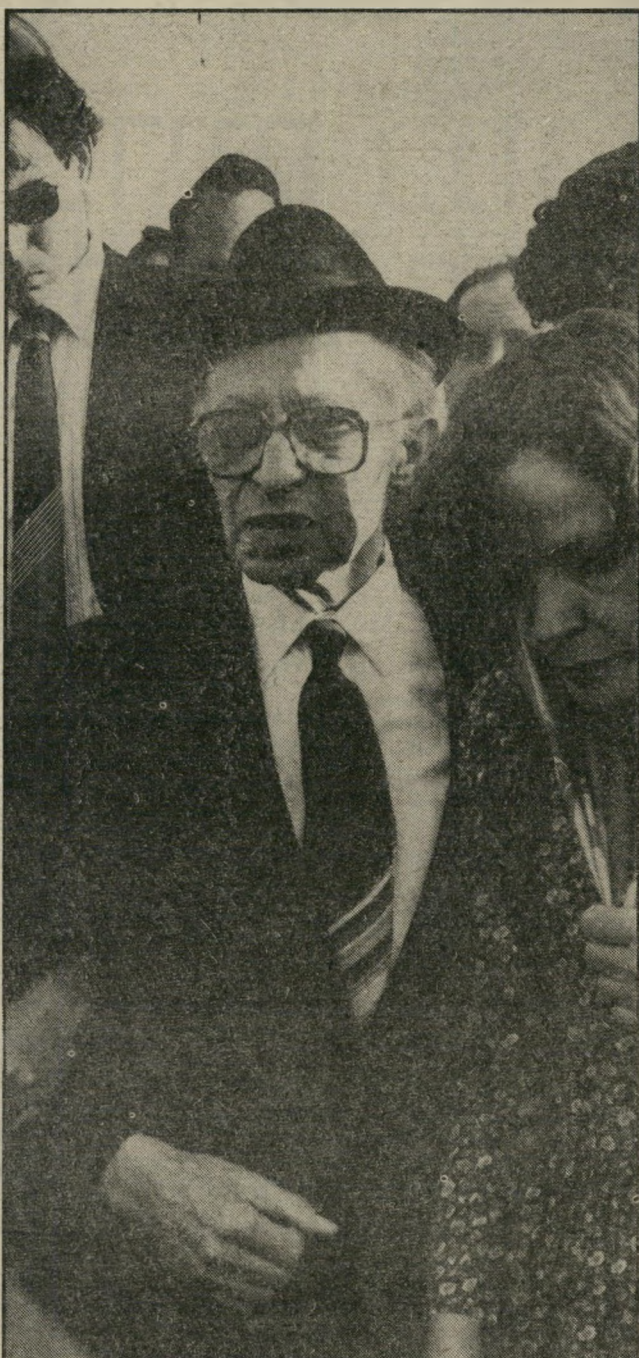
שתי הנכדות ייצגו את הדור השלישי באזכרה של עליזה בגין. שתיהן היו לאחרונה בחדשות: מירב בגין, מימין, ב-

קדישא יחיאל, צילו של בגין מזה שנים, היה באזכרה יחד עם באי בית בגין.

פת שרהמדע היה אחד משיבעת שרי הליכוד באזכרה, אליה לא הגיעו שמיר ושרון. **צילום: ציון צפיר**

מבט אחרון לקבר העניק בגין, כשהוא בין בנותיו. ואחר-כך שב לפזו 505 בצבע הבז, שהמתינה לו ליד המיסגד שבפניית הכביש ליריחו, ושהחזירה אותו לבית התבודדותו.

קדיש לאמא אמר הבן, הגיאולוג הד"ר בנימין-זאב בגין, כשלידו האב, מתוח, חתום-מבט ויבש-עין, מעיין בספר תהילים קטן ומניח, לבסוף, חלוק-אבן על קבר רעייתו.

תהלים לעליזה קרא הרב רפאל לוין, בנו של רב אסירי המחתרות, הרב אריה לוין. היה זה פרק קי"ט ("אשרי תמימי דרך") אותו קרא הרב לעילוי נשמתה של המנוחה.

בדיוק כמו ואלס – אוסטריה סוחפת אותך...

בדיוק כמו וואלס – אוסטריה סוחפת ומהנה, מלאה שמחת-חיים, מתנגנת ומרחפת בקלילות על-פני מרחבים.
החורף מפנק את אוסטריה בשלג לבן ורך. אתה גולש בחברה טובה של חובבי הנאות מכל העולם, שואף אוויר צח ומתבשם מהתחושה המשכרת של היופי הלבן על צמרות העצים ועל מסלולי ההחלקה. בכל מקום – יופי שופע, שקט נעים ואוסטרים שיודעים לארוז ערים נודעות ועיירות ציוריות, דרכים נפלאות ונוף מעורר התפעלות, שניצלים, נקניקיות וגולש, עוגות ושוקולדים, בירה ויין. כל מסעמי החיים בארץ אחת מקסימה.

מסלולי סקי בינלאומיים מצפים לך, בין היתר באתרים:

Badgastein	Innsbruck	St. Anton	Zell am See
Igls	Kitzbuehel	Seefeld	

גלוש למשרד נתיבי אוויר אוסטריים בתל-אביב או לסוכני הנסיעות ותקבל חוברת צבעונית ופרטים נוספים על תענוגות החורף באוסטריה.

AUSTRIAN AIRLINES

תל-אביב, רחוב בן-יהודה 17, טלפון 652244. ■ נציגות משרד התיירות האוסטרי

הוכחה חיה לגמרי

שיצמדו את המרואיינים אל קיר. משהו רק שלא נצטרך עוד להסתכל בפרצופים הריקים האלה, השופעים טיטוס.

רולטה רוסית

זוכרים את בתו של בינג קרוסבי? בוודאי שכן! זוהי הגברת הצעירה אשר רבתה בג'יימס א' קרול. במישחק הקרוי "רולטה רוסית", מפני מסתבר שהגברת הצעירה אינה כפי שפישית כפי שהיא נראית. ולראיה: כאשר אביה אסר עליה לגור עם אחובליבה לפני נשואיהם, אם התא השישי, הטעון, הוא במיקרה מול הקנה, נכנסה לגור עם הגבר.

להתחתן עם גבר מבלי לחיות עימו תחילה בצוותא, הרי זה כמו לשחק ברולטה רוסית! אמרה הגברת.

הגברת צודקת לגמרי. במישחק הקרוי "רולטה רוסית", מפני שאצילים רוסיים משועממים היו מושחקים בו לפני המהפכה, מכניסים כדור אחד לאקדח ומניחים אותו בתוף. מרימים את האקדח אל הרקה, ולוחצים. חמישה מששת תאי התוף אינם טעונים. אם התא השישי, הטעון, הוא במיקרה מול הקנה, מתים. לפיכך, ווג המתחתן ללא נסיון קודם של חיים בצוותא — יש לו סיכוי אחד מתוך שישה להינצל.

נרמה לי שההסתברות גבוהה יותר. אני חייתי עם רחל בחטא חמש שנים לפני שנישאתי. בכל חוגיהם שלנו, אנחנו הווג היחידים ששני חלקיו לא התגרשו מעולם.

שיעור על הכביש

הייתי בדרכי לירושלים, בסביבות השעה 8 בערב, ביום השלישי האחרון.

נהגתי לאיטי, אך מעט מעל למהירות המותרת. כאשר עבר על פני ביעץ רכב אחר, בפנית העין הבחנתי בשיעור מתנופף. שיעור של אשה.

אני נהג ישראלי. איני אוהב שעוקפים אותי. כשאשה עוקפת אותי, זה מעורר בי רגשות סתומים.

לחצתי מעט על הרושטה, ועקפתי אותה. היא היתה לבדה במכונית. לא ראיתי את פניה בחשיכה.

חורתי למסלול הימני, וכעבור קילומטר אחד או שניים היא עקפה אותי.

היא חזרה למסלול הימני. המתנתי עד שנתקעה אחרי מכונית איטית, ועקפתי אותה.

המשכנו כך לאורך כל הדרך. לא ראיתי את פניה. אני חושב שהיא לא ראתה את פניי. היינו רק נהג ונהגת, ואולי גבר ואשה, בודדים בין מאות המכוניות שהיו סביבנו ושנשארו מאחורינו. בשלבים מסוימים של המישחק היא הגיעה ל-140 קמ"ש. הריטמו של הנהג היה בסדר גמור.

חישבתי את הרכבים היטב, ותיכננתי בערמומיות רבה לעקוף אותה בפעם האחרונה והסופית ליד תחנות הדלק בכניסה לירושלים. אבל היא סידרה אותי וירדה מן הכביש ימינה אל תוך אחת השכונות, כמאה מטרים לפני כן. מכיוון שהיתה אז לפניי, היא ניצחה.

להתראות באחד הערים על הכביש.

המיספר שביקשת

אינו מחובר

יש בארץ שתי מערכות של טלפונים.

יש המערכת שעליה מורכב אמנון רובינשטיין, והמתוארת במודעות בעיתונים. זוהי מערכת נהדרת, יעילה, אדיבה, המתרחבת במהירות, המשתפרת מדי יום, אף שלא ברור מה עוד אפשר לשפר בה.

ויש מערכת אחרת, שעליה מדברים האזרחים — מערכת כושלת, הרוסה, מתפוררת, המתפרקת במהירות, ושפקידיה מורכבים בגסות, היא מזכירה את המערכת שלמאנו בקאהיר, כשהגענו אליה לראשונה לפני שמונה שנים — כשבכל חדר היה מצוי מכשיר טלפון נהדר, שאי אפשר היה להשיג בו מיספר אחד אחרי השעה 8 בבוקר. כשרציתי לדבר עם שרהחוק, טילפנתי לו בשעה 7 בבוקר הביתה, ועוררתי אותו משנתו.

הצרה שלי היא שהטלפון שלי מחובר למערכת השנייה. אני מניח שזוהי טעות, שהיתה כוונה לחבר אותי למערכת הראשונה, זו של השר רובינשטיין. אבל

רובינשטיין

קרר מה שקרה. אני מחובר לרשת האחרת.

לכן קוראים לי כל מיני דברים, שהשר רובינשטיין אינו חולם עליהם. אני מבקש תיקון מה קרוב לשנה, ניהלתי עשרות שיחות עם המפקחת, והתקלה בעינה עומדת. פעם היה אצלי טכנאי, נאם נאום יפה על התיאוריה והפילוסופיה של הטלפון, והשאיר אחרייו את התקלה כפי שהיתה. בפעם השנייה בא טכנאי אחר, אמר שהצינורות רקובים, ופשוט ניתק את אחת השלוחות.

כך טיפל תוך כמה שניות בתקלה באותה שלוחה — היא פשוט אינה קיימת עוד. כלומר, השלוחה אינה קיימת עוד. התקלה נשארה בעינה.

עכשיו אני מבקש עצה. איך מתחברים למערכת של השר רובינשטיין?

העונש הצפוי להרד: שלוש שנות מאסר. וזה מוזר — כי אותו עונש עצמו — שלוש שנות מאסר — מוטל על אותה העבירה על פי הצעת החוק המונחת עכשיו על שולחן הכנסת, לחיקוק הפקודה למניעת טרור. לפי הצעה זו, מי שנפגש עם נציג של אירגון טרור לשם עריכת ראיון עיתונאי (למשל) צפוי לאותו עונש עצמו.

זהו העיקרון הבסיסי של כל מיסטר טוטליטארי: אסור לציבור לדעת. הנאציונל הטיול עונש-מוות על מי שהקשיב לתחנת-רדיו זרה. בימינו האמצעים פחות ריאסטיים, יותר מתוחכמים.

ממשלת דרום-אפריקה פירסמה זה עתה פקודה, האוסרת על ציוותי רדיו וטלוויזיה לסקר את המאורעות ב„אירורים שבהם יש הפרת-סדר“. כמעט באותו יום החליט מפקד הגדה המערבית לאסור על הטלוויזיה הישראלית והורה לסקר מאורעות של הפרת-סדר ב„יהודה ושומרון“. ההסבר, בשני המקרים: נוכחות הטלוויזיה גורמת להחמרת המאורעות.

וכך הלאה. פעם הם נמצאים לעצור לפנינו, פעם אנחנו צעד לפניהם. פעם הם שולחים את שריהביטחון שלהם כחשאי לארץ, לפניהם.

אורי אבנרי

כדי ללמוד אצלנו. פעם אנחנו שולחים אליהם מומחים, כדי ללמוד מהם (וגם כדי ללמד אותם).

אז הבה נשאל את הרהי, ונחשוב במאבק נגד ההחלטה המחפירה של הנאצי מלפני 10 שנים, המבטלה את ההטענה האבסורדית והמרשעת שהציונות והאפארטהייד הם צורות של גזענות.

להעמיד אל הקיר!

דן רבינ מראיין את הרב יצחק פרץ, שריהפנים, הקורן מאושר. הצופים רדכים לכל מילה היוצאת מפיו של גיבוריהם ועוקבים אחרי כל בועט שעל פניו.

מופיע שוטר צבאי. מציץ. הולך הלאה. חוזר. מציץ שוב. מעל לגבו של הרב.

באה חיילת. עומדת מאחורי הרב. קוראת לחיילת שניה, וגם לחבר.

בא עסקן מיפלגתי. בא צעיר חובשי-כיפה. בא חייל צעיר.

ההפגנה של אייבי נגד האפארטהייד

העושה סימנים כדי לרמוז להוריו בבית, שאכן זה הוא-הוא. בנם היקר.

תוך שלושים שניות מתמלא המירקע עד אפס מקום, ומתחילים קצת לדחוף כדי להיכנס לתמונה.

הרב ממשיך לדבר. אין הוא יודע מה מתרחש מאחוריו. אבל איש אינו מקשיב עוד. הפרצופים המטופשים של המתמרקעים, תנועותיהם וסימניהם ליקריהם מטיטים כל תשומת-לב.

כך זה בכל פעם כאשר מראיית הטלוויזיה מישור בחוץ — שר היוצא משיבה, רמטכ"ל, מנהל-מיפעל. חישהמר מתמלא המירקע במודנכים ובמודנבות.

מוכרחים לעשות משהו. אולי תצרף הטלוויזיה לכל צוות מנהקדקע, שתפקידו יהיה לסלק את התימהונים האלה. או

מתיתיהו שמואלביץ שיכנע אותי סופית שעונשיהמותות הוא הרבר הטיפשי ביותר שאפשר לעשותו כשלוחמים במחתרת פוליטית.

הוא שיכנע אותי מפני שטענותיו היו מטופשות ללא גבול. הן לא היו עוברות בחינה בהגיון בכיתה ד'.

ורוקא לכן שיכנע אותי. כי שמואלביץ אינו חכם. נחמד, אבל לא חכם. מעולם לא היה חכם. יתכן שהוא אחד האנשים הפחות חכמים שהגיעו לצמרת המדינה.

אם כן, איך הגיע לצמרת? הנה התשובה: מפני שהבריטים ראו אותו למוות. אבמלא נדון למוות.

סוכריטטות או בעל דוכן לסנדר וויצ'ים. אבל הוא נדון למוות. הוא הפך גיבור לאומי. הוא כתב

שמואלביץ

ספר. הוא היה מועמד המישפחה הלוחמת לתפקיד בכיר. אחרי כמה עסקים כושלים לקח אותו מנחם בגין וימנה אותו כמנכ"ל מישרדו.

משמע: די בכך שהשילטון הזר דן אדם למוות, כדי להפכו לגיבור לאומי — גם אם אינו חכם גדול, או חכם בכלל. ואם מדינת-ישראל תרדן פלסטינים למוות, יהיה גם שוטה-הכפר לגיבור לאומי, שתמונתו תיתלה על כל קיר, והמוני צעירים יישבעו בגרון חנוק מרמעות להידמות לו ולהיות ראויים לו.

נשמעו הרבה דברים אחרים באותו ויכוח טלוויזיוני. אב שכול אמר שצריכים לתלות, כי גם אצלו בבית, במארוק, תלו. מדוע שנפגש אחרי מארוק? פרופסור השמיע דברים חכמים מאוד על אנושיות ומוסר. תובע צבאי אמר שמי שתולה ערבים גורם להרג יהודים. השופט חיים דבורין אף הסביר שצריכים לתלות, כי הנה הוא עצמו שיחרר רוצח אחרי כמה שנות-מאסר מפני שריחם עליו, והחליט שאין האיש יכול להזיק לחברה. משום כך, לפי ההגיון המיוחד-במינו של השופט ברימס, היו צריכים לתלות אותו מלכתחילה. לא הייתי רוצה שאדם בעל הגיון מיוחד כזה יהיה מוסמך לשלול חיי-אדם.

אבל כל זה היה כאין וכאפס לעומת ההגיון שבעצם הופעתו של מתייתיהו שמואלביץ, שצחק כהנאה כאשר דיבר על תליית ערבים ויהודים כאחד, בלי אפליה. עצם הופעתו היתה נחסכת לנו אבמלא רדנו אותו האנגלים, ימח שם, שם.

לא מזורחיים, לא

רתיים, לא ח"כים

הלכתי להשתתף בהפגנה שאירגן אייבי נתן נגד שגיור שגריר ישראל לדרום-אפריקה.

היססתי לרצות אם ללכת. אך דיימתי את העצמי שאני אמריקאי או צרפתי ב-1933, וזה עליי להחליט אם להשתתף בהפגנה נגד גרמניה הנאצית ורדיפת היהודים.

היו שם כאלפיים צעירים וצעירות, שאיכפת להם מה קורה בעולם. היו גם כמה שחורים אפריקאיים, כמה דוברי-עברית במיטא אמריקאים, נוער של השומרה-הצעיר.

מי לא היו שם? לא היו שם כמעט מזורחיים. לא היו שם רתיים (מלבד צעיר אחד שחבש כיפה כחולה). לא היו שם ח"כים ופוליטיקאים מימין ומשמאל, מלבד המיקצוענים הבלתי-רמנעים של רק"ח.

אפשר ללמוד את יחס הציבור להפגנה מהבעת-הפנים של המסתכלים מן הצד. הייתי בהפגנות שעברו בין קהל אוהד. הייתי בהרבה הפגנות שעברו בין קהל עויין. הפעם היתה ההבעה שתומה. הקהל פשוט לא ידע איך להתייחס לעניין הזה. הוא חש שאסור לו לתמוך בגיוענים המזרחיים, שהורדו בגלוי עם הנאצים. אבל הוא גם ידע שהמחאה נגד הגיוענות בדרום-אפריקה היא עניין של "פרינפס", "שאלנים" וכל מיני אנשים התוחבים את אפם לעניינים לא-טובים.

טוב שהיתה הפגנה כזאת, שאיבבי נתן נטל את העניין לידי. אני רק מקווה שמנגנון-ההעמולה של ממשלת-ישראל לא יפיץ את תצלומי ההפגנה כדי להחביא מתחתם את העסקים המלוכלכים שלה עם יורשי היטלר.

אל תסתכל בראי!

דרום-אפריקה היא הראי שלנו. לא נעים להסתכל בו. קשה להכיר בעובדה שהפרצוף המכוער המשתקף בו הוא, בעצם, הפרצוף שלנו.

יש הרבה גברלים, כמובן. אך ההבדלים מתמעטים והולכים, והדמויות נהדרים והולכים.

הנה נפתחה חקירה מישרתית נגד העורך של עיתון אנגלי מכובד בקייפטאון. אנתוני הרד, עורך העיתון קייפ טיימס, מואשם בהפרת פקודת הביטחון הפנימי, האוסרת את פירסום "ברור" של אדם אשר הוטל עליו "חסר" מטעם השלטונות. האדם

המיוחס הוא אסר הוטל בעליו. האסר לפרסם את התבטאותו. העורך נפגש בלונדון עם אוליבר טאמב, נשיא הקונגרס הלאומי האפריקאי. אחרי פגישה זו פירסם ראיון בן 3600 מילים עימו.

הקונגרס הלאומי האפריקאי הוא אש"ף של דרום-אפריקה. השילטון הלבן רואה בו אירגון טרוריסטי, וכל מגע עימו אסור בהחלט. השחורים רואים בו את אידגום הלאומי.

מיכה שרפשטיין „חוץ מזה שזרקו אבנים, היה בסדר!“

משנשאל שרפשטיין יצחק רבין לאחרונה האם הוא ממליץ לישראלים להסתובב בימים מתוחים אלה בשטח הכבושים, שקל את תשובתו ארוכות, ואחר כך השיב בצורה בלתי מחייבת שהוא ממליץ להתהלך במקומות מסויימים בלבד, ועם נשק צמוד. ישראלים רבים שהיו מסתובבים ללא יראה בשטחים, מדירים רגליהם משם בימים אלה.

בסוף השבוע הבא יוצא לאקרנים הסרט „גשר צר מאוד“. הוא צולם בגדה המערבית, והוא עוסק ברומן שבין ערבי ויהודי.

שוחחתי עם המפיק, מיכה שרפשטיין, על תהליך הציג לומים בקרב האוכלוסייה הערבית, לאור המרי שמתחולל בה כיום.

● היכן צילמתם את הסרט?

צילמנו ברמאללה ובכפרים מסביב. כפרים כליך נידחים, שאיני חושב שרגל ישראלי דרכה שם אי פעם. עריין שותים שם מהבאר. תרבות אחרת לגמרי.

● מתי זה היה?

לפני שנה.

● ואיך היתה האווירה בזמן הצילומים שם?

בזמן שאנחנו צילמנו, ובדיוק באותם המקומות, נדקרו שני יהודים. ככה שרי חששנו, והיה המתח. אלינו היה היחס די טוב, מכיוון שירעו שאנחנו עושים סרט, ואנחנו בסך הכל בענייני אמנות. חוץ מזה שזרקו עלינו אבנים, היה יחסית בסדר.

● **הנושא של הסרט — יחסי ערבים ויהודים — לא תרם לאווירה טובה ביניכם והסביבה שבה הוסרט הסרט?**

לא באופן מיוחד. אילו היה התסריט עוסק ברומאן בין יהודיה לערבי — זה היה על הכיפק, אבל הוא עוסק ביחסים בין ערביה ליהודים זה נגד כל ערכי המוסר שלהם: במיקרה ההפוך, בטח היינו זוכים לעזרה. דווקא התעניינו מאוד במה עוסק הסרט. כתבו על כך באל-פג'ר ובעיתונים אחרים.

● **כיום, במצב המתוח הנוכחי, היית מעז לצלם סרט בשטחים?**

אילו הייתי צריך לחזור על אותם לוקיישנים (אתרי צילום) כיום, הייתי אולי קצת משנה. מנסה להיות כמה שפחות בשטחים.

● **הסרט עוסק בדו־קיום בין ערבים ליהודים. המציאות בה הוסרט על פי תיאורך אינה תואמת את המסר העיקרי.**

לא, בהחלט לא. המציאות מנוגדת, לצערי, למסר של הסרט, והלוואי שהוא — המסר — יתגשם!

עליזה תמיר: „לא עברתי את ה־66 בגלל נקמה!“

את עליזה תמיר היה קשה מאוד להשיג לצורך השיחה הזאת. היא היתה טרודה בישיבות הוועדה המרכזת. בקרוב, אם לא יחולו שינויים של הרגע האחרון, תהיה פנויה יותר.

תמיר, יוזמת מחסום ה־60%, שהכשיל והרגיז רבים מחברי מיפלת העבודה, שילמה ביוקר על יוזמה מבורכת זאת. בסוף השבוע שעבר לא עברה את המחסום, פרי עמלה, בצורה אכזרית ביותר. תחת להשיג את ה־60% המיוחלים, זכתה תמיר ביותר מ־59 אחוזים ונותרה בחוץ. על חודם של שלושה קולות, שוחחתי עימה על מה שעובר עליה בימים אלה.

● **דקות ספורות לפני היוודע התוצאות אמרת לי שלאור הנסיבות, תהיי גאה להיכשל. את גאה?**

בהחלט, אני גאה. אני מקבלת את התוצאה בגאון. מכיוון שאני חושבת שתדמי למוקדית של מיפלת העבודה, בעצם אילצתי את המפלגה ללכת לבחירות בשיטה חשאית. נכון שעל חודם של שלושה קולות, זה ממש מפסוטלי, אבל אני שלמה עם אשר עשיתי.

● מה ההנשה מייד עם היוודע התוצאות?

היתה הרגשה קשה. לא טוב שאתה עושה משהו שהוא מעל ומעבר ואתה מאמין בו וזה נתמך עלייך ההנהגה העכשווית של המפלגה — הנה, למשל, עווי ברעם ציין כראיון רדיופוני שה־60% ואיסור על כפליהתפקידים הם השינויים החשובים ביותר שארעו במפלגה לאחרונה — וכך זה מתבטא בסופו של דבר, אבל אני לא מופתעת. את אשר יגורתי, בא. זאת היתה ממש נקמה!

● **אולי לא היתה זאת דווקא נקמה? מניין לך הביטחון הזה, שאלה הן התוצאות הבלתי נמנעות של ויזמותיך?**

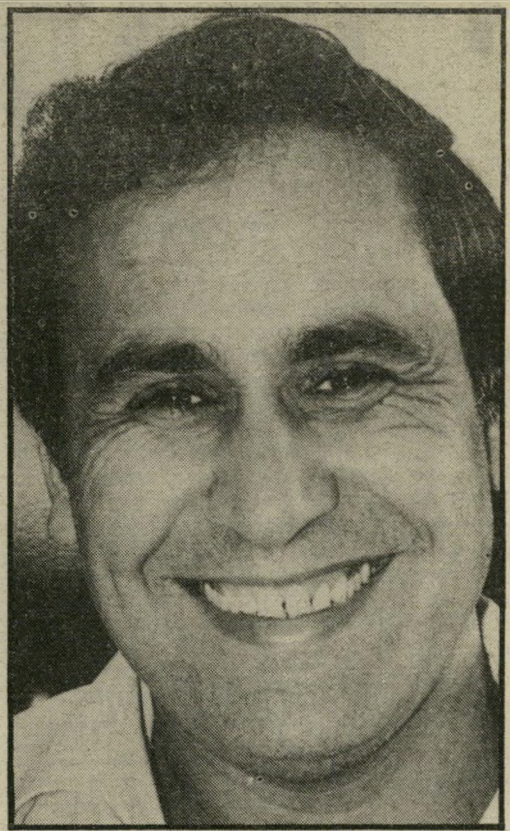
אני פשוט בטוחה! במאה אחוזים!

● איך?

כי אנשים אמרו לי — ודיברתי עם 800 לפחות! — שלא יצביעו עבורי. תמר אשל, למשל, שכשלה במחסום ה־60%, אמרה לי שיהיה לה מאוד קשה להצביע עבורי. גם חברים בקיבוץ המאוחד, שנוטרים לי אישית על נפילתו של ישראל גלילי באותה משוכה, אמרו דברים דומים.

● **עם חיד על הלב: את מתחרטת על שעשית? אולי אין זה מראה על תבונה פוליטית?**

לא, אני לא מתחרטת. כל הכוונה שלי בפעילותי היא להעביר מסרים חברתיים. אחרת — אין לי שום ענין בזה. יש לי גבולות!

משה קצב: „איני רוצה להצטייר כמפקח הנסיעות הלאומי!“

הטבלה הלאומית של שרינו המתרוצצים בחו"ל הראתה בתחילת השבוע כי אין הפתעות: מובילים בביטחון, ללא עוררין, השרים אברהם שריר ויצחק שמיר. מכיוון שאת השניים המעופפים האלה קצת קשה להשיג בשיחת טלפון ארצית, פניתי אל התחתית, שם מצאתי את שר העבודה והרווחה משה קצב. לחובתו נרשמה נסיעה אחת ויחידה לחו"ל במהלך כהונתו המיניסטריאלית, לחמישה ימים בלבד (לעומת 93 ימי שהייה בחו"ל של שריר, למשל). שוחחתי עם הצדיק הכמעט יחיד על התופעה.

● **עובדת היותך בתחתית הטבלה היא מיקרית או מכונת?**

זה לגמרי לא מיקרי! היו לי פניות רבות במהלך כהונתי לנסוע לחו"ל.

● לאן, למשל?

פנו אליי לנסוע לונגו — וסירבתי. אחר כך, פנו אליי שאסע לגרמניה, ואחר כך, פעמיים לארצות הברית — רחיתי את כל הפניות האלה ואחרות.

● מדוע?

מדוע! לא הרגשתי נוח לצאת לחו"ל בתקופה הנוכחית.

● הוטל עליכם גם איסור על כך עד לאחרונה.

האמת היא שלא הוטל איסור ממש! לא היה איסור יציאה הרמטי עלינו. היתה בקשה של ראשי הממשלה שלא ניסע, כדי להראות דוגמה, ואני כיבדתי ומכבד זאת.

● ומה דעתך על עמיתך המעופפים?

איני רוצה להצטייר כמפקח או כמבקר הלאומי. אני בטוח שכל שר פועל על פי שיקוליו, כך, על כל פנים, אני מקווה. מדובר על נסיעות לעבודה, ולא רק להנאה. לא, לא אמרתי שאין בזה הנאה כלל. יש גם הנאה. האמת היא שלא נעים לי להתבטא בנושא. איני רוצה להישמע כיפה נפש.

● והעיקר: מתי אתה נוסע לחו"ל?

בסוף דצמבר. אני מתכוון לנסוע לארצות הברית. אחיה אורחה של שרת הבריות שלהם, ומתוכננת לי גם פגישה עם שר העבודה האמריקאי, בענין מיזם ההבנה ביננו. שתביני, מדובר לחלוטין בנסיעת עבודה.

● ארלי מישדו מחקראים ירצה לברא להרצאות.
איפה הן ייעברו?
ההרצאות יתקיימו אחת לשבועיים, בימי רביעי, בשעה 6
בפולטה למישפטים באוניברסיטת תל־אביב, חדר 301.

מודעי לא יטפל במישעל

הודאתו הכנה של **ניסים מישעל** בכך שהיה חברו הטוב של אישהעסקים מיכאל (מיקי) אלביץ, ולמרות זאת לא נתן לו "שוחד מסד", לא הרגיעה את רוחו הנסערת של השר יצחק מודעי. שרהאוצר חשד במשך זמן רב שלא במיקרה ניתנו דקות-מסך יקרות לקבוצתו של אברהם (אברהם) שריר, על חשבון הקבוצה שלו, שנערכו למאבקי-כוחות ביניהם בעבר. לדעת מודעי, גם אם מישעל לא נתן לאלביץ סיקור טלוויזיוני, יש חשש שלקישירי אלביץ-מישעל היתה השפעה מצטברת על דרך סיקור האירועים במפלגה הליברלית.

בלישכת מודעי היתה כוונה להפעיל, לצורך בירור יסודי של הסוגיה, את הפירסומאי **דוד אדמון**, חבר הוועדה-מנהל של רשות-השידור ומודעי. הרעיון היה לדרוש מהנהלת רשות-השידור בדיקה יסודית בארכיון, כדי לבדוק איד טיפלה הטלוויזיה בליברלים.

מודעי עדיין מחפש את הגורם שהביא את כתב הטלוויזיה **דן סממה** לדווח, לפני ארבע שנים, שמודעי נחשד בקבלת עמלות-נפט כשרא-נרגיה, על-פי שאילתא של ח"כ-העבודה (ראו) יהודה חשאי. החשד שייתכן כי המקור לידיעה של סממה היה בקבוצה מתחרה במפלגה, קינן בו זמן רב.

עתה הוא התעורר, אך לבסוף נרגע. הסיבה: מי שנותרו בסיעת מודעי החליטו שלא לעורר עתה שוב עניין בנושא אלביץ ושריר. הם מברכים על השקט בתוך המפלגה, אחרי קרבות מרים בחודשים האחרונים, ועל כך שכל הצדדים במפלגה מכירים בהנהגתו של מודעי. את החשבוניות הם משאירים לסיבוב הבא.

שלה, אחרי קרב ממושך, התעוררה מיד לפעולה. היא פתחה קו פתוח ודיווחה ישירות מהשטח על ההתפתחויות. במיכומים וביומנים קצרים.

לגל"ץ שמור הסקופ על ההתנצלות הראשונה של שרון, הכתבת **אילנה דיין** הצליחה להביא, כשידור חי, בלעדי, את ריביר שרון, מלישכת שרהחוק, לעומת זאת הפתיע **שימרון שיפר** מקול ישראל את עמיתיו בגל"ץ כאשר פתח את מהדורות-החדשות ביום הרביעי, בשעה 7 בערב, בדיעה שפרס הודיע על פטוריו של שרון מהממשלה. הסיבה שגל"ץ החמיצה את הסקופ המרומה היא שבדיקו באותה שעה עברה ניידת השידור שלה במשרד-החוק ללישכת ראש הממשלה, ולא הספיקה להתמקם. בדיעבד התברר שפרס רק הודיע על כוונתו, אך לא מסר את מיכתב-הפטורין לשרון.

דרום-לבנון — יוקו

הכתבים הצבאיים, ששקרו השבוע סיור בצפון-הארץ, לא יכלו לבקר בעבר השני של הגבול. מזה זמן מסרב דובר-צה"ל לאפשר לעיתונאים ישראליים לחצות אותו, ולבקר הן את כוחות צה"ל, הן את הגורמים הישראליים הנמצאים סמוך לגבול.

בפגישה עם אלוף פיקוד-הצפון, אורי אור, זעמו הצבאיים על מצב מתמשך זה. כתבי הצפון כבר מצאו לכך פיתרון. הם הפכו את דובר יוניפל, טימור גוקסל לאישהקשר הצמוד שלהם מעבר-לגבול. תוצאות הקשר עימו מספקות מאוד.

מאחורי המירקע

הסוף — אין סופי

איש הקולנוע **שאול ריישי** כבר זכה בתואר "בימאי הסרט הקצר ביותר המדובר ביותר". מאז סיים, לפני יותר משנתיים, לצלם ולערוך את סרטו הסוף — סרט שאינו, בלשון-המעטה, פאר היצירה הקולנועית הישראלית, וגם לא פארהיצירה של ריישי, מצליח הקולנוען האגרסיבי להחדיר את הסרט לכל פינה על-פני כדור-הארץ.

בשבוע הבא יהיה ריישי הרחק מכאן, בפסטיבל-הסרטים הבינלאומי השני בריידיה ז'נר, על חשבון המארחים, כולל הסיסה. הוא הוזמן לשם שנית עם הסוף. אבל באותו זמן, בתוכנית-הקולנוע סיפורי בדים בטלוויזיה, יוקרו קטע קצר מהסרט הקצר.

שפירא ופרשו ושמואל הלפרט, ח"כ האגודה לשעבר.

הצעת החוק של גולדשטיין ורייטר היא הצעת-החוק הפרטית השניה בגודלה מאז שקמה הכנסת. הגדולה ביותר היתה של הסרפוסור הנס קלינגהופר, מהליברלים, שהגיש הצעת-חוק פרטית מקפת על זכויות-האזרח.

הצעת הערוץ השני היא תוצאה של ועדה משותפת של ועדות החינוך והכספים, שבראשה עומד גולדשטיין. על-פי הצעה זו יפעילו את הערוץ השני כל מי שיתמודד במיכרזים.

כתבת דיין

התנצלות בשידור ישיר

בקבוצות, כולל העיתונות הכתובה. הם יתחלקו ביניהם בימי-שידור. כך גם לגבי מחלקת החדשות, שתתחלק בין הזוכים במיכרז. הצעת-החוק אינה עוסקת בטלוויזיה בכבלים, ולא בתחנות-רדיו נוספות. גולדשטיין מקווה שהממשלה כבר תגיש הצעת-חוק על שני נושאים אלה.

מאחורי המיקרופון

המירון אחרי ההתנצלות

המשרד-הרשמי הממשלתי סביב דרישת שימרון פרס שהשר אריאל שרון יתנצל לפניו, החזירה את גל-צה"ל לימיה-הטובים. התחנה, שהרמטכ"ל משה לוי קיצץ במחלקת החדשות

שידור

צל"ש

נחמד, לא הוגן

● **למאיר שלו** על דברים משעשעים ומאלפים בתוכניתו החדשה כתוב בעיתון. שבה מתח ביקורת נרוכה על עיתונים.

אולם התוכנית מעוררת שאלות חמורות מאוד. שלו מתח ביקורת קטלנית על עיתונים ועיתונאים. קול אלמוני קרא את הקטעים המצורפים, בנימה עבה של לעג תהומי. סארקאזם ואירוניה.

כך כותבים העיתונאים גם זה על זה, ועל הטלוויזיה. אולם יש הברל.

בין העיתונים יש התחרות, ועיתון אחד יכול להשיב על התקפות השני. אפשר למחות על התקפה בלתי-צודקת במיכתב למערכת. יש עורך האחראי לתוכן העיתון. המותקף אינו חסר ישע.

ואילו הטלוויזיה היא מונופול ממלכתי. אין לה מתחרה. מיספר הצופים בה עולה לאיך-שיעור על מיספר הקוראים של עיתון כלשהו. בטלוויזיה אין זכר לעורך. בתוכנית של שלו אין מאפשרים למותקף להשיב. שום תגובה אינה מתבקשת ואינה משודרת. בטלוויזיה, כמו ברדיו, אין מדרג-תגובות — דבר שהוא שערוריה כשלעצמה.

משמע: המותקף הוא חסר כל ישע. בתנאים כאלה, קל לשלו להיות גיבור.

מלון דירות

● לכתב כלבוטק **בני עורי**, על החשיפה המזועזעת בתוכנית האחרונה — מלודריות מוזנח לוקנים ברחוב טרומפלדור 40 בתליאבי. מערכת כלבוטק הצליחה להציג, בכמה דקות מסך, את פשיטת-הרגל של מערכת הרווחה הסוציאלית-העירונית והממלכתית — הנהגת כך בזקנים מוכיגורל. ואם קיווה משהו שמשוהו ישתנה למחרת: המקום עדיין עומד על תילו, מלא בקשישים אומללים שאינם מסוגלים עוד לעזור לעצמם. בעיריית תליאבי מסבירים שאילו היה ראש העיריה, שלמה (צ"צ) להט, בארץ, היו עושים משהו בנדרון. הוא שווה בח"ל (אלא מה), ומלישכתו מבטיחים שסיור רחוף במלון כבר נרשם בלוח-העבודה שלו.

בנאי כולו זהב

● **לאהוד מנור** ולתוכניתו הכל זהב

החלטות — מידע אנונימי

מאז החליטה הנהלת רשות-השידור על טיפול מקיף בתופעת החלטות של עובדי הרשות (כפי שפורסם לראשונה במדור שידור העולם הזה 13.11), מוצף בית-כלל במידע אנונימי על עובדי הרשות, העושים חלטות בהיחבא. הרכילות היא גם על בעליית-מקרים וז"ט רים ברשות. אבל מעניין המידע שהגיע על חלטות חשאיות של כתב בכיר במחלקת החדשות, הנראה לעיתים קרובות על המידע. אם המידע נכון, לא ברור איך מצליח האיש למצוא זמן לעבודה כלשהי ברשות.

מבקר שלו במעמד צד אחד

עם ראשי רשתות-ענק מעבר לאוקיינוס, ויצפה בתוכנית-הטלוויזיה החדשות בארץ האפשרויות הבלתי-מוגבלות. יתכן שהשבועיים לא ינוצלו רק לעבודה, ושבעיקבותיה תבוא אמריקניזציה נוספת של המסך הקטן הישראלי. יציאתו של פורת לחו"ל מעידה על רגיעה רבה ברשות. בעבר לא העז פורת לצאת, ולוא למנוחה של יום.

שפירא תמר בערוץ השני

בשבוע הבא, או לכל המאוחר בעוד שבועיים, תמשיך מליאת-הכנסת לדון בקריאה הראשונה בהצעת-החוק הפרטית של חכ"י הליכוד פינחס (פיני) גולדשטיין ומיכה רייטר על הקמת ערוץ שני, מיסחרי.

בשבוע עבר הופסק הדיון אחרי שאנשי אגודת-ישראל, אברהם שפירא ומנחם פרוש, נזעקו לאולם ודרשו להפסיק את הדיון. שפירא כתב פתק לגולדשטיין, וזה הציע להפסיק לדון. עתה נראה, על-פי עדות ממקור ראשון, שהזמן נוצל לדיונים מתישים עם אנשי האגודה, והנושא ישוב למליאה.

מסתבר ששפירא תמך בהקמת ערוץ שני. בימי ממשלת מנחם בגין הוא הסכים לערוץ נוסף, תמורת הסכמת הקואליציה לתיקון המחמיר בהצעת החוק. מיהו יהודי. ב-1983, כשהועלתה הצעת-החוק להקמת ערוץ שני ברדיו טרומי (הקודם לקריאה הראשונה) תמכו בו

אתה רוצה לאבד חבר? בקש ממנו את ה-LAMY שלו.

LAMY זה כבר קו אחר.

דגם: LAMY UNIC

**איך מגרשים עצבות, מדוע שותק חברה
של מלכת-היבשת ואיך הופך משורר לאגדה
אחר שנולדו לו שלוש בנות משלוש נשים שונות**

קומוניסט שתיין מאהב

במסיבה לכבוד הצגת הבכורה של המחזה פן, אפשר היה לראות כיצד אדם בשרזרם הופך לאגדה מצוטטת ומרר כלת. המסיבה נערכה כמרתף העליון של בית-ליסין. שהמחזה הופק על ידו. למסיבה באו, כמובן, השחקנים ו' אנשי-ההפקה. ותיקים. שהכירו את אלכסנדר פן, כמו אברשה זק והמשורר יעקב אורלנד, באו גם הם. כוכבות-הערב היו שלוש בנותיו של המשורר, זרובבלה ששונקין, סרי נילגה אייזנשטרייברסן ואילנה רובינא. לשרותם של אותם שאינם מצויים ברזי-הרכילות על המשורר הי' מנוח. יש לציין ששלוש הבנות נולדו לשלוש נשים שונות.

הכיבוד כלל פירות יבשים וגבינות לחות. היה גם יין, שאומרים כי היה חביב מאוד על המשורר הקומוניסט. כולם דיברו על פן בגעגועים. בעמוד האמצעי של התוכנית הי' מגונדרת שהכינו לכבוד ההצגה אפשר היה לראות תמונה שבה צולם המשורר החולה בשנת 1970, שנתיים לפני מותו, בחברת רעייתו רחל.

באותה התמונה נראה המשורר כי ישיש חולה ומיואש. במסיבה לכבוד הצגת-הבכורה אף אחד לא הזכיר את מחלתו או את בדידותו של פן. המשורר יעקב אורלנד סיפר אנקי דוטה מחברותו עם פן. לילה אחד לפני יותר מחמישים שנה טיילו השניים בי' ירושלים. חנה רובינא, אהובתו של פן, היתה אז בבית-החולים. שני המשוררים ישבו בנקניקית גולדשטיין המפורסמת. אכלו נקניקיות ושתו יין. יחד איתם ישב לשולחן ארון בשם בייסקי. שהתהדר בכובע של קברניט ובאקרה ענקי. אחרי שעל השולחן נערמו בקבוקי יין ריקים רבים מספור, שלף לפתע בייסקי השתוי את אקדחו הטעון וכיוון אותו אל אורלנד. פן. מהיר כברק, תפס את האקרה השלוף

סילגה פן בתו של המשורר המנוח אלכסנדר פן. לחצה את ידו של השחקן גיל אלון. המגלם את דמותו של אביה. אלון אומר וסורק כך שדמה מאוד למשורר ששמו יצא לפניו.

לא איכר את השליטה על עצמו. נזכר אורלנד, "אם הוא היה משתכר באמת, אני לא הייתי פה היום."

והוציא את הכדורים. זה היה אחרי חמישה בקבוקי יין ששתה המשורר. "הוא תמיד שתה המון, אבל אף פעם

לי ג'ונסון כדורסלן מכבי תל-אביב ששבר את ידו בשבוע שעבר, במישחק נגד מכבי חיפה, זכה לחתימתה של נורית מיזרחי היפה על הגבס שעל ידו. החתימה הצטרפה לעשרות אשר על הגבס.

המיזרח לב

נורית מיזרחי היתה תלמידת-תרגום שרון, עד ליום שבו זכתה בתחרות היקרה לכבוד הזכייה ערכה לה אמה, דילדה, מסיים רכת. היה שם הצירוף הכמעט הכרחי של הו

נאוה הן הדוגמנית הישראלית מיפאן, הציגה בגאווה שמו גרג לארסון, שבדי בן 26, העוסק מ

אילנה רובינא בתו השלישית של פן, מהרומאן שהיה לו עם חנה רובינא, הרימה אצבע כששמעה שיר משל אביה: מימין (מרכיבה מישקפיים): סוכנת-השחקנים לביאה הון.

זרובבלה ששונקין המשוררת. היא בתו של אלכסנדר פן מנישואיו לבלה פן (מימין). זרובבלה תירגמה את שירו של אביה נערת הפונדק המושמע בהצגה.

וגם הורביץ חגגו במסיבה את יום-הולדתם ה-32. הם מכירים זה את זה שלושים שנה. באמצע המסיבה יצאו השניים לשאוף אוויר צח בחוץ כדי להתפכח.

בימאי הווידאו הצטלם בפזוזה עליזה עם ידידתו דניאלה הורביץ. העוסקת בעיצוב-אופנה. גם משה

אבירי הווידאו

יוס'טוב משה הוא דמות ידועה למדי בין אותם הנוהגים להסתובב באולפני הרצליה. בימאי-הווידאו, הי חייכני תמיד, אחראי למשל לתשי-דירי-השרות על אמנות הרפוס (וכי כונה של **עופרה חזה**) ולתשי-דירי השרות על סנדלי-דנוור (וכיכובו של גדי יגיל).

השבוע ערכו משה וידידתו, מעצבת האופנה **דניאלה הורביץ**, את יום ההולדת ה-32 שלהם במועדון שירוקו בדרום תל-אביב. בקומה התחתונה של המועדון ציפה למוזמנים סיר ענק, מלא בפונץ' ריחני — סגולה ברוקה אצל עורכי מסיבות לגירוש העצבות. כי קומה העליונה אפשר היה לראות את השמנת של אולפני הרצליה.

שלמה סז, סמנכ"ל האולפנים, רקד ריסקו סוחף במעגל יחד עם **יגאל שילון**, בימאי הווידאו של האולפנים ואשתו **זהבה**. שילון עישן, כהרגלו. סיגר ענק, ונראה מרוצה מהחיים. בקרוב הוא יהיה אבא בפעם הרביעית. לידם רקדה כוכבת עד פופ **ענת דולב**, שכאה עם ידיד הלומד הנרסה באוניברסיטת תל-אביב. דולב היפה אינה מן הבטלניות — בהפקות בין צילומי הטלוויזיה היא מספיקה ללמוד בפקולטה למישפטים של האוניברסיטה.

יגאל שילון בימאי הבית של אולפני הרצליה רקד עם אשתו זהבה. הנמצאת בחודש החמישי להריונה, ועם חתן המסיבה. הילד שיוולד יהיה ילדו הרביעי של הבימאי גדלי-הגוף.

מיכאל רותם

נורית מיזרחי מיס אסיה (משמאל) בת ה-17. קיבלה במתנה פרווה יקרת-ערך. מיזרחי ופרוותה זכו לחיבוק שופע מבית כיתתה של נורית. שלי נחושתן, שגם לה אין מה להתבייש בצורתה

ואוסף מצחקק ומעריץ של בנות כיתתה של מיזרחי, שהביטו בעיניים נוצצות בכל החשוכים והמפורסמים. חברותיה של המל-כה הביאו עשר עוגות-יקרם ארוכות, שסודרו על השולחן ויצרו את המלה "נורית". כל המוזמנים שתו כדת. והכדורסלן קרין **מקיי** חיסל בחמש רקות קערה מהבילה של ספגטי ריחניים עם רוטבי-עגבניות.

בחוץ, הרחק מכל המהומה, ישב בחור ביישן וצעיר. זה **קובי מצליח** בן ה-19 מרמת-השרון, החבר הצמוד של מיס-אסיה.

ביישנית מרמת-ת של מיס-אסיה. עליזה בפאב המע-נציות וכדורסלנים.

בסיורה בארץ השמש העודה הרוויחה חן כמה עשרות אלפי דולארים. נאוה היא אחותה של הדוגמנית שרי חן. היא סיפרה כי אחד המעדנים שאכלה ביפאן היה נחשים.

נחורה לא-מכבר את חברה החדש. יפעם בדוגמנות.

אבי חדד לשאלה

אנארכיסט מהרגע שאני זוכר את עצמי. ילד עם המון גאווה ואישיות עצמית. הייתי ילד חושני. בגיל ארבע דחפתי יד מתחת לשימלה של חברה של אמי. ילד חם. לא ידעו איד לאכול

חדש" הוא אומר. "בא לי שם חדש". למה דווקא קידר? "סתם". הוא אומר. "בשביל להחליף אותו פעם בשם אחר". אחיו הצעיר, אלון אבוטבול, הוא שחקן קולנוע. "הצליל יפה בשנה

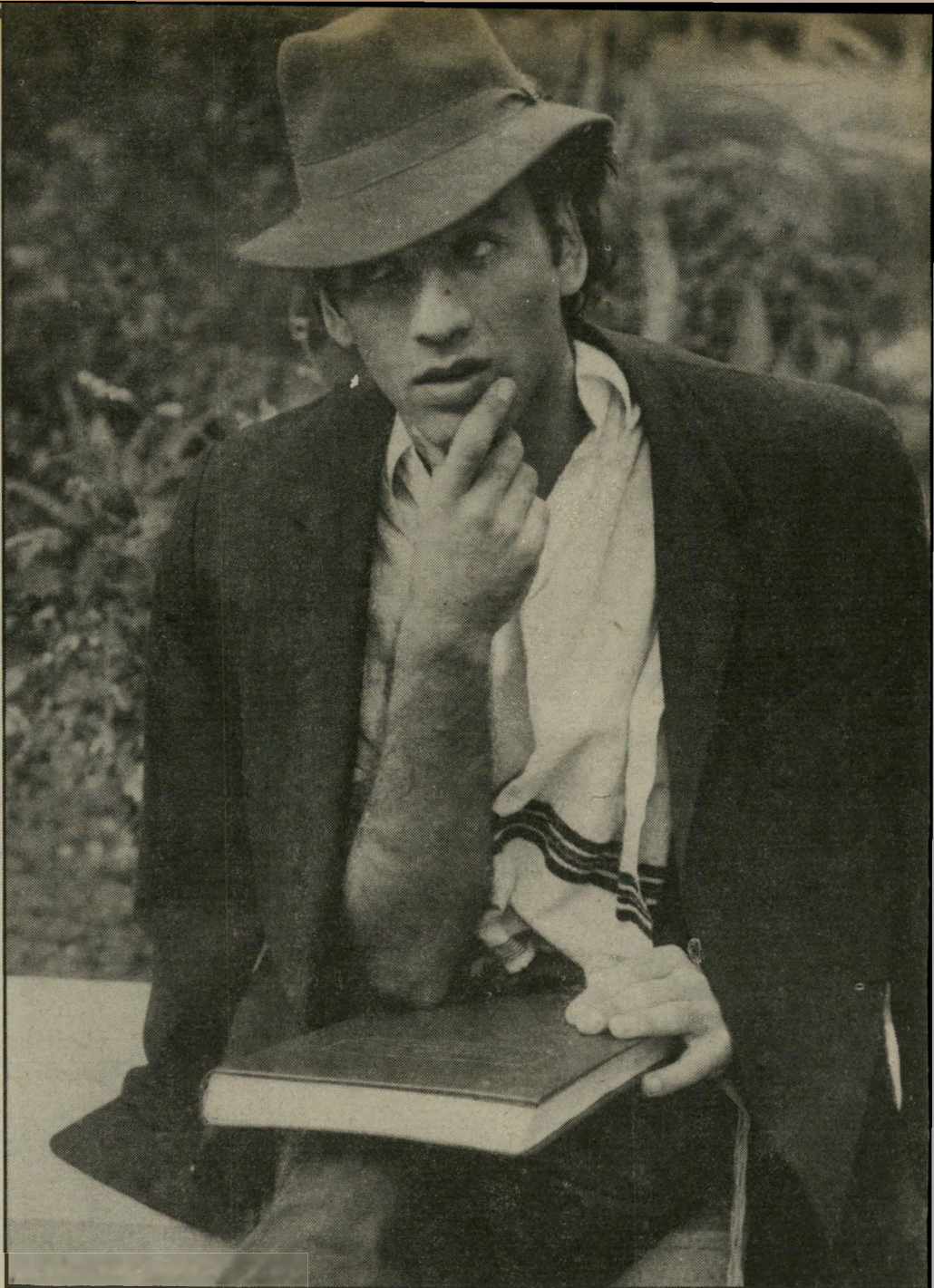
חילוני לגמרי אבי קידר בבילוי על שפת־הים. בחברת ידידה. התכונות שהוא מחפש באשה: יופי, אינטליגנציה, חושניות, מציאותיות, הרבה כוח ואיזה יחוד בנשמה.

אותי. הייתי הלזור, כמו קין. אחי היה הבל, הילד האהוב שקל להסתדר איתו. הווניר. בגיל שלוש עברתי חוויה טראומה — הוריי נסעו לחדושיים לחול' והשאירו אותי אצל הסבתא. כשחזרו, הייתי דבוק כל הזמן לאמי, והאמת היא שאני דבוק, קשור אליה, עד היום. פעם התחבאתי מתחת למיטה, והביאו מישטרה לחפש אותי. הרבה פעמים ברחתי מהבית. היו תקופות שבהן ילד בית משמיות, מתחת לעמוד־הבית, וגרתי שם. כשאני גונב אוכל מהמכולת, אבא שלי היה אומר — רק תגיד מה אתה רוצה, אבל לא

האחרונה. בסרטים הפנימיה ויתומי הסערה (שעדיין לא הוקרן) הוא שיחק בתפקידים בולטים, ובאחרונה הוא כיכב בסרט ישראלי חדש. בימים אלה נפגשים שני האחים על הסט של הקרב על הוועד, סרטה החדש של 'שלישיית הגשש החיוור'. הם משחקים שם את 'האחים פריחה'. באחת הסצינות הם מתחפשים לרוסים. לגבי אלון זו רק סתם תחפושת.

סיפור אבי קידר:

הייתי ילד־רחוב. ילד רע, בלג' ניסט. עד שגמרתי את כיתה ח', זרקו אותי מכמה בתי־ספר. קראו לי 'ארון' לא רוצה'. הייתי טרוריסט אמיתי.

הבדידות והחיפושים הביאו את אבי קידר ל'שיבת 'אור שמח' בירושלים. אז היה בן 17. אחרי שנה וחצי החליט שהוא 'חייב לעוף משם'

מיספריים כבר הרבה זמן. מינוס העגיל. צעיר חילוני. עדיין מחפש. אבל בכיוונים אחרים. מהתקופה ההיא השאיר לו למוכרת רק את הציצית וכמה סיפרי־תורה. עכשיו הוא מת' עניין בעיקר בקריירה שלו. ובשירים. בסיפורים ובתסריטים שהוא כותב. הוא כתב גם מחזה אחד, על חוזרים בתשובה. בשם האמת כל האמת וכל השאר.

"כיום, במבט לאחור, אני מבין שהגעתי ל'שיבה בגלל בדידות". הוא אומר. "תמיד הייתי טיפוס מחפש. תמיד עם איוו בעיה תורנית. פיתאום מצאתי קבוצת אנשים שהם אני. שיכולתי להתחבר איתם. סוף־סוף הבינו אותי. החריגות שלי פחתו. לפני כן לא האמנתי באלוהים. אבל יום אחד הייתי עם המגפיים בתוך הבוץ".

ילד חושני בגיל ארבע

אבן נולד בחיפה וגדל בקריית אתא. אמו נולדה במצריים ואביו הוא דור המייז בארץ. ממוצא אלג'ירי. את שם־המיישפה המקורי, אבוטבול, שינה לפני שנשם אחרות. 'הרגשתי

המוני המתרחצים בשפת־הים בתל־אביב לא האמינו למראה עיניהם. מה שראו היה כמו קטע מסרט מפורץ: גבר צעיר, לבוש בבוקר קיץ לוהט כאברך־ישיבה — מיכנסים שחורים ארוכים, חולצה לבנה, ציצית. מעיל שחור וכובע — יצא מתחת לסוכת המציל, והחל מטייל לאורך החוף, כשרוי בתוך חלום, מנותק מן העולם.

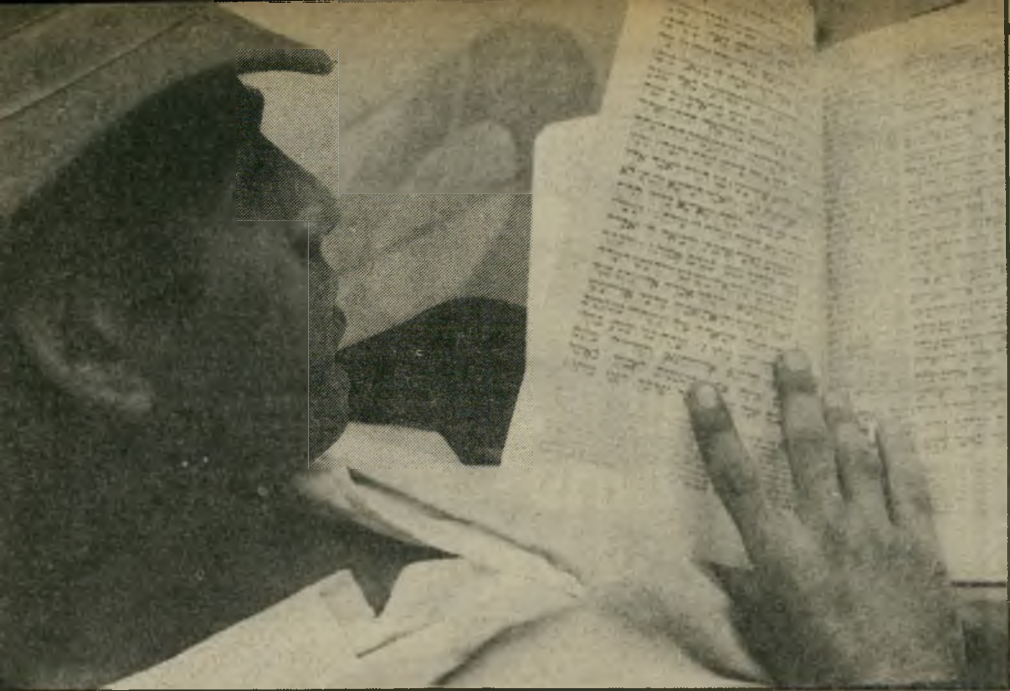
שנה וחצי קודם לכן, כאשר הגיע ל'שיבת אור שמח בירושלים, הוא נראה אחרת: חולצת טריקו, מיכנס ג'ינס קרוועים, שיער ארוך ופרוע, אוויר מנוקבת, מקושטת בעגיל גדול בצורת כפית קוקאין, תרמיל מרופט על הגב וגיטארה ביד.

אבי קידר, אז נער בורד ומתלבט בן 17, אמר: "באתי ללמוד תורה". והתקבל בהמיונות רבה. תוך ימים אחדים השתלב בסביבתו החדשה. הרגיש שמצא את מה שחיפש. נראה היה לו שהוא יישאר שם לנצח.

הנצח, במיקרה שלו, נמשך בדיוק 18 חודשים. קידר, כיום בן 25, שהקן בתחילת הדרך, יפה־תואר, רוה, 1.78 מטר גובה, שוב בחולצת טריקו, ג'ינס משופשף, שיער מתולתל, שלא פגש

"לא רוצה" כך הגיב אבי בחיור תו ילד על כל דבר שנאמר לו.

שני חברים על הגג. לתפוס יונים. כמה רעפים נשברו. ונפלטו ישר לתוך רירת המנהל. רק אותי זרקו. כי הייתי על-תנאי.

אחריכך הייתי חצי שנה בקיבוץ בית-השיטה. היתה לי שם אהבה גדולה. עם ג'ון, מתנדבת מאנגליה, נוצריה. הייתי בן 17 והיא בת 24. יום אחד החליטו לסלק אותי. כי הייתי מטורף בעיניהם. רדיקאלי מדי. פחדו שאשי פיע לרעה על הנוער במשק. שבוע התחבאתי בחדר של ג'ון, והיא הביאה לי אוכל. אחריכך נמאס לי, וירדנו שנינו יחד לשבוע של כיף בנואיבה. לישיבה הגעתי במיקרה. עמדת עס תרמיל על הגב בצומת המיפרץ. אחרי השבוע בנואיבה. לא ידעתי לאן ללכת. בא אוטובוס. עצר בתחנה. עליתי. הנהג שאל "לאן אתה צריך?" ואני עניתי "לאן אתה נוסע?" ככה הגעתי לצפת. כשירדתי מהאוטובוס, פגשתי רתי אחד. התחלנו לדבר. צורת החשיבה שלו הלחיכה אותי. בסוף הוא אמר שכדאי לי לנסוע לישיבת אש התורה בירושלים.

הגעתי לתחנה המרכזית בירושלים. לא זכרתי את שם הישיבה. ושאלתי אנשים איפה לומדים תורה. הגעתי לאור שמח. אחריכך חשבתי שיותר טוב היה אילו הייתי מגיע לאש התורה. כי שם יש חסידים. ואילו באור שמח — המתנגדים לחסידות. היתה לי הרגשה של הרפתקה. קיבלו אותי יפה. השקיעו בי המון תשומת-לב. היו שיחות-כלי-סוף. קיבל אותי כחור כשם יורם. בהתחלה הוא לקח אותי לפסיכיאטר בעלת-שובה. באותו רגע הרגשתי שהוא קלע בול לנקודה חשובה. הרגיש אותי. הרגיש שאני חריג. אחריכך קניתי בפרוטות בגדים של דוסים. במחסן של בגדים ישנים. את הגיטרה שמתתי מתחת למיטה. וכמעט לא נגעתי בה עוד. היה לי קצת חשיש. אבל אחד הרבנים לקח אותו. אמר שרק בפורים מותר לשמוח עד-לא-ידע. הוא שמר את זה. וכעבור כמה חודשים, בפורים, באתי אליו. ביקשתי ועישנתי.

ידעתי מה אני רוצה. ידעתי רק שזה לא מה שהם רוצים לתת לי. בגיל 15 נסעתי לשבוע לנואיבה ונשארתי חצי שנה. ההורים לא ידעו בדיוק איפה אני. היינו כמה חברים, כלי כסף. אכלנו שאריות שאנשים השאירו על הצלחות במסעדה. לפעמים קניתי קבוקי יין באילת, ומכרתי אותם על החוף. עישנו חשיש. היינו זרוקים לגמרי.

הייתי שנה בפנימיה בכדורי, אבל זרקו אותי בגלל זה שעליתי עם עוד

לפני הראשון, ורץ להביא לו נדבה. אחד הרבנים בישיבת "אור שמח" הדביק לו את הכינוי "פנטום" כי כפי שאמר לאביו: "לאן שאתה רוצה — אתה הולך".

אבי קידר עם כובע על הראש וספר-תורה ביד. כאשר הגיע אבי בפעם הראשונה לבקר את מישפחתו. אחיו לא הכיר אותו ברגע

אותי. הם אוהבים אותי. כי אני גם גבר וגם אשה — במובן הרוחני והריגשי בלבד. כמוכן. דווקא מילד היה לי חלום להיות בת. אבל אני מספיק מאצוי!

אחרי אבי בבילוי בפאב. עם סיגריה בפה. הוא נוהג בדרך-כלל לעשן סיגריות נובלס בשרשרת. לדבריו, "הומוסקסואלים מנסים לפתות

טלוויזיה, אתה מתנתק מן העולם. האוכל היה פשוט. לא טעים. כמו אוכל צבאי. אבל משיב. אחרי ארוחת-הערב המשכנו ללמוד תורה. או שסתם ישבנו ודיברנו. לפעמים מישוה היה מוציא כינור. מתחיל לנגן והיינו שרים. הלימודים עניינו אותי. אהבתי את סיפורי התורה. והפירושים לחיים היו מקובלים בעיניי. הרגשתי שאחריות כבדה מונחת על כתפיי. לכפר על שגיאות של כל העולם. היה לי טוב בחברת האנשים החכמים האלה, שי דיברו לענייני. היו ביניהם כאלה שראו עולם. שעברו הרבה בחיים. היתה לי הרגשה של עוצמה. של אמת. שלחו אותי להרצות בכת-ספר ובטייסות של חיל-האוויר. סיפרתי מה זה להיות חוזר-בתשובה. אני יודע שרבים חזרו בתשובה בגללי. הייתי ממש מיסיונר. החזרתי בתשובה גם שיבעה חברים שלי. וכולם נשארו בישיבה. אחרי שעזבתי. לא ניסיתי להשפיע עליהם לעזוב. כל אחד צריך לדעת מה טוב בשבילו.

מדי פעם התחתן מישוה מאיתנו. הלכנו לחתונה. והיה שמח. למרות שאסור לראות את הכלה. לא יכולתי להתאפק. והייתי מצוץ. הייתי מצוץ גם לחלק האולם בו היו הנשים. היתה תקופה שלחצתי שימצאו לי שידוך. כי ראיתי שכולם מתחתנים. אבל אמרו שאני צעיר מדי. (המשך בעמוד 26)

הגיוני והכריטיבעי לעשות היה ללכת אליו ולספר לו מה שעובר עליי. אמרתי לו: "לני. מצאתי את האמת. אני רוצה שתכיר את יורם". הוא שמח. אמר שחשב על זה עוד קודם. הוא בא איתי לישיבה וניסא שם. עד היום. נוכחותו של לני חיזקה אותי. זה לא היה קל. פיתאום מלבישים עליך 700 מיצוות — צריך ליטול ידיים לפני האוכל. לברך לפני ואחרי האוכל. זה אסור וזה אסור. כל הזמן אומרים לך מה לעשות.

היו שם 30 חברים צעירים. שלושה בחדר. חדר קטן. מיטות פשוטות. ארוך ברזל קטן ליד כל מיטה. סיפריית-תורה על מרפס. מנורה חשופה משתלשלת מהתיקרה. עכשיו זה נראה לי מראה מרכא. או זה היה בסדר בעיניי.

העירו אותנו כל בוקר בשש. כל היום למדנו תורה בבית-המידרש. באותו בניין שבו גרנו. בהתחלה עמדתי ליד קיר והתפללתי. הרגשתי שאני מדבר אל הקיר. עצמתי את העיניים וניסיתי לראות את אלוהים. ידעתי שאני צריך לחוש משהו. אבל לא יכולתי. הרבנים אמרו לי — אין רבה. בהתחלה לא מרגישים. תעשה מה שאומרים לך. ואחריכך תרגיש. סבלתי מהעובדה שאין בישיבה תמונות. אמנות. משהו שמגרה את העין. או חושים אחרים. הכל שם רק מחשבת. לא מוסיקה. לא רדיו. לא

כל שבת היינו אוכלים צהריים אצל מישפחה רתית אחרת. בשבת הראשונה לא יכולתי להתאפק. רציתי לעשן וירדתי למיקלט. לסיגריה היה פיתאום טעם רע. טעם של משהו שאסור לעשות. זרקתי אותה באמצע. ומאו לא עישנתי עוד כשבתות. היו כאלה שעישנו חשיש בישיבה. היה גם נר קומן אחר. שניסו להוציא אותו מה סמים הקשים.

קיוויתי שאוכל להמשיך להיות עם ג'ון. שהיא תארגן שטיחים. אני אלמד תורה. והחיים יהיו יפים. אבל בישיבה אמרו לי לשכוח ממנה. כי היא נוצריה. ג'ון בכתה כשנפרדנו. אחרי חודש היא כתבה לי שהיא חושבת שהיא בהריון. לא עניתי לה. יכול להיות שיש לה ילד ממני. דווקא קוסם לי לחשוב שיש לי ילד באנגליה. אבל אין לי כוונות לנסוע לחפש אותו.

"הייתי ממש מיסיונר!"

אחרי שלושה ימים בישיבה יצאתי מהתנור דוס-פאר-אקסלא נס. היה לי חבר טוב. לני (אילן). שגר או באופן זמני בירושלים. נהגנו לקרוא יחד סיפרי פילוסופיה. ניסינו להבין את היקום. חיפשנו ביחד. והרבה הכי

בסרט לא לגמרי ירושלים שצולם בארץ לפני שנה. היה לאבי תפקיד קטן של שוטר צבאי. בהפסקה בין הצילומים הוא הצטלם בחברת התאומות נעמי ושולי רוזנברג. שהשתתפו גם הן בסרט.

אבי חזר לשאלה

(המשך מעמוד 25)

במקום דם. פיתאום הכל היה מותר, אבל הצו הפנימי עוד לא הירשה. עד שהכרתי ציירת בת 35, שהיתה כהליכייגרושין והתאהבה בי, היה קשה. האהבה היתה מלווה בהיסוסים ובפחדים.

הישיבה תרמה לי המון. היום אני הרבה יותר שלם עם עצמי. יחד עם זה, אני חושב שהעולם החילוני מפסיד חומר אנושי טוב, בכמות מדהימה ובקצב מפילאימה. היתה לי מחשבה — בצחוק, לא ברצינות — לארוב ליד הישיבה ולחטוף את אלה שמגינים עליה, כדי שהעולם לא יפסיד את החומר האנושי המצויין הזה.

עד כאן סיפורו של אבי קידר. אחרי שהתאושש מהחוויה הרתית שלו, החליט אבי להתגייס לצבא, למרות שחשש מהמיסגרת הצבאית. הוא ידע שלא יהיה מסוגל לתפקד

קטע אירוטי באמבטיה

הקטע האירוטי שלי במשך התקופה הזו היו ארבע פגישות שקיימתי עם עצמי באמבטיה. רציתי לדעת אם אני היחיד שנוהג כך, אבל היה קשה לברר. אין בישיבה שיחות אישיות, וזה די הרס אותי. בסוף יצרתי קשר עם בחור אחד, שאלתי אותו, והוא אמר שגם הוא נפגש עם עצמו באמבטיה.

אז זה נראה לי לגמרי נורמלי שאין בחורות. היום אני לא מבין איך יכולתי לחיות בלי אהבה, כי אני מאוהב באהבה.

הבאתי לישיבה חבריילדות, הומור סקסואלי. ניסנו לברוק איך זה מסתדר עם אלוהים, דיברנו, שאלנו, הרבנים שוללים את זה, הרי מישכביזכר אסור לפי התורה, הכחור עוב די מהר.

הוריי לא ידעו מה קורה איתי. יום אחד באתי הביתה לבוש כמו דוס. אחי לא הכיר אותי. חשב שבא איזה קבצן. אמר "הכה רגע" והלך להביא נדבה. פיתאום קלט שזה אני, עשיתי בלגאנים להוריי, אמרתי שלא אוכל מהצלחת, כי היא טמאה, אבל העניין לא נראה להם כליכך נורא. אמרו שזה בטח עוד טריפ. כמו שאמרו על כל מה שעשיתי, וזה יעבור לי. אבי אמר: "אם לא יצא לי בן דוקטור או עורך-דין, לפחות שיהיה רבי".

היינו מקבלים בישיבה קצת דמיון. כים, אני לא זוכר שקניתי משהו לעצמי. פרט לפלאפל מדי פעם, וסיפרייתורה. את כל הכסף ביזבזתי על ספרים. לא הייתי חייב, אבל רציתי שיהיה ש"ס שלי. ושולחן ערוך, ומישינות שלי. במשך חודשיים עברתי בחנות ויקות לרתיים — הייתי מביא להם הזמנות הביתה, בתקופת הישיבה ראיתי רק סרט אחד, יחד עם לני, את יונתן ליווינגסטון השחף. חשבנו שזה סרט שמותר לנו לראות.

פיתאום החלטתי לעזוב. הרגשתי שאני לא אוהב יותר את החיים האלה, שאני מוכרח לעוף משם. שהסיפור שלי שם נגמר. עזבתי באחת בלילה, בלי להגיד מילה לאף אחד, בלי לקחת שום דבר. עצרתי טרמפ, שהביא אותי עד רמת-גן. הלכתי ברגל שלוש שעות לתליאביב, עד שפתיחים, ושכנתי לישון מתחת לסוכת המציל.

התעוררתי בעשר כבוקר. הסתובבתי כמו משיח לאורך החוף. אנשים הסתכלו עליי, הייתי בהלם, במצב של עילפון-חושים. פיתאום הייתי בחוף. עולם חדש. בלגאן. הייתי מבולבל. מה אני רוצה עכשיו מעצמי? לאן לפנות? הצטרכתי להתמודד לבד. לא ידעתי איך לסדר לי את החיים. לא יכולתי לדבר, לבטא את עצמי. הייתי מנותק ומנוכר. שחקן אחד שהכרתי לקח אותי אליו הביתה, ואחר-כך גרתי חצי שנה אצל סבתי בחיפה. עברתי בתור דור, ובשאר הזמן הסתגרתי בחדר.

וזמן קצר אחרי שעזבתי, באתי לישיבה, לסדר דברים. נתתי את רוב סיפריהקורש שלי לחבר שהחזירתי בתשובה, והוא נתן לי דברים שבהם לא היה לי צורך — ספרים חילוניים, אופניים וכוונה של חלון-דאווה. את התפילין מכרתי לישיבה בזיל-הזול.

פסוקים

במקום דם

שנה שלמה לא יכולתי לגעת באשה, בגלל הטראומה של המעבר מעולם לעולם. זה דחה אותי, לא הייתי מסוגל. הגוף היה ממולא במיציות, בוורידים זרמו פסוקים

חמין עם בשר טרי של הכמ' יותר טעים — פחות יקר עכשיו רק 9200 ש' לקילו.

בשר לחמין טרי

9,200 ש'

צלי בשר כבוש טרי

13,500 ש'

שוק כבש במנטה

(ללא עצם ארוז בתחת)

29,700 ש'

החורף בא. תני לצ'ולנט שלך רק את הטוב ביותר בשר מיוחד — עכשיו במבצע: 9200 ש' בלבד.

שעות פתיחה: יום א' 08.00—13.00 • יום ב' 08.00—13.00 • יום ג' 08.00—13.00 • יום ד' 08.00—13.00 • יום ה' 08.00—13.00 • יום ו' 08.00—13.00 • יום ז' 08.00—14.00

שולה

השתלת ציפורניים מלאכותיות בשיטה אמריקאית — כיריים וגם ברגליים וכן השתלת ריסים. גם ציפורן טבעית סדוקה או שכורה מתוקנת אצלנו, ונהיית כחדשה!

תליאביב, המלך גזר: 72 מל. 282969, 284919, 295318

למחזיקי ישראלכרט

חיג טלכרט, 03-287651

למסירת מודעות לוח, מודעות מסגרת ומודעות משפחתיות בשעות 8.30—17.00

איתן עמיחי הדברת מזיקים

בע"מ

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים.

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272

טל. 5-6-790114 רש' מס' 21 עסק 481/75

שמירה על בריאותך ורכושך

מתפקד קידר

אם לא דוקטור, לפחות רבי

במיסגרת זו, וכדבריי, "לא עניין אותי להתעסק עם נשק ולהיות פייטר" והצבא. למען האמת, לא כליכך ידע מה לעשות בו. שלחו אותו להיות שקמיסט. אבל אחרי חודשים אחדים הוא נקרא לשיחות עם קצין בריאות הנפש, ושוחרר עקב "איי-הסתגלות". לפני חמש שנים הוא קם בוקר אחד, ולפתע היה לו ברור מה הוא רוצה לעשות עם עצמו: להיות שחקן. החי לטה די מפתיעה, בהתחשב בעובדה שמעולם, לפני כן, הוא לא חשב בכיוון זה. מאז הוא השתתף בכמה סרטים קצרים של סטודנטים לקולנוע. בהצגה אחת בתיאטרון לנוער, בדראמה נט לוויויה הלימודית, בהצגה בפסטיבל עכו, וזכה לתפקידונים בהפקות הביני לאומיות לא לגמרי ירושלים והמ-תופפת הקטנה.

יותר מהכל הוא גאה בתפקיד ראשי שעשה בסרט-טלוויזיה בשם מסע לארץ-ישראל, שיוקרן בקרוב. המספר על בחור שמחפש את עצמו. קידר טוען שהוא הורה עם התפקיד, וממש תפס ראש עם התסריטאי והבימאי, ערן פטנקין. עכשיו הוא ילד טוב. גר עם ההורים, שעברו בינתיים לתליאביב, ומחפש לו דירה בשכירות חודשית. הוא אומר שארבעה דברים חשובים לו כיום: כסף, אהבה, קריירה ויצירה אמנותית, בסדר הזה.

הוא נשמע בטוח בכישורונותיו כשחקן. "יש בי משהו שאין באף שחקן אחר", הוא טוען. בלי להפגין צניעות רבה מדי, "אני מיוחד, מייצג משהו מאוד ארץ-ישראלי. קשיחות במראה החיצוני, ורוך, פגיעות ורגישות בפנים. יש בי עירוב של איכויות — אני גם צ'חצ'ח, גם אינטליגנט וגם שחקן. הייתי רוצה להביע את כל הדברים האלה בקולנוע או בתיאטרון."

אבי קידר אינו סבור שיחזור שוב אל הדת, אם כי הכל יכול לקרות בחיים. אבל אם יחזור, הוא אומר, זה יהיה בוודאי בצורה אחרת. עכשיו הוא רואה עצמו קודם כל כאמן יוצר ואינדיבידואליסט, ושני אלה בטח לא הולכים עם הדת.

"לא מעניין אותי יותר לעשות מה שאלוהים רוצה", הוא אומר, "עכשיו חשוב לי לעשות מה שאני רוצה."

השופטים יצטרכו להחליט: האם במעשה־סדום הוא „מטבע לשון מקובל“ או עבירה פלילית – ביחוד אם נוסף לכך סכין וכלב

נער על הסכין

„אני בלי סם לא יכול לתפקד ולא יכול לעבוד. אז מישכנתי את השעון וקניתי בקבוק אדולן. רציתי לצאת לעבודה. ומחשפ הייתי משחרר את השעון ומחזיר אותו לנער. אבל עצרו אותי, ולכן השעון נשאר שם עד היום.“ במיוחד התרגז אמורבי כאשר דיבר על האשמה של נסיון למעשה־סדום. הוא אמר כי הדבר מגעיל אותו, ומעולם לא היה עולה על דעתו לבצע מעשה כזה. „אני מצטער שהוצאתי ליכלוך כזה מהפה שלי“, אמר.

אלה מילים יומיומיות! כולם אומרים זאת, לא רק בבתי־סוהר, גם במקומות טובים והגונים שומעים מילים כאלה. אבל אף אחד לא מתכוון לזה. זה סתם מטבע־לשון! אמורבי הכחיש כי פגע במתלונן בסכין. „אם יש לו שריטה, זה אולי מפני שכאשר קפץ מהחלון בבוקר, הוא נשרט מהעץ. אני לא נגעתי בו בסכין“ הצהיר.

וידרו החייל דויד, שהגיעו לדירה הנער התלונן באונוי רמי על גניבת שעונו, ורמי הבטיח לעזור לו. הוא הזמין את הנער לעלות איתו לדירה, כדי שהוא יחזיר לו את השעון. השלושה חזרו לדירתו של אמורבי ופגשו אותו שם.

מילים יומיומיות
רעת שהותו של אמורבי ככלא. עובדה אשתו את דירתם המשותפת ועברה להתגורר אצל הוריה. הדירה עמדה עובדה ופרצו לתוכה פעמיים.

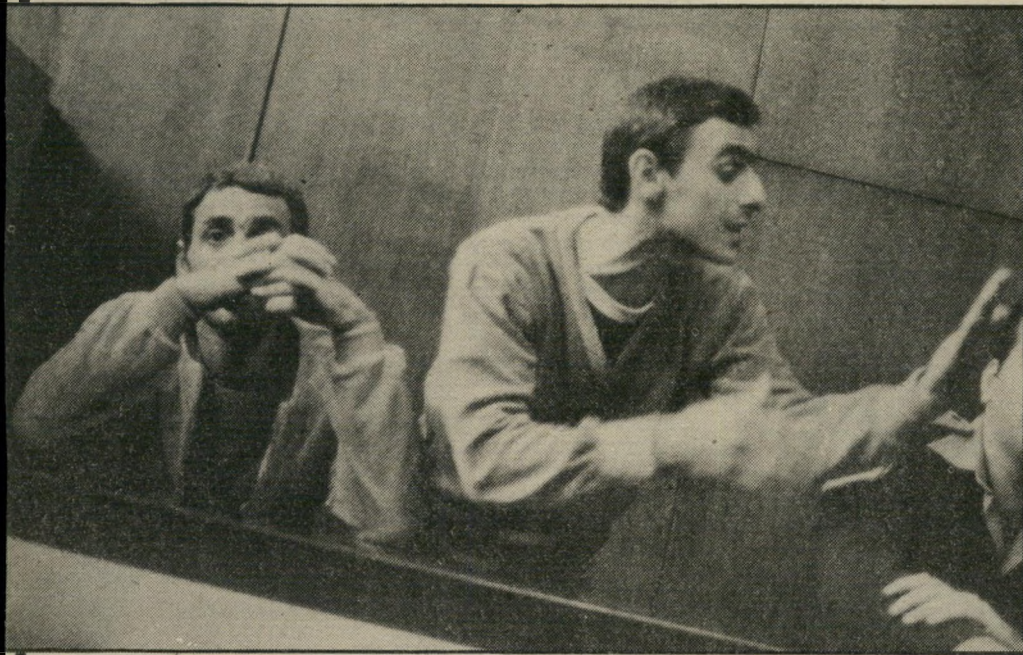
לספר אותי אבל אמרתי לו שזה לא כדאי, כי אין מים בדירה ולא אוכל להתקלח אחרי התיספורת. נזכרתי שלמחרת אני צריך לקום מוקדם כדי לסדר כמה עניינים בעירייה, וביקשתי ממנו את השעון שלו. פחרתי שמכיוון שאני לבד בבית, לא אוכל לקום בזמן, ואחרי לעירייה. כהתחלה הוא לא התנגד ונתן לי את השעון, אבל אחרי כך הוא כנראה התחרט, וביקש את השעון בחזרה. אמרתי לו שאחזיר לו את השעון בעוד יומיים, ולא רציתי לתת לו אותו. הוא אמר שהשעון שווה 200 דולר.

חיים לא יכול להיות שאני אני לנער להתפשט ואחשוב על זה כרצינות! אני שונא דברים כאלה. אני רואה בבית־הסוהר איך מסתכלים על אחד כזה, יורקים עליו ובזים לו, זה הרי מגעיל את הנשמה. ואני בחיים לא יעלה על דעתי דבר כזה! אמר חיים אמורבי (35), בעדותו בבית־המשפט. הוא נאשם, יחד עם חברו הצעיר רחמים (רמי) גרסיה (22), בניסיון לעשות מעשה־סדום בנער בן 17, בן־השכונה.

אמורבי סיפר בבית־המשפט. לפני השופטים יעקב מלץ, יוסף גולדברג ושרה סירוטה, כי המיקרה קרה בפסח השנה. „השתחררתי מכלא באר־שבט בפסח. אחרי שריציתי שם עונש מאסר של שנה וחצי. אשתי חיכתה לי כשיצאתי, ונסענו יחד לבית הוריה בנתניה. אחרי יומיים חזרתי לבד לדירה שלנו בבתיים. שם פגשתי את רמי, וכאשר הלכנו ברחוב ליד הדירה ראינו את הנער כשהוא מספר משהו. שאלתי את רמי: מה, הוא נהיה ספר? ואז קראתי לנער ואמרתי לו: מותקן! נראה אותך עושה לנו איזו תיספורת!“ שני הנאשמים מכירים את הנער זה שנים רבות, עוד בהיותו ילד בשכונה.

לפני שנכנסתי לבית־הסוהר הוא היה עושה לי בעיות. היתה תכורה של ילדים. שכל פעם כאשר היו רואים

„בדירה היה איתי הכלב של אחי. לפני שהלכתי לבית־הסוהר הייתי מטפל בו, וכאשר חזרתי לא רציתי להיות לבד בדירה, אז ביקשתי מאחי שיתן לי את הכלב. זה כלב חצי־זאב חצי־דוברמן, אבל הוא לא עושה כלום.

נאשמים גרסיה ואמורבי
לשכב עם חייל

והוא חזר על גירסתו כי לא התכוון לנגוב את השעון ולא חשב אפילו על מעשים מגונים בנער. תוך כדי חקירה התברר, כי בעת מעצרו צעק אמורבי לעבר חברו רמי: „אין פלא שאשתך

יחזיר אותם לנער“, אמר אמורבי. אבל ההפצים נמצאו אחרי שבועיים בכיתו של רמי. על כל המעשים הללו הגישה התובעת, דבורה חן, כתבי־אישום נגד

גנבו משם את המקרר ועוד חפצים שונים. רמי, שהוא בן־דודו של אמורבי, היה נשוי טרי, ולא היתה לו דירה משלו. כאשר פגש יום אחד את אשתו של

לבנה גרסיה (בסוודר שחור) בבית־המשפט
שתצא החוצה!

הוא היה לא מזיקה. אולי, אם בן־אדם ינסה לתקוף אותי, הכלב יזיק לו. הכלב ישב קרוב לדלת, והנער נכנס לבהלה פיתאומית, ממני או מהכלב, אני לא יודע. שתיתי אומנם, אבל לא עד כדי כך שלא אוכור. „הנער נכנס לבהלה פיתאומית וקפץ מהחלון. הוא לא היה צריך לקפוץ! היתה איזו רחיפה בידים. אולי איזו מכה. אני לא זוכר פרטי־פרטים, הרגשתי מכה ואולי גם נתתי מכה.“ סיפר הנאשם.

הנער יצא מהדירה בלי שעונו וחזר אחר־הצהריים. הוא פגש את רמי

אותי היו קוראים: „הנה חיים המסטול“ רציתי אז לדרוף אחריי ולהרביץ לו. אבל הוא ברח ממני, הוא היה יותר זריז. לא רציתי להגיד דבר לאמו, כי אני מאור אוהב אותה, היא כמו אמא שלי.“ הסביר אמורבי.

גם חצי בקבוק עראק

יומיים אחרי המיפגש הראשון הגיע הנער לדירתו של אמורבי, וכלי־הספרות בידו. „הייתי מתקן את הטלוויזיה, וביקשתי ממנו שיעזר לי. הוא אמר שהוא לא מכין כזה, ורצה

השניים, על נסיון לעשות בנער מעשה־סדום, ונגד אמורבי על גניבת שעונו של הצעיר באיומים עליו בסכין וככלב.

זה „מגעיל!“
עוד באותו יום, אחרי התיגרה, הלכו שני הנאשמים לביתו של הנער. הם פנו לאמו ונתנו לה בקבוק כושם. „אמרתי לה שאם היא קיבל מכות, אז זה כאלו היה אחי הקטן.“ אמר אמורבי. הוא הסביר כי לא סיפר לאם דבר על השעון שלקח מבנה, מכיוון שהתבייש.

„התכוונתי להחזיר את השעון אחרי יומיים, אבל היו סיבוכים. אני קיבלתי בבית־סוהר סמים מהמדינה, כי אני מכוור לסמים. ואחרי שיצאתי קיבלתי פתק למדיקיט. כדי לקבל אדולן, אבל הם אמרו לי שהם לא נותנים זאת מייד, צריך לעשות בדיקת־שתן, ולשלם עבור הבדיקה, ורק אחרי שבועיים אקבל סם.

אמורבי, ביקש ממנה רשות לגור בדירתם ולשמור עליה מפני גנבים ופורצים. „אישרתי לאשתי שרמי יכול לגור בדירה ולשמור עליה, והיה לו מפתח. אבל אני לא זוכר אם הוא ישן בדירה בזמן הזה.“ העיר אמורבי. „הם באו עם הנער, דויד, החייל, ישב על המיטה, ורמי שאל למה לקחתי לנער את השעון. הנער קם פיתאום ורצה להוריד את החולצה כדי להתאבק אתי. אמרתי לו שאני לו בוכסר ולא מתאבק. אבל אם אתה מרים עליי יד, תראה שהכלב יקפוץ! על השולחן היתה סכין. אני אין לי שיניים והיתה לי רק פיתה לאכול. הייתי חותך אותה בסכין, חתיכות חתיכות, ואוכל. לכן הסכין היתה על השולחן. היה שם גם בקבוק. „התפתח ויכוח בגלל השעון, ויתכן שאמרתי לו מילה, שאני אזיין אותו בתחת.“ כאן פנה אמורבי ישירות לשופטים, ואמר להם: „אתם יושבים פה, ואתה לא יודעים מה נשמע בחוץ!

„מותק! נראה אותך עושה לנו איזו תיספורת!“

עובדה אותך, אתה שוכב הרי גם איתה וגם עם החייל ביחד!“ התובעת, דבורה חן, החלה לחקור את הנאשמים על יחסיו של רמי עם הגברים. רמי הכחיש זאת ואמר כי החייל הוא כמו אחיו, כי הוא רואג לו מגיל צעיר ועזר לו להתקבל לפנימיה. „הם בלתי־נפרדים.“ אמר אמורבי. מאחר וגירסות הנאשמים והנער המתלונן רחוקות כל־כך זו מזו, הבטיח עורך־הדין שלנגר להביא את החייל, דויד, כעדי־הגנה מטעמו. מאחר שדויד היה עדי־הראייה היחיד לכל המתרחש, יתכן שהוא יוכל לשפוך אור על האמת.

הרגע המביך היחיד במשפט היה כאשר ביקש רמי מבית־המשפט להוציא את אשתו, לבנה, מהאולם. הוא לא רצה כי היא תשמע את המילים שהאשימו אותו במישכב־זכר עם החייל. אבל האשה רק השפילה את עיניה והוסיפה לבוא לישיבות בית־המשפט. החייל אמר להעיד בחודש הבא, ואחר־כך יכריעו השופטים בדיון.

במדינה

מישפט

הבעיות של אורלי דובי

הרופאה של החיילת הנרצחת העידה כי לאורלי היו בעיות בבית, וכי זמן קצר לפני מותה איימה בהתאבדות

"הדבר היחיד שנראה לי מוזר היה התנהגות הוריה של החיילת", כך סיפרה הרופאה אילנה צוקרמן, שהעידה השבוע כעדת-הגנה במישפט של שלימה חליווה, הנאשם ברצח החיילת אורלי דובי. לפני שנתיים.

חליווה נאשם ברצח זה אך ורק על סמך ראיות נסיבתיות. המישפט כולו

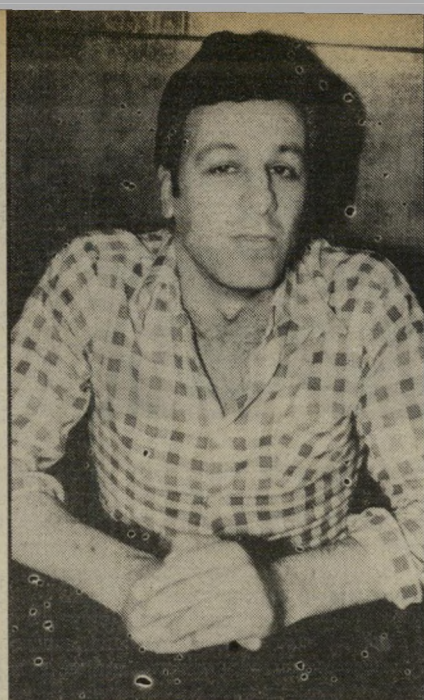
אמא דובי

לחזור ליחידה, לא לבית

קורבן אורלי דובי

חוס מתמיד ללא סיבה

נאשם חליווה

ערב אחד של חופשה

מים. הם ינסו לשכנע את בית-המישפט כי אורלי נעלמה באותו ערב מרצונה החופשי. ונרצחה רק לאחר זמן. בחלקה העזובה שבין הכביש הראשי ובין נתניה, במקום שם נמצאה הגופה אחרי זמן-מה. כשהיא עירומה ובמצב ריקבון. וכי מי שרצח את הנערה ואנס אותה לא היה חליווה.

דרכי חיים

המרותק הניצח

שבע פעמים בציפות רותק לביתו הסטודנט מכפר-כנא. "זה הפך אותי לעצלה" הוא מספר

מספרים על אביו של עומר, שכאשר נודע לו שאשתו, היא אמו של עומר, נמצאת בתחילת הריונה ה-15, אמר לה: "הרי יש לנו כבר 14 ילדים. בשביל מה אנחנו צריכים ילד נוסף? אני רוצה שתעשי הפלה!"

האם הסכימה. בבוקרו של היום שנקבע לביצוע ההפלה, נסעו מביתם בכפר-כנא לבית-החולים עפולה.

האם נכנסה לחדרו של הרופא. האב ישב בחדר-המתנה ועיין בעיתון. כשי לפתע נתקל בכתבה על "מיסמך קניג". המיסמך (הקרוי על שמו של הממונה על מחוז הגליל, איש-המפד"ל ישראל קניג) טוען, בין השאר, כי הילודה הייבועית בקרב ערביי הגליל גבוהה מדי. ולכן על המדינה לפעול נגדה, כדי לתקן את האיזון הדמוגרפי.

"אם זה מה שחושבים עלינו בממ"שלה, אכעיס אותם ואביא לגליל ילד ערבי נוסף." חשב בליבו דרואן סעיד אמארה. הוא התפרץ לחדר הרופא. נטל את אשתו בחזרה הביתה, לפני שהרופא הספיק לבצע בה את ההפלה.

(המשך בעמוד 31)

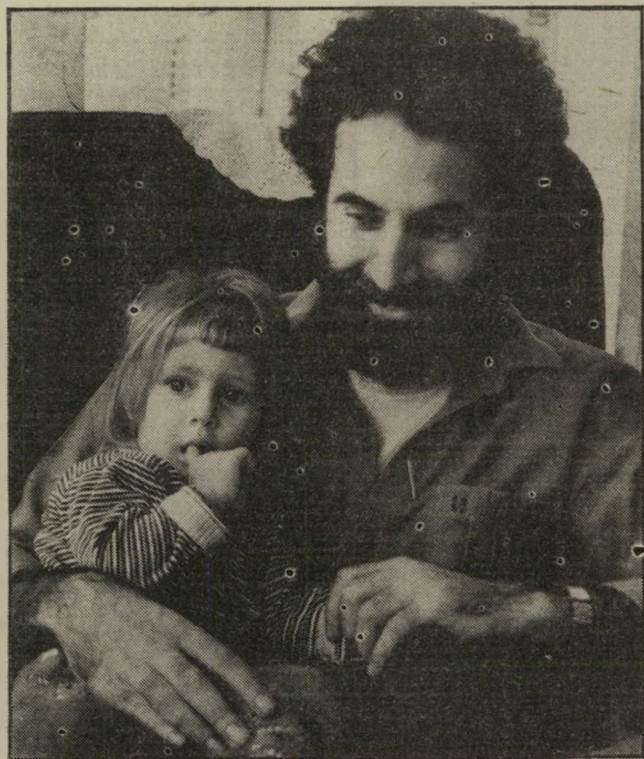
הרופאה גם הזכירה כי שלא כמו חיילות רבות אחרות, לא ביקשה אורלי כמה "גימלים" כדי להיות בבית, אלא ביקש שזה לחזור ישר ליחידתה הצבאית.

"היא נתנה לי להבין שהיו לה בעיות נוספות, שלא דיברה עליהן. גם קצין בריאות-הנפש התרשם שיש לה בעיות מישפחתיות", סיפרה הרופאה.

את המסקנה המתבקשת מעדות הרופאה יטענו הסניגורים בוודאי בסיכור

בריקות שנערכו לאורלי היו גם בדיקת גינקולוגיות, וגם בדיקה כדי לברר אם היא בהריון. זוהי בדיקה שיגרתית במיקרים של כאבים מסוג זה אצל נשים. הבדיקה הוכיחה כי הנערה לא היתה בהריון.

הרופאה גם העידה כי אורלי מעולם לא דיברה איתה על הוריה, היא היתה מדברת אך ורק על אחיה, שאותו אהבה מאוד. ואשר למד באותה תקופה בחו"ל.

מרותק אמארה ואחיינית

"איך אפשר אשה וילדים?"

חו"ל. אחרי שהשתחררה מצה"ל. והסניגורים ביקשו מבית-המישפט לשמוע אותה במהירות, ואפילו ללא נוכחותו של הנאשם.

הרופאה סיפרה לשופטים שולמית ולנשטיין, יעקב קרמי ועדנה שצקי, כי פגשה את אורלי במשך שני אישפוזים של החיילת במירפאה שאותה ניהלה. בפעם הראשונה אושפזה אורלי למשך תקופה של חודש ימים, בגלל חוס מתמיד ללא סיבה. נעשו לה בדיקות רבות ומעקב, אך סיבת החוס לא נמצאה, והיא שוחררה וחזרה ליחידתה. "היה מוזר שהוריה לא באו לבקרה במשך תקופה ארוכה זו. אני אף פעם לא פגשתי בהם. אמרו לי שהם היו פעם אחת ביום שבת, כאשר אני לא הייתי במירפאה", סיפרה הרופאה.

אורלי אושפזה שנית אחרי חודש, הפעם בעיקבות כאבים קשים בבטן. האישפוז השני היה קצר יותר, ונמשך כשבוע. גם בפעם זו נערכו לה בדיקות, והרופאה חשבה להעביר את אורלי לבית-חולים, לשם טיפול יסודי יותר. אך אביה של אורלי, שהוא רופא, התקשר בטלפון וביקש שלא יאשפוז את אורלי בבית-חולים. הוא סיפר שיש לה טראומה מפני בתי-חולים עוד מתקופת היותה ילדה קטנה, עת עברה סדרה של ניתוחים וטיפולים ממושכים בבתי-חולים.

"באישפוז השני היתה אורלי מאוד עצבנית וחסרת-מנוחה. היא היתה צוחקת פיתאום, כוכה פיתאום, התפרצה בצעקות, ולא הכנתי להמה. היא ררשה שנשחרר אותה מהמירפאה ואימה ש-תברח. תתאכר ותהפוך את העולם. היא איימה בהתאבדות יום לפני ששוחררה, גם לפני וגם לפני החובשות. זה גרם לי דאגה, והזמנתי את קצין בריאות-הנפש. הקצין דיבר איתה ואמר לי שהיא איום איננו רציני, ואין מקום לדאגה."

בעיות במישפחה. במסגרת ה-

רופאה צוקרמן

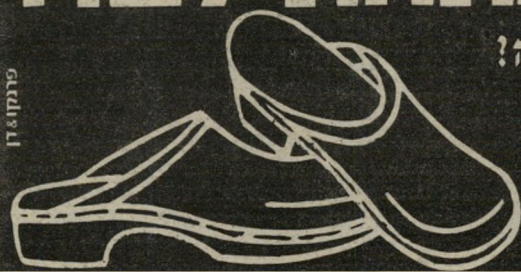
החיילת לא ביקשה גימלים

סובב סביב ערב אחד ויחיד, שבו היה חליווה בחופשה מבית-הסוהר. אם לא תצליח התובעת, נורית שניט, להוכיח כי אורלי נרצחה באותו ערב עצמו, הי ערב שבו נעלמה, הרי שאי-אפשר יהיה להאשים את חליווה ברצח. בכל יתר הימים של אותו חודש היה לחליווה אליבי משוריין: הוא היה בבית-הסוהר. סניגוריו החרוצים של הנאשם, עורכי-דין שמאל סף ושימעון שובר, טרחו ומצאו את הרופאה הצבאית ש-טיפלה באורלי זמן קצר לפני מותה, במירפאה צבאית. הסניגורים מנסים לשכנע את בית-המישפט כי יחסיה של אורלי עם בני-משפחתה לא היו כל-כך אידיאליים. כפי שהעידה האם, הם רוצים להוכיח כי היחסים בבית היו מתוחים וקשים וכי אורלי, הילדה הי טובה, לא נרצחה בערב שבו נעלמה, אלא הסתלקה מהבית מבלי לומר דבר להוריה, בגלל סיכסוך איתם.

טראומה מבתי-חולים. הרופאה, אילנה צוקרמן, אמנם ביססה מעט את הגירסה הזו. הרופאה נמוכת-הקומה ובעלת פנייה-ניקוד עומדת לנסוע ל-

מה קורה לבארמנית מתחת לבר.

קבקי נוחות של מגון, קלים, אורטופדיים ואופנתיים. צריך יותר מזה?

מגון - לנשים שעומדות על שלהן

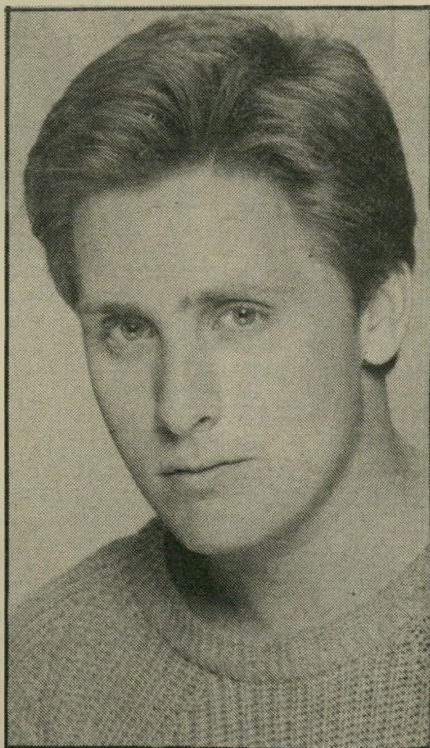
Magon

שווק. לבנדה 42, ת"א. 03-374961

הראש והשרירים
אצל הבן
כבר בהרמוניה

גם בהוליווד התפוח נופל לא רחוק מן העץ. כאשר ילדותך עוברת בחברת הורים מפורסמים, תעמוד בעל כרוחק באורחורקורים. אין בזה כל חדש. היום אפשר לראות את דור הבנים — טימותי האטון ושון פן (כהבז ואיש השלג), טינה וליש (בקוקון) ואמיליו אסטבס, שהוא בנו של מרטין שין. יש אומרים כי ברגע זה אסטבס מבקש אפילו יותר מאביו.

בארץ אפשר לראות במקביל את שני הדורות, בשני הסרטים שבהם עשו תפקידים עם בשר. מרטין שין בהצגה חוזרת של אפוקליפסה

אמיליו אסטבס
הבן יוש מבט חודר -

עכשיו ואמיליו אסטבס, בנו בן ה-22, בחברים. כשרק לא מומן הוצג גם סרטו הקודם, מועדון ארוחת-הבוקר.

אצל אסטבס קשה לרבר על היסטוריה, אם כי הוא כבר מבט בעליגותימה בקריירה של מישחק כאילו היתה בזמן עבר, וכבר מצהיר על כוונות של כימוי וכתיבה. באחרונה כבר חטא, כשכתב את התסריט לסרטו החדש, זה היה אז ואזו עכשיו.

מתנה משמיים. הצעיר, שמסווגים אותו בדור ההמשך של רייבראנרו, נהנה מגילוי בר מזל ביוצאיהדופן של קפולה, שהיקנה לו מייד את תפקידו הבא כזרקה-כונניסט המהפנט בעיסקי מכונות משומשות, ברפרמן.

בשני הסרטים גם יחד היה התגלמות הצעיר המרדן חסרהמעצורים ונטוליהפחד, שליבו, ה מסתתר היטב תחת חיספוסו, הוא בעצם לב זהב. מכאן, בקפיצה למועדון ארוחת-הבוקר וכי עור קפיצה מקרש זה לחברים.

בכל התפקידים מגלה אסטבס כמה איכויות שצינו אותו מקרב המתחילים האחרים של הוליווד: עיניים כחולות וחודרות, הסמל המיסחרי של אביו — זו מתנה משמיים: כישרון קומי שניצל ברפרמן (סרט שלא הוצג בארץ), ועבודה על פיתוח דמויות אפילו אם הן דמויות שטוחות למדי של צעירים מתמרדים בתלם.

במועדון ארוחת-הבוקר שיחק אסטבס את תפקידו של אנרי קלארק, כוכביהאגרוף של ביתהספר, המיטיב להביע את עצמו באגרופים מאשר בפיו. "בחרתי בתפקיד זה מכל האחרים, כי תמיד שיחקתי פירחחים ורציתי לשחק בריחה, מין מודל של בן, שכולם רוצים להתגאות בו, אם כי לעולם לא מתעניינים בו ואוהבים אותו באמת."

בחברים הוא קירבו קריגר, סטודנט למישיפ טים, ומלצר לפרנסתו, שהסתככותו עם חבר לשעבר מאיימת על הקריירה שלו בעתיד. אבל

הדובון בן
דמות היגון

צ'או פנטיין (גורדון, תל-אביב צרפת) — קלוד (הזקן והילד) ברי מומחה רחב-לב למיעוטים ול-מיסכנים בעיר-האורות (וישנם כאלה לרבבות. כשחלק מהם אף כובש לעצמו רובעים שלמים. אחד מהם נראה כאן, מטרו ביר-האכים, שהוא התנחלות ערבית טהורה בלב פאריס) בחר הפעם בדובון-המצחיקון. הידוע יותר בשם קולוש (שמו האמיתי פחות ידוע, מישל קולוצ'י). כדי להחליף פרוותו באדרת האביר בן דמות היגון. ליתר דיוק, האדרת אינה אלא סרבל בצבע הפועל. שבתוכו הוא משרת מכונות צמאות בתחנת-דלק. הוא ערירי, בעל מבט בוהה, מבט קדימה בלי תיקווה ואחורה בשתיקה. ברור שהוא שותה דלק מן הסוג המשכיה. היינו אלכוהול. בגלל טרגדיה אישית המתבהרת לקראת סוף הסרט. אחרי שגורלו מצטלב עם סוחר-סמים חצי-ערבי חצי-יהודי בשם יוסף בן שושן, ואומנם, סוחר-סמים זה (ריצ'ארד אנקונינה) הוא כה סימפאטי עד שעובד תחנת-הדלק, הזוכה לביקוריו הליליים, בכל לילה על אופנוע גנוב אחר. נקשר אליו בעבותות שבין ידירות לאהבה, גבר אל גבר, אב לבן, מיסכן לתולע, בלי לשאול שאלות מיותרות, שלמעשה אינן כל-כך מיותרות לגבי התסריט. ייתכן שאילו היה שואל שאלות והאנטגוניסט שלו היה נאלץ לענות כמה תשובות, היתה התוצאה מעניינת יותר.

קולוש: לשתות אלכוהול ולמזוג דלק

מעמיקה יותר ובוודאי גם מרתקת יותר. כך, כשמחצית הסרט עוברת דרך עיניו האטומות של קולוש. המשתדל להצניע את מישחקו ככל האפשר, והמחצית השנייה דוהרת אל הסוף הבלתי-ימנע, והצפוי מראש. שייך הסרט למעצב ולצלם הראויים לחיבוק גדול. ברוננו ניוטון מצליח להשיג במצלמתו אווירה נכאה של ממש, והתפאורן הוותיק אלכסנדר טראנור מספק לו את האובייקטים המתאימים.

לכאורה מטפסף אלן את רעיונותיו על אמת ושקר, מציאות ודמיון, חיים וקולנוע. ויש מה לראות ומה לשמוע.

*** **היימאט** (לב, תל-אביב) — זוהי התחייבות של ממש וסדריים לשבוע שלם כמעט, אבל כל רגע שווה אורחורק והמרהים מכל, קשה למצוא מישוה קצרה-רוח מרגע שמתיישים לחוות במכסי-סרט זה. היו שכינו זאת "דאלאס לאינטליגנטים", שכן אדגר רייז.

ארצות-הברית, מוצג גם במיצל, ירושלים ובשביט. חיפה) — הווידוי האישי ביותר של וודי אלן ביחס למיקצוע שבו הוא עוסק, אבל בלי הקוטריזם האינטלקטואלי המסורתי שלו. אשתו הנוכחית, מיה פארו, נושאת את המשל כולו על כתפיה, וכשחקנית יש אצלה על מה להישען. היא נהדרת כעלובת-חיים שבעלה רודה בה, ומנסה למצוא מיפלט לגישמתה הרומנטית בחיקוי של גיבור קולנועי. דרד הסיפור הפשוטי

במציאות, עם מיכנה אתלטי כשלו וחתימה על סרט חדש כתסריטאי, כנראה שהראש והשרירים כבר בהרמוניה.

תדרין
חובה לראות:

תל-אביב: אפוקליפסה עכשיו. קולונל

מרטין שין ב"אפוקליפסה עכשיו"
— מעיניו הכחולות של אבא

הבימאי, בחר לעקוב אחרי תולדות גרמניה הקטנה של הראש הפשוט, הכפרי, שאינו מבריק ואינו קיצוני, ואף אינו ער כל-כך למאורעות הגדולים המתרחשים קצת מעבר לאפן, אבל לא ממש בקרבתו. מ-1910 עד 1982 מתחקה רייז אחרי איש אחד שהלך לשתות בירה והגיע לאמריקה וכפר שלם של אנשים פשוטים והדברים המעצבים את הרוח והאופי של חברה גרמנית ממוצעת.

*** **קולונל רדל** (אורלי, מוצג גם בבנייני האומה, ירושלים) — אישטואן סאבו, שהגיש לקלאוס מרייה בראנדאואר את תפקיד חייו במפייסטו, עושה זאת שוב, בפן אחר של אותו נושא — אדם מנסה לשנות את זהותו. בתיאטרון זה מובן מאליו, בחיים זה הרבה יותר קשה. קולונל רדל היה ראש שרותי הביון בממלכה האוסטרו-הונגרית המתפוררת והתבקש להתאבד.

מאריה (מריטה ברויאר) ב"היימאט"
דאלאס לאינטליגנטים

רדל, היימאט, אמדאוס. שושנת קאהיר הסגולה.

ירושלים: שושנת קאהיר הסגולה, קולונל רדל.

חיפה: אמדאוס, אפוקליפסה עכשיו, שושנת קאהיר הסגולה.

תל-אביב

*** **אפוקליפסה עכשיו** (בית ליסין, מוצג גם ברון, חיפה) — אחד הבעייתונים הגוליתיים שנעשו על אמריקה נגועת-זייט-נאם, עם השלישייה המובילה: מרטין שין, רוברט דובאל ומארלון בראנרו. שין הוא המיקצוען בעל המצפון, דובאל הוא המיקצוען שמצפוניו נטרף עליו ובראנרו הטביע את מצפוניו בשיגעון הגדלות שניפחה המילחמה. קופולה סיפר שבמהלך ההסרטה הלכו כולם והשתגעו. ואומנם גם הסרט נראה כצלילה למעמקי הטיורף האנושי.

*** **שושנת קאהיר הסגולה** (שחר)

זוהי המצאה ישראלית מובהקת, שבה מגיע לשיאו כושד-האילתור המהולל: הכינת עצים לעמודי-מודעות

ראש מדינת-דיונגוף החליט החדש להוציא תקנה שלציבור יהיה קשה מאוד לעמוד בה: עיריית תל-אביב החליטה לשלוח את פקחיה לצלם את כל העצים ברחוב דיונגוף ולהגיש תביעות נגד האזרחים העושים בעצמם אלה שימוש מיוחד במינו. שכן אזרחי מדינת דיונגוף מצאו לעצמם שימוש המיוחד רק להם. אל כל גזע רענן, וגם אם הוא רענן פחות, צמודות שלל מודעות, מכל המינים והסוגים: דירות להשכרה, אורגן למכר, מהפלת תינוק, שיעורי אנגלית, חברים להמוסקסואל, ספקי-מנהקה ספקי-פילגש לגבר מוזקן, שיעורי יוגה, ועוד ועוד. יש האומרים: תופעה ישראלית ידועה, המודגשת דווקא ברחוב דיונגוף

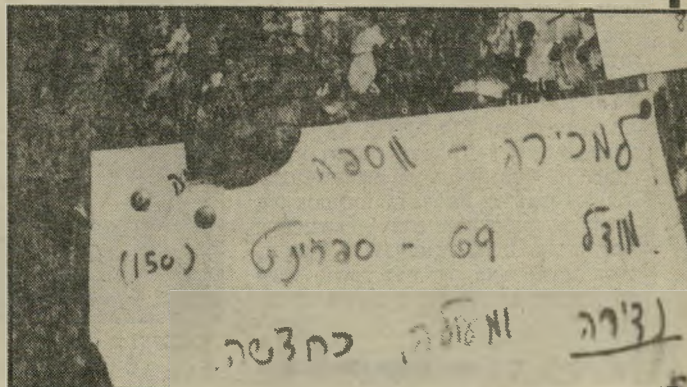
התל-אביבי, שהוא לבליבה של המדינה הישראלית המצוי מבזבז הודעת על בילויים ובגדים ושאר הבליעולם. ואחר-כך ממציא שיטת-פירסום קמצנית, הגורמת, בסופו של דבר, לחיסכון קטנוני, בשווי של כרטיס-קולנוע. ויש האומרים: שיגעון של עם: מאל-תר וממציא המצאות מקוריות! ספוג-טניז מלא חיים! כך או כך, שיטת הפירסום הידוק פועלת, משום-מה, רק בתל-אביב, כי רחוב דיונגוף, כך נתחם הרחוב לגבר לות ברורים, מוסכמים על הכל: נתקלת בעץ מלא בפוסט-נייר, משמע, במדרי נת דיונגוף אתה נמצא. גם למודעות עצמן כללים ברורים. כלל ראשון: לעולם לא נכתב תאריך בראש המודעה. מידת טריותה נקבעת

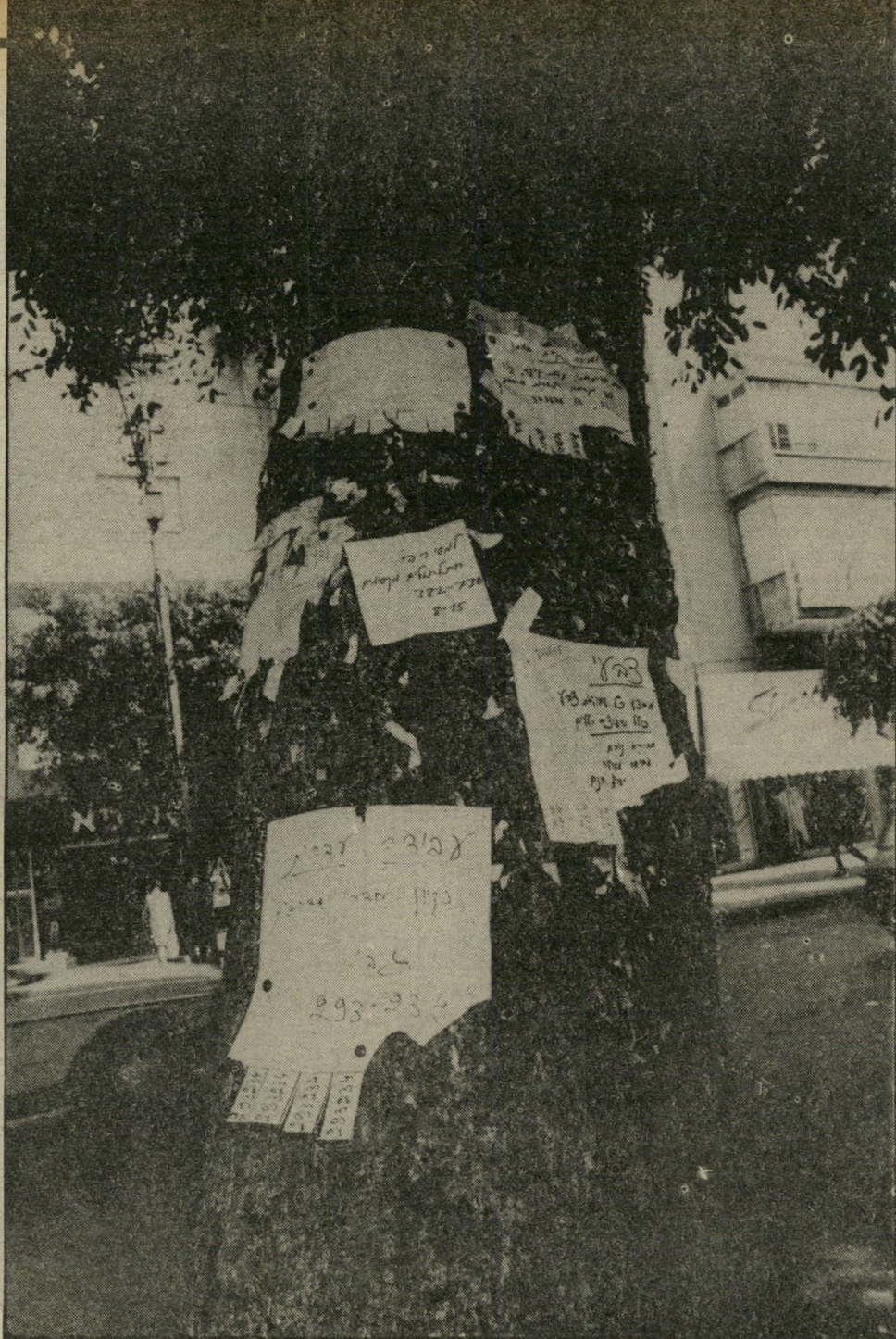
עץ-מודעות ליד "רוול" ברחוב דיונגוף גם תפוחים -

בהודמנות: טיפס פטריאופוני שהיה אסור לקטוף -

למכירה: וססה בגן-העדן -

מודעות

טיול כפרי קוטפים פרחים. בסיוור דיונג גופי קוטפים-דחוטפים מיספרי-טלפון, הישר מהעץ. זהו גן עדן מודרני, נאור יותר מן המקורי. כאן כל עץ הוא עץ-הדעת, וכולם מותרים לקטיפה, בשלים, ממי תינים לקונה בערגה. לדוגמה, שתי מודעות שנאסרו לפירסום אצל אדם וחווה, זוכות בפופולאריות עצומה בגן העדן הדיונגופי. "צעיר מעוניין בידר חסר-נסיון, רוה, עד 25". "אמריקאי בעל דירה יפה מוכן לתת חדר וכל הנחיות חנם לסטודנטית עדיין נשארו כמה מיספרים פנויים במודעה הזו: 'דרושים בחיפוש! נגן גיטרה ומתופה, אחרי שרות צבאי ובעלי הציור הדרוש'".

על-פי ציבעה. צהוב דהוי, בסיגנון של תמונת-סבתא נוסטלגית, מרמז על תאריך פירסום עתיק. קרוב לוודאי שהטלוויזיה כבר נמכרה, האמא מצאה מטפלת לתינוק, הדירה הושכרה והי קשיש הנדיב מצא אשה ההולמת את צרכיו. הטירות מכולן הן המודעות הד לבנות, אלה שציבען לא השתנה עדיין בקרני-השמש ובפיח-המכוניות. כלל שני: ניסוח קצר, פשוט ומוכן לכל, בתוספת כמה מילים מפתות, כמה: כל הקודם זוכה! בחיפוש! בהודמנות! במצב מעולה! כלל שלישי: בתחתית המודעה יש להוסיף את מיספר-הטלפון של המוכר, כשהוא רשום כמה פעמים, גזור בצידו ומוכן לתלישה.

"אנטי כל דבר!"

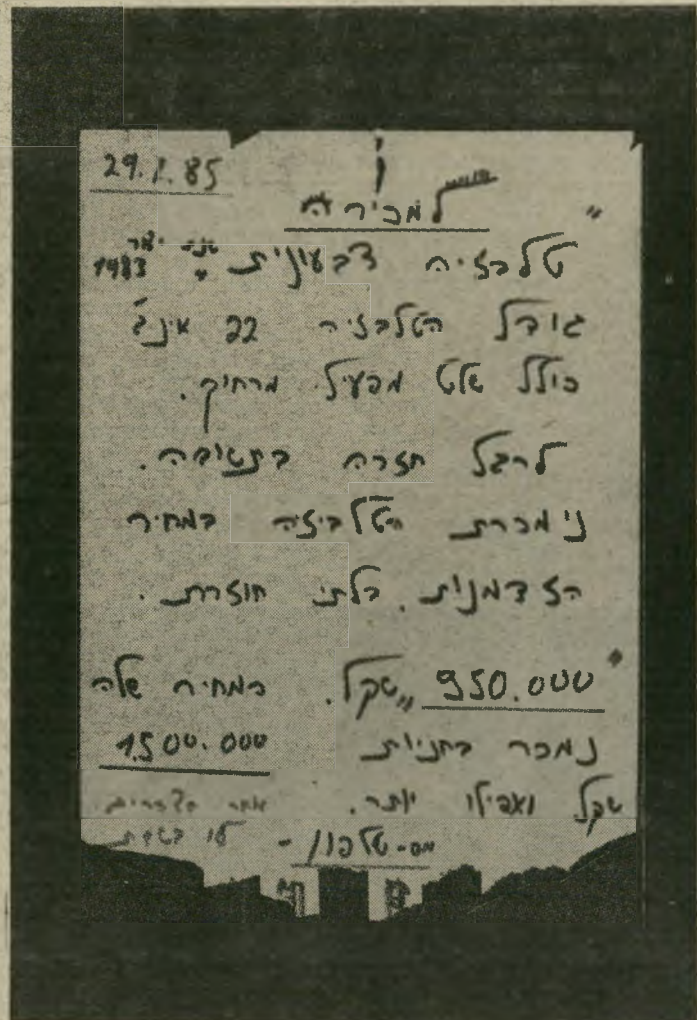
כך, ממש כמו בכפר, גם במדינת דיונגוף אפשר לטייל ולקטוף. כי

יוני, 22, גזרן פרוות מקריית-גת, הגיע לתל-אביב כשהוא נושא עמו חלום ילדות. יוני רוצה להקים להקת רוק מתקדם. "לפני שלושה שבועות פירסמתי את המודעה בשביל הלהקה", הוא אומר. "עוד לא מצאתי אף אחד, אבל אני בטוח שאמצא. אני מחפש אנשים שהם ממש בראש טוב, אנשים מיוחדים. כשאתה הולך לחפש את העתיד שלך על עץ, זה ברור שאתה בן-אדם מיוחד. יכולתי לפרסם את המודעה גם בעיתון, אבל אני אנטי כל דבר, אז אני גם נגד עיתונים. עיתון זה דבר מכוער. מי קורא היום עיתונים? רק הוקנים. עץ זה דבר יפה, שיכול ליצור קשר מעניין בין אנשים. הנה, אני מצאתי דירה רחוק מודעה על עץ ולא רק שזו דירה חמודה, אלא גם התיידדתי עם בעל-הדירה". מיספר-הטלפון 290049 נוסע. "קר רם לאירופה, אחרי-כך קצת הלאה. לא מקנה. מה, פיתאום, רק נוסע קצת

בטיול כפרי קוטפים פרחים, בסיוע בדיזנגוף קוטפים חוטמים מיספרי טלפון, הישר מעץ הדעת והמודעות

מכאן, הוא אומר בקול נעלב. המודעה שלו פרושה על פני עצים רבים. לרגל נסיעה כל הקודם וזוכה גיטרה אקוסטית, מירון עמינת. טרניטוריום ומי

290049 לא יודע מתי יחזור. וחוזר מזה, אני נשאר. זה חברים שלי שנוסעים, הוא מוסיף בבחילה, כמו חושש שפיתאום. ברגע האחרון, יוטל עליו

מודעה: חזרת בתשובה מחפשי אנשים -

חשביים, בובות גדולות, אנציקלור פדיה מיכלל, מילון אבן-שושן.

עץ דיזנגוף-פרישמן
- בראש טוב!

במדינה

(המשך מעמוד 28)

איש קיצוני. עומר (25), בנו החמישי של אמארה, הולך בררכי אביו. זה היה מרותק לכפרי במשך כמה שנים, בעיקבות מעורבותו בקבוצת אל-ארד ("האדמה"). כך גם עומר. בשלוש הי שנים האחרונות הוא מרותק לכפרי כנא, בשל פעילותו בתנועת אבנא-אל-בלד ("בני-הכפר").

ההתחלה היתה באוניברסיטת באר שבע. הייתי אז בן 19, בסוף השנה הראשונה ללימודי הביולוגיה. במשך כל השנה הייתי פעיל בגוף סטודנטיאלי, שנקרא תנועת הסטודנטים הפרוגרסיבים, מספר עומר. "כשהתחילה תקופת הבחירות, קיבלו שלושה מחברי צווייהגבלה, ידעתי שגם אני עתיד לקבל צו כזה. ובאמת, אחרי כמה ימים חיכו לי שני שוטרים כפתח אולם הבחירות. הם מסרו לי את צויהגבלה ואמרו לי שאוכל לכתוב את הבחינה, אך מיד אחר כך יהיה עליי לארוז את חפצי ולנסוע לכפרי-כנא."

על צויהגבלה חותם אלוף-הפיקוד, שבתחום סמכותו מתגורר המר"ק, והם ניתנים ללא מישפט, אזרחי או צבאי. שילטונות-הביטחון טוענים כי אי-אפשר לשפוט את המרותק מכמה סיבות: מפני שאין די הוכחות כדי להרשיעו כרין, מפני שהם אינם מעוניינים לחשוף את מקורות המידע שלהם. או מפני שהמרותק לא עבר כל עבירה, והריתוק כא למנוע ממנו לבצע עבירה בעתיד.

ריתוק מס' 1 הסתיים מהר. לאחריו לא חודש הצו במשך שלוש שנים. בינתיים עומר את לימודי הביולוגיה וחזר לכפרי.

בקיץ '82, מיד עם תום לימודי, הייתי בין המקימים של תנועת בני-הכפר בכפרי-כנא. הוא מספר. "שלושה חודשים אחרי שהגעתי לכפרי קיבלתי צויריתוק. השני במספר. מאז ועד עכשיו אני מרותק, כאשר כל חצי שנה הצו מתחדש."

צויהגבלה אינם מפרטים מדוע הוחלט לרתק אדם מסוים. רק מאוחר יותר, כשהגיש עתירה לבג"ץ, למד עומר כי הוא מרותק בשל היותו, איש קיצוני המתנגד למדינה ופועל לחתור תחתיה. התנועה שהעותר קשור אליה דוגלת בהקמת מדינה פלסטינית במקום מדינת ישראל, ויש לה זיקה רעיונית ומדינית לאירגון הטרור הח'וזה העממית לשחרור פלסטין, בראשותו של ג'ורג' חביש.

עד זריחת החמזה. את תנועת בני-הכפר הקים, ב'1972, עוררין מוחמד כיוואן מאום אל-פחם. בתחילה שם כיוואן במרכז מצעו את בן-הכפר. האיש הפשוט, המקופח ומופלה לרעה, הוא ביקש לעורר אותו מארישותו ולגרס לו להילחם על זכויותיו. מכאן שמה של התנועה: בני הכפר. לאחר ההצלחה המסחררת של התנועה בבחירות המקומיות באום אל-פחם, החליט כיוואן להקים תנועה ארצית. אז גם הרגיש את הצד הלאומי, וקרא להקמת "מדינה חילונית דמוקרטית" בכל הארץ — ובכלל זה שטח מדינת-ישראל.

התנועה נאלצה להילחם, מאז הקמתה, ברק"ח הממוסדת ובחמולות המסוריות השולטות בכפרים. ואם בתחילת דרכה קיוותה לאלפי אוהדים כפריים, המונחים על-ידי שיכבה דקה של סטודנטים, הרי כיום ברור כי עומדים לרשותה רק מאות אחדות של אוהדים. עומר רדואן סעיד אמארה, אוהד פעיל, משלם על התלהבותו הלאומית מחיר יקר. מזה שלוש שנים נעים חייו סביב צויהגבלה. "זה קרה בזמן הצו החמישי", אומר. "זה קרה לפני הצו השני" — כך הוא מתחיל כל מישפט. כך הוא זוכר מאורעות חשובים בחייו.

צויהגבלה, המוטלים על-ידי תקינה של 110 של תקנות ההגנה לשעת חרום, קובעים כי המרותק לא יעזוב את שטח הכפר שבו הוא מתגורר ללא (המשך בעמוד 32)

אזרח נכבד!

בישראל חיים כ-8,000 עיוורים, מרביתם קשישים החיים מקיצבאות הביטוח הלאומי. רבים לא נקלטו בעבודה בשל גיל גבוה, מחלות ומגבלות נוספות. ההכנסות ממבצע "אור לעיוור" מסייעות למרכז ולאגודות למען העיוור ליוזם, לקיים ולפתח שרותים כמו: טיפול בכ-500 ילדים עיוורים וכבדי ראייה בכל רחבי הארץ, וכן אספקת מכשירי עזר פשוטים ומתוחכמים למען שילובם המוצלח באוכלוסיית התלמידים.

עיוורים אלה זקוקים לעזרתך!

בימים אלה יפקדו את ביתך תלמידי בתי הספר על מנת להעלות תרומה למבצע "אור לעיוור", קבל אותם בסבר פנים יפות ותרום בעין יפה למבצע. ההכנסות הן קודש לרווחת העיוור בישראל החי בתוכנו.

עזור להם לעזור לעצמם!

בכל הכבוד וההוקרה,

המרכז לעיוור בישראל

OVERNIGHT

התקשר/י אלינו עד 9.00 בערב.
ועבודת הסדר שלך תהיה אצלך
למחרת בבוקר. שרות OVERNIGHT
בתעריף הכי נמוך בעיר.
כדאי לגרפיקאים ופרסומאים.
רוני צפרייר 03-447363

זקוק רחוף למודעה?

מודפס

לשרותך 24 שעות ביממה
38 38 38

03-38 38 38

לבעלי כרטיסי אשראי בלבד

גרפיקאי/ת

את/ה יודע/ת מה זה סדר-צילום.
תענוג יקר. עכשיו אותו סדר
בפחות כסף. כשתשמע/י את מחיר
המינימום הראשון שתשלמי/י
אצלנו - תשמחי/י שהכרנו

רוני צפרייר 03-447363

(המשך מעמוד 31)

את לימודיו. "הלימודים שלי קשורים למעבדה. אני יכול לבקש אישורי-נסיעה מירדן, אבל בדרך-כלל התשובה היא שלילית. רק לעיתים רחוקות מאשר רים נסיעה. והרי אינני יכול לבסס את לימודי על נסיעה מיקרית למעבדה. "בטח שאני כועס. הלימודים חשור בים לי. אבל במשך השנים התפתחה בי קהות. מין ארישות למצב שלי. נהייתי כמו מכונה. אני נוסע לנצרת, חוזר, קורא, אוכל, ישן. ככה יום אחר יום. "בין הצו החמישי לשישי היתה הפסקה של חודשיים. יכולתי לנסוע לכל מקום. לעשות כל מה שאני רוצה. ופיתאום לא ידעתי מה לעשות עם עצמי. הייתי מבולבל. קצת פחדתי לצאת מהכפר. ובשבתחלתי להתרגל לחופש. שבו וחידשו לי את צורה-הג' בלה".

אין ניסים. הנס הראשון של ישוע אירע בכפר-נא. בסעודת חתונה רבת-משתתפים הפך המטיף מנצרת מים ליון. כך לפחות טוענת הברית החדשה. אלפי תיירים מכל העולם פוקדים את מקום-הנס, בכנסיה המקומית נס ישוע. עומר מביט בהם וצוחק. הוא אינו מאמין בניסים. לו תמיד קורים מקרים שהם הדיפך המוחלט של הניסים הנוצריים.

למשל, בחודש נובמבר 1984 ערכו אנשי ביטחון ביקור-פתע לילי בביתו. עומר לא נמצא במיטתו. הוא נשפט ונכלא לחודשיים בכלא-דמון. הריתוק הממושך, המאסר, החקיר

הרשאה בכתב של מפקח המיטטרה המחוזי. עליו להתייצב מרי יום בתחנת-המיטטרה הקרובה לאזור מגוריו. כמו כן, "ישאר המרותק בתוך תחומי ביתו כל יום למן שעה אחת לאחר שקיעת החמה עד לזריחת החמה".

כך זה קורה באופן מעשי: "הריתוק הפך אותי לאדם עצלן", אומר עומר. "בבוקר אני מתעורר בשעה מאוחרת. בשביל מה לקום מוקדם? הרי ממילא אני לא ממחר לשום מקום.

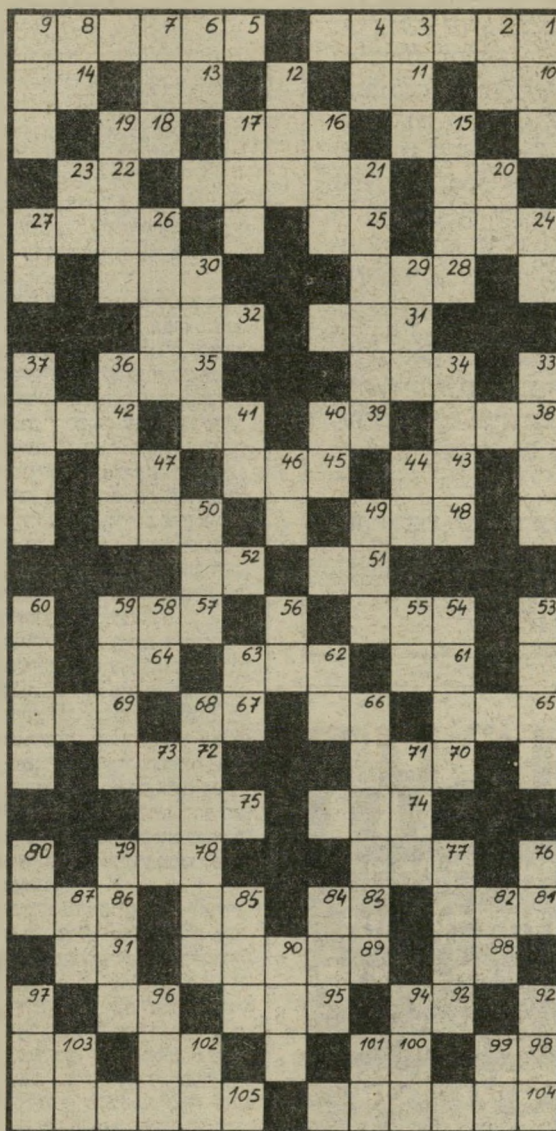
"כל בוקר, בשעה 10, גם בשבתות ובחגים יהודים ומוסלמים, אני צריך להתייצב במיטטרת נצרת, לחתום את שמי אצל היוםנאי ומייד אחר-כך לחזור לכפר. אסור לי להסתובב בנצרת, לי-טייל או סתם לשבת בבית-קפה.

"מחירה של הנסיעה לנצרת ובחזרה — כ-2000 שקלים. כששאלתי אותם מאין אקח את הכסף, ענו לי שהמצב הכלכלי שלי זו הבעיה שלי. וזו באמת בעיה. בכפר אין לי עבודה. מחוץ לכפר אסור לי לעבוד.

"למולי-לאבא שלי יש די כסף כדי לפרנס אותי. מרותקים אחרים ממש סובלים ממחסור. בךדוד שלי, ג'מיל אסעד, זמר-חתונות, היה מרותק משך שנה. יש לו שבעה ילדים והוא לא ירע איך יצליח להאכיל אותם. אם החמולה לא היתה עוזרת לו, הוא והאשה והילדים היו רעבים ללחם".

בשעה 11 בבוקר חוזר עומר לכפר-נא. כל היום לפניו, גורש בשעות פנאי. עומר: "לפעמים אני עוזר לאבי

מאונך:

(1) חלק מן הלילה; (5) נמצא על קו העוני (10; 3,3) משש בידים; (11) פנה לאחר; (13) חית-טרף גדולה; (14) תואר הולנדי; (15) צאצאה; (16) כלי-נגינה מוזיקלי; (18) בלל; (20) מתרונ; (21) דג סלמון; (22) מספיק; (24) כהמת-בית באפריקה; (25) אנא; (26) תירוש, חבר בתרגומים; (28) "הוקן" הרומי, הוא מרקיס פורקיס (ש"מ); (30) ענף רך, היוצא מן השורש; (31) הקרש מוסלמי; (32) נחל אכזב; (34) התקוממות; (35) קבוצת אנשים נבחרים בראש אגודה; (38) אש (ארמית); (39) אבוי; (41) כנף-בגד; (42) קשר; (43) אריג אבלות; (45) אנטומיקה; (47) אות; (48) פילוסוף אנגלי, מנחיה-היסוד לפרגוניה (ש"מ); (50) שכירה, רסוק; (51) נקי; (52) טמפרטורה נמוכה; (54) נחיצות מרובה; (57) בירה אירופית; (61) ממה; (62) צפה ברוח הקדש; (64) מצב במשחק המלכים; (65) בינוני, אמצעי; (66) הבל; (67) בית-מרוח; (69) סוג של חייקים; (70) אין טעם להביא אותו לעפרים; (72) כבשה צעירה; (74) מכאוב; (75) שלב בסולם; (77) שולים באריג; (78) שיר לבת; (81) אחד מבגדי הכתן הגדול; (83) מה שנשאר מן המלקוח; (85) תו ראשון במו"סיקה; (86) עמל, יסורים; (88) אריג יקר; (89) מצב ללא מוצא, בהשאלה — אפס מעשה; (91) רקב; (93) סוד; (95) שיח דוקרני ופרי עסיסי; (96) משקה; (98) עמוד; (100) גף; (102) בשל בחלקו; (103) תרופה; (104) בעלי דרגא צבאית גבוהה; (105) כוזה עץ הדעת (3,3).

מאונך:

(1) אמן נודע; (2) אציל (ח); (3) רגולטור; (4) מורה; (6) בגוף האשה; (8) מסמר; (9) עכב, חשך; (12) קבוצת אנשים מייצגת; (15) סגנון באמנות; (16) הכתן הגדול בשילה; (17) קיר-מגן צבאי; (19) קיים; (20) חור; (21) עיפרי טרופי; (23) מבין; (24) דפנות פעמון; (26) גלריה, קומה עליונה בתיאטרון; (27) מכללה בארצות-הברית; (28) עמודה; (30) בנלי; (33) מרינאי ומהפכן רוסי; (34) גנרל אמריקאי, בעל תכנית לעזרת אירופה (ש"מ); (36) מתוח;

ספור עצמו מנקודות-מבט שור נות; (71) מאס, תעב; (73) נכבד, חשוב; (76) עצמה; (77) מניפסט; (79) בגד רחב; (80) כתב-כריתות; (82) שמח; (84) כנר יהודי; (85) טנטורה; (87) נכבד מוסלמי; (90) מתכת לבנה כחלחלה; (92) סל; (94) שערה קשה; (96) רוצה מאור; (97) בלע משקה; (98) עני; (101) לא יותר; (102) מילת-זרז; (103) ניגש.

(37) בעל-חיים ממחלקת הזוחלים; (40) אליו הולכים כל הנהרות; (41) מתגורר; (44) חוט מתוח למדידה; (46) מילת-שאלה; (47) מטייל; (49) צמח תבלין; (50) חיבר בקרס; (53) עלילה, מחזה; (54) שבור; (55) שליח; (56) לועג; (58) אכיון; (59) תאוה; (60) עוף מרביר גדול; (62) חרף, עוקץ; (63) לפסיקון כלבי; (66) הכל ביחד, בגוש אחד (4,2); (68) אותו

אביגיל ינאי

מרותק אמארה

משעה אחת לאחר שקיעת החמה עד לזריחת החמה

רות, ההצקות הקטנות בתחנת-המיש-טרה, כל אלה לא השניאו על עומר את העיסוק בפוליטיקה. "אני עושה את החובה הבסיסית שלי, רואג לעם שלי", הוא אומר בזהירות, פוחד שכל מילה מיותרת תאריך את תקופת-הריתוק בכמה שנים נוספות.

פיצוייהם על אובדן החרות הוא מקבל בכפר. "מתייחסים אליי ככבוד. גם במישפחה לא כועסים עליי, למרות שאני נטל כלכלי.

"גיבור? לא. אולי קצת מיוחד. רוב המרותקים משתחררים אחרי שנה. אני יושב כאן כבר שלוש שנים, ועדיין לא רואה את הסוף".

פרופסור רות גביוון, יו"ר האגודה לזכויות האזרח: "בישראל יש היום שלושה מרותקים. בשטחים — כ-30. אנחנו טוענים שריתוק אינו עונש הוגן, אם האיש הזה באמת מסוכן לביטחון המדינה, העמידו אותו למישפט פומבי והרשיעו אותו כדי. כיום עומדת לפני המרותק רק דרך חוקית אחת לביטול הריתוק: עתירה לבג"ץ".

פעמיים עתר עומר לבג"ץ. בפעם הראשונה נדחתה העתירה. בפעם השנייה הושג הסכם-הפשרה, שבוטל אחרי ארבעה חודשים. בימים אלה מתכוון עומר להגיש את העתירה השלישית.

במשלחת הויתם שלו, לפעמים עוזר. לאחי, המהנדס, בעבודות-המישור. בדרך-כלל אני קורא הרבה עיתונים וספרים. בעיקר סיפרי היסטוריה, על מצבו של העם הערבי.

"סרט הקולנוע האחרון שראיתי היה אדומים בבאר-שבע. לפני שלוש שנים. בערב הרי אסור לי לעזוב את הבית. ככה הפכתי לצופה ארוך בטל-וויזיה".

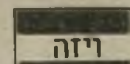
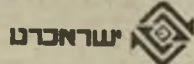
יש לעומר חברה, המבקרת אותו בכפר. אין הוא מוכן לדבר עליה. מצטער שהזכיר את דבר קיומה. "אני לא חושב על חתונה". הוא אומר, ספק בכעס ספק בביישנות. "מרותק לא יכול להקים מישפחה. איך אפרנס אשה וילדים?".

בחודש יוני השנה, חודשיים אחרי שנמסר לו הצו השישי, עתר עומר לבג"ץ. בהתערבות האגודה לזכויות האזרח הושג הסכם-הפשרה, שלפיו יוכל עומר לנסוע, פעמיים בשבוע, למעבדה הפרמקולוגית בבית-החולים רמב"ם, שם החל את לימודי המאסטר ברוקחות.

ארבעה חודשים אחרי-כך, בתחילת אוקטובר, חודש צו ההגבלה בפעם השביעית. באותה הזדמנות נאמר לי עומר כי הסכם-הפשרה בוטל, וכי שוב לא יוכל לנסוע לחיפה כדי להמשיך

מודעות בטלפון

לכל העתונים
בכרטיסי אשראי במחירי המערכת

ISRAEL LTD.

שרות ת.ד. ללא תשלום - חניה חופשית במקום

פרסום איריאל

אבן גבירול 110 ת"א, פתוח 7.30 - 20.00 רצוף

03-227117/8

תן טרמפ לחייל

חיים
בניחני

מזל החודש:

קשת

תקופה של

חשבון נפש

וקבלת הדין

את המקום הטוב בגלגל המזלות קיבלו בני מזל קשת. גם בכוכב הטוב מכולם הם זכו. כוכב יופיטר (צדק) הנקרא המייטיב הגדול. מביא לקשתים מזל טוב - ובשפע. הבית התשיעי, שבו ממוקם המזל, מבטא את אישיותם. תחומי התעניינותם וגורלם של הקשתים. שכן בית זה מראה על חוכמה, השקפת עולם ורצון להרחיב, להעמיק ולהוסיף ידע בכל שטח ותחום. ובכל דרך אפשרית. לימודים ברמה גבוהה, נסיעות למרחקים, נטיה לפילוסופיה וצורך חזק בחופש ועצמאות - כל אלה מדברים על הבית התשיעי בגלגל ועל המזל עצמו - הקשת.

אם הכל כל-כך טוב ומוצלח, מדוע זה לא נראה על פני השטח בתקופה זו? הקשתים שישאלו את השאלה הזו אכן צודקים. נכון שהם המפונקים שבין המזלות. לרוב הם יצליחו להגשים את שאיפותיהם בפחות מאמצים מהאחרים. כשהמזל הטוב מסייע בידם. ובכל זאת. מנובמבר 1981 משוה השתנה. חלק מהקשתים הרגישו זאת

בתקופה מאוחרת יותר. אך בשנתיים האחרונות החלו הקשתים לסבול מבעיות וקשיים שקודם לא היו מוכרים להם. ואם קודם לכן קיבלו את הטוב כדבר מובן מאליהם. היום הם מתחילים להבין שלמרות מיקומם הטוב בגלגל. גם הם אינם פטורים מהשפעתם החזקה של הכוכבים. כוכב אוראנוס. השווה במזל קשת. כבר היכה בכמה מהם בצורה פיתאומית וקשה. האחרים פשוט נאלצו להביט על החיים מנקודת מבט שונה. רוקים מושבעים נישאו לפתע. נישואין מאושרים. כביכול נהרסו באופן פיתאומי. מקומות עבודה או מגורים השתנו. ושום דבר לא היה כל-כך בטוח כבעבר.

בשנת 1983 הצטרף לאוראנוס כוכב נוסף. המוכר לנו כשליט מזל קשת. זהו יופיטר (צדק). יופיטר. שנחשב לפילוסוף הגדול ולכוכב השפע והברכה. לא בדיוק פינק את הקשתים. היו שנהנו מנסיעות רחוקות והתחלות חדשות ומשינויים שלהם קיוו בכלל. מי שחיהם התנהלו בדרך לא נכונה. שילמו על כך ביוקר. יופיטר במקום להיטיב - כאילו הרע את מצבם. אלא שכל מי שסבל ב-1983 הבין מאוחר יותר שהשינוי נעשה לטובתו.

אוראנוס עדיין נמצא במזל קשת. וישפיע בעיקר על אותם שנולדו בין ה-7 ל-15 בדצמבר. מי שנולד קודם. כבר טעם את שיטת הזנב-וגמרון. שבה פועל כוכב זה. אך כנראה מכל קשת נהיה מבושש ביותר. כוכב נוסף מתכוון להטעים מטעמו לבני המזל. אלא שהפעם מדובר על כוכב סטורן (שבתאי). קשה להאמין שמישהו היה מזמין אותו להתארח בביתו מתוך רצון טוב ונדיבות. לסטורן השפעה קשה ומדכאת. והתקופה שבה נמצא במזל כלשהו אינה נחשבת לתקופה קלה. סטורן ישהה בקשת מחצית נובמבר 1985 ועד מחצית נובמבר 1988. זוהי תקופה של חשבון-נפש ושל קבלת הגורל. כוכב שבתאי שופט לפי מידת הדין. מי שלא עובר את הדין, מרגיש את נחתי-זרועו וסובל. מי שמצליח לעמוד בכל המבחנים והנסיונות. יוצא ברוח. אלא שלעיתים רחוקות אדם מצליח לצאת זכאי מבלי שיעטרך לעבוד על עצמו ולקבל עליו את הדין. כוכב סטורן נקרא המורה הגדול. הוא בא

ללמד ולקדם. אלא שהדרכים שבהן הוא משתמש אינן קלות. ככוכב שמבטא את השמרנות והמסורת. הוא דוגל בחינוך הישן. וכשתלמיד מתנהג שלא כראוי. הוא מעניש בכל חומרת-הדין. אין ספק. לקשתים לא יהיה קל השנה. וביחוד לאותם שנולדו בתחילת המזל. האווירה תהיה די כבדה ומדכאת. הם יוגבלו בתנועותיהם. הקלי-לות. החופש וחוסר ההתייחסות לזמנים יפסקו. הקשתים יצטרכו לקבל על עצמם מיסגרות מחייבות ולהתחשב בסביבה. במנהגים ובמגבלות שחלות על כולם.

קניירה:

שנת 1986 לא תאפשר לקשתים להתקדם כפי שהיו רוצים. הם יעבדו קשה. ולא יוכלו לצאת מהשיגרה האפורה. זה הזמן לשפר את העמדה. לרכוש יותר נסיון מעשי ולא להסחף אחרי רעיונות שמובילים להפסד של רכוש וזמן. הם ירגישו צורך להזין הרים. לרוץ קדימה. בחוסר-הסבלנות המאפיין אותם. הם יצליחו רק אם יצעדו לאט. צעד אחר צעד. כשהכל נבנה על בסיס איתן ויציב.

היחס לדמויות סמכותיות בעבודה צריך להיות זהיר ועדין. אין טעם לפתח יחס אישי. צריך לנהוג בטקט ובזהירות.

ההתקדמות תגיע לאחר שהתקופה הסטורנית תחלוף. בינתיים צפויים די הרבה מאבקים. יהיו ויכוחים על עניינים עקרוניים. כשרק הגיון יצליח לשכנע את הממונים.

כספים:

בתחום זה לא יהיה קל. רבים מהקשתים יסבלו ממחסור. אותם שמטיבעים נוטים לביזבוזים. לא ירגישו שהכסף נעלם ולא ידעו על מה הוצא. בתקופה זו חשוב שתהיה ביקורת על כל פרטת שיוצאת. טעות בשיפוט עלולה לגרום למפלות שממנה קשה יהיה להתאושש. זו לא התקופה המתאימה לפתוח בעסק חדש. ועוד פחות מזה להיכנס לשותפות. עדיף לא להשקיע. אם קיים סיכון כלשהו בהשקעה. זו לא השנה שבה אפשר לסמוך על המזל.

מאפריל עד אוגוסט עלולות להיות הר-צאות גדולות ובלתי-מתוכננות. כך שרצוי להשאיר חשבון סיכון ברזרווה ולא להת-פנות להשתמש בו.

20-ה' ו-21 בחודש מציבים בפניכם את-גרים קשים בעבודה. היזהרו מאנשים

המקנאים בכם. אל תלי-חמו על תפקידי מוע-דפים ונסו להימשיך ב-שיגרה. בין כה וכה מה שנקבע כעת ישתנה תוך כמה שבועות. בי-תחום הרומנטי צפו ל-מישהו שיבוא באופן מפתיע. בענייני כספים זהו שבוע רגיש. אל ת-מהרו לחתום על מיס-מכים מחייבים. ובכלל - נסו להימנע מלעסוק בהשקעות או לסכן את כספכם.

מצב-הרוח ישתפר השבוע. זה לא הזמן לשבו ולחדש קשרים שנותקו. אבל לפחות תוכלו ליהנות מחיזורים של בני המין השני. לא יהיה קל לבחור בין כל המ-עוניינים. אך רצוי לא להתחייב לאף אחד ב-שלב זה. ה-20 וה-21 יפתיעו לטובה. אם כי תחילת היום תורה על קשיים. סופו של היום מראה על יציאה מהם. בגלל מזל. ב-26 וב-27 בני-הזוג שלכם יזקיקו להשגחה. יתכן שבעיות-בריאות יטרידו אותם במיוחד.

הקשתים שנולדו בשבוע הראשון של השנה לא יישאו ממצב-רוח טוב. אתם זקוקים להמון שינה ומנוחה. וקשה לכם להגיע לכך. המתח סיביכם רב. חפצים עלולים להיעלם לפתע. וזה יכול להיות משוה חשוב. נסו להשיגה ולא להיות מפוזרים. בתחום הרומנטי הדברים אינם מסתדרים כפי שהייתם רוצים. אבל ה-22, ה-23 וה-24 בכל זאת יפגישו אתכם עם אנשים שהם חשובים.

אם אין לכם תרומות הרעגה בבית. אולי כדאי שתרכשו כאלה לקראת השבוע הבא. נראה שתהיו מאוד עצבנים ודאגניים. בבית כלום לא מסתדר. בני-המישפחה מאשימים אתכם. נדמה שהכל מתקלקל. האינטסלצ-יה. הטלפון ומכשירים חשמליים. שלהם אתם זקוקים מאוד. התקופה לא נוחה. אך זה יעבור. אל תקחו ללב. זה לא עד כדי כך רע. פגישות מיקריות והיכריות חדשות יפצו אתכם על חלק מהבעיות.

כדאי שתלבשו כפפות של משי לפני שהשבוע מתחיל - תזדקקו להם קודם כל במקום שבו אתם עובדים. מישהו מנסה להטיל עליכם את כל העבודה הב-תיניעומות. דואג לקל-קל את השם הטוב שר-כשתם. הפעם עליכם להיות תקיפים והחל-טיים. זה לא הזמן לר-חם ולהצטער על הולות. חסד תדאגו לאינט-רסים שלכם. ב-20 או ב-21 בחודש תקבלו מיכתב או שיחת-טלפון מחו"ל. זה יגרום לשימחה ולהרגשה טובה.

ב-20 וב-21 בחודש תצטרכו להיות מאוד זהירים בכל מה שאתם אומרים. אנשים לא יבנו את דברכם. יע-בירו אותם למקומות שעלולים לגרום לכם נזק. אל תמהרו לבטוח במי שמחלף בחמאות ואוזנו קשבת וזכונה להאזין לכל צרותיכם ובעיותיכם. הורים ליל-דים יצטרכו להיות מאוד זהירים. ביחוד בין ה-21 ל-24 בחודש.

בתחום הרומנטי - שבוע מהנה. צפויה הפתעה נעימה בין ה-22 ל-24 בחודש. אם אין לכם תרומות הרעגה בבית. אולי כדאי שתרכשו כאלה לקראת השבוע הבא. נראה שתהיו מאוד עצבנים ודאגניים. בבית כלום לא מסתדר. בני-המישפחה מאשימים אתכם. נדמה שהכל מתקלקל. האינטסלצ-יה. הטלפון ומכשירים חשמליים. שלהם אתם זקוקים מאוד. התקופה לא נוחה. אך זה יעבור. אל תקחו ללב. זה לא עד כדי כך רע. פגישות מיקריות והיכריות חדשות יפצו אתכם על חלק מהבעיות.

אם אין לכם תרומות הרעגה בבית. אולי כדאי שתרכשו כאלה לקראת השבוע הבא. נראה שתהיו מאוד עצבנים ודאגניים. בבית כלום לא מסתדר. בני-המישפחה מאשימים אתכם. נדמה שהכל מתקלקל. האינטסלצ-יה. הטלפון ומכשירים חשמליים. שלהם אתם זקוקים מאוד. התקופה לא נוחה. אך זה יעבור. אל תקחו ללב. זה לא עד כדי כך רע. פגישות מיקריות והיכריות חדשות יפצו אתכם על חלק מהבעיות.

אהבה:

את הקשרים כדאי לחלק לשני סוגים: (1) יחסים קלילים. הרפתקניים ולא מחייבים. שבהם הדגש הוא על תחלופה רבה והנאה מעצם הבילוי. (2) קשר רציני המחייב את שני הצדדים לשמור על נאמנות ולהקים בית משותף ומישפחה. אותם שברגע זה מעוניינים רק באהבות הרפתקניות וחולפות. ויכולו לנצל היטב את השנה. הם לא יישארו לבד וימצאו להם בכל פעם בני-זוג חדשים.

בקשרים רציניים יותר לא יהיה קל. ובכל זאת. מפרברואר אפשר יהיה לחשוב על נישואין והרחבת המישפחה. לזוגות שחיי-הנישואין שלהם אינם מתנהלים על מי-מנוחות. יהיה קשה מאוד לשמור על המיסגרת. ואותו הדבר לגבי זוגות שדווחים את הנישואין תקופה ארוכה. אלה יכולים לפתע להגיע למסקנה שטוב להם להיפרד מלהמשיך בתיסבוכת שאין ממנה כל מוצא. הגעגועים לחופש והרצון להשתחרר ממיסגרות קבועות עלול לגרום לניתוקים. אך ההקלה לא תבוא והבדידות תהיה קשה.

לרוב הקשתים לא קל ליצור קשר רציני ומחייב. ומה שחשוב להם זה התוכן הפנימי ולא ההופעה החיצונית. בשנה זו קשה יהיה למצוא בני-זוג שיענו על דרישות אלה.

20-ה' בחודש אינו מתאים לנסיעה. תקלות ובעיות יעכבו אתכם ותצטערו שהתחלתם בכך. עימות עם בן-הזוג או בן-המשפחה קרוב עלול להיות בין ה-22 ל-24 בחודש. עדיף להימנע מלהתווכח ולר-ב זה - לא יעזור. ב-25 וב-26 תהנו מהפתעה ארוכה לכך מישהו שממנו לא צפיתם כלום. תוכלו ליהנות מחוויה רומנ-טית בדירה. או לא תחמיצו את ההזדמנות - וצאו קצת מהשיגרה ומהאנשים הקבועים שמלווים את חייכם.

לפתע הכל נראה יותר טוב. ידידים חדשים וישינים מבקרים בבייתכם ואתם נהנים מפעילות חברתית. ממי-סיבות ומנסיעות משו-תפוז. זה הזמן להתחיל בפעילות ספורטיבית. לאחר תקופה ארוכה שבה לא הייתם פעי-לים. תוכלו ליהנות. לי-הימצא שוב בתנועה. בשטח הקריירה אתם יותר מקובלים. תוכלו להשפיע על הממונים לתת לכם יותר מכוניות - אך הימנעו מלהתחיל בדבר-מה חדש בתקופה זו.

התחום המיקצועי מעסיק את מירב זמנכם. בקרוב מאוד תמצאו את עצמכם מתכננים את נסיעתכם הבאה. אך כל מה שתכננו כעת יכול להשתנות ב-רגע האחרון. אל תכנסו ללחץ אם משהו לא מסתדר ברגע זה. העי-כוב זמני בלבד. ובקרוב מאוד תוכלו ליהנות מתוצאות משמחות ב-תחום העבודה והקרי-ירה. הפתעה נעימה בתחום הכספי צפויה ב-22 או ב-24 בחודש. פגישה מרגשת ומזרה ביותר צפויה ב-25.

התחום הכספי יעסיק אתכם רבות בתקופה זו. אל תוכלו להרשות לעצמכם להקל ראש. אז תדחו תשלום חש-בונות והשתדלו לנהוג לפי החוק. בני-המשפחה קשישים עלולים לחלות. וזה יאלץ אתכם לשנות תוכניות. בשטח הרומנ-טי אתם נהנים מחיזורים אינטנסיביים של ידידים חדשים וישינים. אלא שלא נראה שברגע זה תוכלו לסמוך על הב-טחות של בני-הזוג. ה-22 עד ה-24 יהיו ימים לא נוחים. השתדלו לשמור על הבריאות.

זהו אחד השבועות הקשים והבלתי-נוחים ביותר מכל מה שעברתם בתקופה הא-רונה. כל שינוי שתרצו לבצע ייתקל בהתנג-דות. במקום העבודה יצרו את צעדיכם. נדמה כאילו אתם שוחים נגד הזרם. לא כדאי להיל-חם ולהתרגז. זה לא יעזור. אין סיכוי שיבינו אתכם. ואם תנסו להס-ביר את עצמכם הדב-רים יובנו בצורה שונה ממה שהתכוונתם. הבריאות של בן-הזוג או של אב קשיש עלולה לגרום לכם דאגות.

אריה
21 במרץ - 20 באפריל

תאומים
21 באפריל - 20 במאי

גמני
21 במאי - 20 ביוני

סרטן
21 ביוני - 20 ביולי

ליו
21 ביולי - 20 באוגוסט

קרב
21 באוגוסט - 20 בספטמבר

מאזניים
21 בספטמבר - 20 באוקטובר

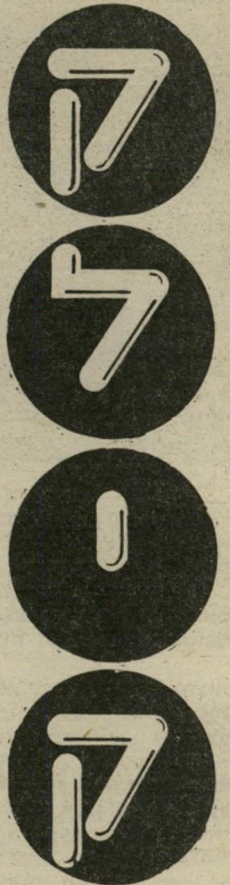
דלי
21 באוקטובר - 20 בנובמבר

קשת
21 בנובמבר - 20 בדצמבר

דגים
21 בדצמבר - 20 בינואר

אבן חושב
21 בינואר - 20 בפברואר

דגים
21 בפברואר - 20 במרץ

המלחין שהפתיע

את המוסיקה לסידרה הטלוויזיונית בתו של מיטטרל חיבר המלחין ולאדמר קוסמא. הסידרה העלתה את מנייתו של המלחין, שכבר התחיל לעבוד על פסקול לשלוש סדרות חדשות.

לפני שבועיים הוא ביקר בארץ והשתכן באחד מבתי המלון בתל אביב. באחד הערבים הוא הרליק את מקלט הטלוויזיה בחדרו ואז גילה שהסידרה מוקרנת גם אצלנו. למחרת, דבר ראשון בבוקר, הוא ניגש לחנות תקליטים וביקש את פסקול הסידרה בהדפסה ישראלית. בעליהחנות הודיע לו כי התקליט לא יצא בהדפסה מקומית.

קוסמא צילצל מייד לחברת התקליטים כדי לקרר בצרפת, שהיא המפיצה הראשית של הפסקול, והודיע להם שהסידרה אומנם מוקרנת בארץ אבל אין תקליט.

בבירור מהיר הסתבר שהוכיות על הדפסת התקליט בארץ נמצאות ביד חברת סי-בי-אס, שמייך החליטה להוציא את התקליט בזמן שיא של שבוע, כדי שלקוסמא יהיה התענוג לרכוש גם את ההדפסה המקומית.

המלחין שמתחתו

המלחין רוני וייס פגש את האשה שלו דווקא במקום לא כל כך צפוי. המקום: משרדו של אביו.

יום אחד, לפני כשנה, קפץ וייס כדי להגיד שלום לאבא. מאחורי שולחן המזכירה ישבה אירית. רוני, שעד אז היה ידוע כפרפר רציני, ששום אשה לא הצליחה לשמור אותו לעצמה יותר משבוע, ירע מייד שפגש את אהבת חייו.

מפה לשם ומשם לפה נדלקו להם המנורות ועכשיו זה יקרה: אירית רוני מתחתנים.

איחוד המישכחה

נחום (גנצפה) היימן מקיים ערב-שירה במועדון הסליק. התוכנית מורכבת משירה בציבור והשתתפות אמנים בני טיפוחיו.

בשבועיים האחרונים מארח היימן במועדון בת-טיפוחים מיוחדת: בתו סי היימן.

כאשר עולה סי אל הבימה, היא

החתונה שהחלה בטלפון

יונתן מילר לא חלם להיות זמר. בילדותו הוא רצה להיות רופא. האמת היא שהוא גם לא חלם שיחיה בארץ.

היום מילר חלק מלהקת כמו צועני. גם לשם הוא לא חלם להגיע. כי הוא הגיע תחילה הישר לירושלים, שם עבד עם ילדים, זקנים ומפגרים, ובשעות הפנאי הופיע בלהקה שניגנה מוסיקת קאנטרי אמריקאית. ואז ראה אותו יגאל בשן באחת מהופעותיו ושאל אם ירצה לעשות משהו ביחד.

מילר, שלא בדיוק ידע עם מי הוא מדבר, נתן את מיספריהטלפון ושכח מהעניין. ככה עברו להם שנתיים ימים עד שהגיע הטלפון מבשן, שביקש לשתף את מילר בלהקה שהוקמה לצורך הקרס-ארוויזיון.

ההצלחה שהלהקה זכתה בה הפי תיעה גם אותם, ולאור הביקוש הרב הם החליטו להמשיך יחד.

"פיתאום", אומר מילר, "הפכתי ל-מפורסם. אנשים מצביעים עליי ברחוב ומתלחשים מאחורי גבי באוטובוס. לפעמים זה מביך אותי מאוד, אבל, כנראה, שזה חלק בלתי-נפרד מי ההצלחה".

בארץ הוא גם מצא את מי שעומדת להיות אשתו: דפנה פייטלסון בת 23. הפגישה הראשונה ביניהם, הם אומרים, הייתה במיקרה. דפנה, שעברה כמזכירה בחמאס, קיבלה יום אחד טלפון. על הקו היה יונתן, שביקש להזמין זוג כרטיסים עבור ידידים שהגיעו ארצה. השיחה בין השניים

יונתן מילר ודפנה פייטלסון
כמו דבק פלסטי

שלא נערך היה יונתן, ואת אותו ערב הם כבר כילו ביחד, ומאז ועד היום הם לא נפרדו.

"אנחנו כמו דבק פלסטי", אומר יונתן, "לא מסוגלים להיפרד האחד מהשני אפילו לרגע".

"הרבה אנשים אומרים לי שאני צעיר מדי בשביל חתונה, אבל אני יודע שדפנה היא האשה שאני רוצה לחיות איתה".

והוא מוסיף, ליתר ביטחון: "אני גם לא טיפוס שייבגר כאשה שלו. אני מאמין באהבה אחת ארוכה ומתמדת. בגידות הן רק של אנשים מתוסכלים".

מיצעד הלהיטים

משה מורד, המגיש של התוכנית להיט בראש, שהוא גם מהתקליטנים המבוקשים ביותר ברדיו ובהופעות, מגיש דירוג של עשרת הלהיטים המושמעים ביותר ברדיו ובדיסק:

- (1) טרזן בוי (בלטימורה)
- (2) מישנרי (פרופגנדה)
- (3) מריה מגדלנה (סנדרה)
- (4) רצה במעלה הגבעה (קייט בוש)
- (5) דרך אין סופית (בנר איי)
- (6) אל תעצור את הריקוד (בריאן פרי)
- (7) מאהב במישרה חלקית (סטיבי וונדר)
- (8) קונקשין (אילנה אביטל)
- (9) נענע את המחלה (דפס מוג)
- (10) קח אותי (אהה)

נמרוד דור

סי היימן (מימין) ואמה, דליה (משמאל)
הפתעה בלבוש

למיפגש מישפחתי מלא של מישפחת היימן, שכן דליה היימן, אשתו לש עבר של נחצה, מלווה את בתה לכל הופעה.

בינתיים, הרחק מאור-החורקים, ממשיכה סי את הרומן הסוער שלה עם מאיר בנאי (שירו של שפשוף).

מפתיעה את הקהל, הרגיל בזמרי ארץ ישראל היפה הלבושים ג'ינס וחולצות טריקו, בתלבושת ביגדי-עור שחורים.

חגורות-עור מעוטרת בניטים וכפפות שחורות. סי מגישה שירי רוק ג'רול סוערים ומצליחה לסחוף את הקהל.

ערכים אלה גם משמשים עילה

יום שלם על הרגליים, מי יכול לעמוד בזה?

קבקי נוחות של מגון, קלים, אורטופדים ואופנתיים. צריך יותר מזה?

Magon

מגון - לנשים שעומדות על שלהן

שיווק: לבנה 42, ת"א 374961-03

נירה, בתו של האלוף (מיל') עמוס חורב, טוענת כי בעלה, מיכאל לנדסמן, הוא אבי ילדה. הוא מכחיש. על כך מתנהל מישפט. אך

במה אשם

הילד?

נירה ואביה, עמוס חורב בדיקת רקמות פוגעת בכבוד

היה מגלה כי נירה זקוקה לטיפול יותר מעמיק.

הוא פנה להוריה, וביקש מהם להתערב ולשכנע את נירה לעבור טיפול פסיכיאטרי. לדבריו נתקל בקיר אטום, בעיקר מצד האם. היא סירבה בכל תוקף שתתן איתו פעולה.

נירה טוענת, לעומת זאת, כי בתקופה זו של מתחים וסכסוך, היה מיכאל מתעלל בה מבחינה נפשית. היא מספרת כי מכיוון שידע על מות בעלה הראשון במלחמה, היה אומר לה: "אני אלך למילואים ואמות, ואת שוב תישארי אלמנה".

הדבר שהציק ביותר לשניים היה המתח החודשי סביב ההתעברות. בכל חודש היתה נירה בודקת אם נכנסה סופוסף להריון או לא, והתוצאה השלילית הביאה אותה לדיכאון וועם. כדי להפיג את המתח הציע מיכאל כי יפסיקו לקיים יחסים במשך כמה חודשים, ואז לא יחזור בכל חודש עניין המתח והחרדה. נירה הסכימה. "וזה היתה הטעות השניה שלי", אומר מיכאל, "כי אחר-כך, כאשר ריבתי עם הפסיכולוגית שלה, היא אמרה לי שנירה ראתה בכך דחיה מצידה. היא חשבה שאני לא אוהב אותה יותר ולא חושק בה, וזה הגביר את הבעיות הנפשיות שלה".

אבל נירה מצאה ניחומים בנורעותיו של גבר אחר, רויק נאה, שאותו הכירה עוד בתקופת שירותה בצה"ל. היא מיהרה לבעלה, וסיפרה לו על הגבר החדש בחייה. "אמרתי לה שאני מבין אותה, וכי היא צריכה להתמודד עם זה", מספר מיכאל, "אבל זו היתה, כנראה, הטעות השלישית שלי. הפסיכולוגית אמרה לי כי נירה פנתה לגבר האחר כדי לעורר אצלי קינאה וועם, וכך להחזיר אותי אליה. תגובתי התפרשה אצלה כאדישות, כאילו אינני אוהב אותה בכלל, וכי השלמתי עם פרידתנו". נירה לא סיפרה דבר להוריה על גלייתיה במיכאל, אבל זו אביה וזה חוקר את חתנו, ומיכאל סיפר לחתנו על הגבר החדש בחייה של נירה. בשיחות שהתנהלו בין ההורים ומיכאל אמרה לו אמה של נירה: "מה אתה רוצה? אנתנו חיים במאה ה-20".

שוטרים בדלת

אחרי כארבעה חודשים, שבהם לא קיימו בניהווג יחסים, באה נירה לבקרה וסיפרה לו כי נכנסה להריון. "היה ברור לשניים, מהרגע הראשון, שהילד לא שלי", אומר מיכאל.

תקופה של התלבטות קשה עברה על בניהווג. בעצת הפסיכולוגית שלה, חשבה נירה לעבור הפלה. הפסיכולוגית פנתה למיכאל ושאלה אותו מה דעתו על הפלה. "מרע לי שואלת אותי", ענה הבעל, "אין לי שום עניין בזה. הילד לא שלי, צריך לשאול את אמו ואביו. אבל אם את שואלת את דעתי, באדם זה, על הפלה, אז דעתי שלילית". מיכאל מספר כי כאשר היה הוא נער צעיר עבר חוויה קשה, כאשר אשה צעירה עברה הפלה והתערערה מבחינה נפשית, ולכן הוא נירה החליטה לבסוף לעשות הפלה.

הטעות השלישית

בתחילה נראה היה כי הכל כשורה אצל הזוג הצעיר — נירה הקטנטונת, בעלת השיער הכהה והעניים הביישניים, ומיכאל גבוה, הקומה, בעל-התלתלים הבלונדיים והעניים הכחולים כים. אבל נירה רצתה ילד. מאחר שלא נכנסה להריון, החלה לעבור טיפולים ממושכים כדי ללדת. מומן מותו של בעלה הראשון סבלה נירה מפחדים וסיוטים, ונזקקה לטיפול פסיכולוגי, כפי שפירטו בני הזוג לאחר מכן בבית-המישפט.

מיכאל טוען כי נירה החלה נתקפת אז בעצבנות רבה, התקוטטה איתו בגלל דברים שמהיכר, ואף שברה חפצים ונהגה כלפיו באלימות. מיכאל ניסה לעזור בלשון, הוא אף הלך יחד איתה לפסיכולוגית הקבועה שלה, והשתתף בכמה פגישות. אולם, לדבריו, אפילו הריט פסיכולוגית

אולם או התברר כי מסיבות רפואיות איננה יכולה לעשות זאת. באותה תקופה היו היחסים בין בניהווג קשים מאוד. ההורים התערבו, ולדבריו מיכאל, הטרידו אותם מאוד. בניהווג עברו להתגורר בחדרים נפרדים. מיכאל מספר כי האם היתה מזמינה מישטרה מדי פעם, וטוענת כי הבעל מנסה לפגוע באשתו. "לילה אחד, כאשר שנינו כבר ישנו בחדרים הנפרדים שלנו, היה צילצול בדלת והופיעו קציני-מישטרה, כמה שוטרים, ואמה של נירה. הקצין שאל את נירה אם הכל בסדר, והיא תמחה מאוד ולא הבינה כלל במה מדובר. "מסתבר כי האם התלוננה במישטרה שאני עומד לפגוע בבת שלה, שהיא בהריון, ואני עלול להזיק לה. הקצין ראה שזו המצאה, ביקש סליחה ועזב את הבית".

היו פעמים נוספות שבהן הזמנה מישטרה לדירה. נירה טוענת כי היו גם טלפונים מגשים שונות, שסיפרו כי הן חברות של מיכאל. בתביעה שהגיש לבית-המישפט כתב מיכאל: "החלטתי שלא לפגוע במעמרו של הילד, וגם לא בשמה הטוב של אשתי ובני-משפחתי. אביה של אשתי הוא אדם מוכר ומפורסם בציבור ובעל מעמד ציבורי. על כן נשארתי במחיצתה של אשתי, ומאותה סיבה גם הסכמתי להשתתף בטכס ברית-המילה ולהציג את עצמי באותו מעמד כאבי הילד, למרות שהדבר היה כרוך במאמץ רב מצדדי".

"אחרי הולדת הילד סייעתי לאשתי ולידל בכל מה שניתן לדרוש ממני בנסיבות הללו, לרבות מבחינה כספית, אך אשתי מצידה לא גילתה יחס דומה והערכה להתנהגותי, וסירבה להתגרש, למרות התנאים ההוגנים לחלוטין שהצעתי לה. במקום זה דרשה שאוותר על כל זכויותי ברכושנו.

"לפיכך הגשתי תביעת-גירושין לבית-הדין הרבני. אבל אפילו באותו כתב-תביעה דרשתי מפרקליטי שלא ייאמרו דברים מפורשים בעניין הילד, מתוך תיקווה שניתן יהיה להגיע לידי הסדר-פשרה, שישמור על ענייניו של הילד".

איסור

ללא נימוק

אלם הדברים לא הסתייעו. מי 1983, מאז הולדתו של התינוק, מתדיינים בניהווג בערכאות שונות. מיכאל הגיש תביעה לגירושין, ונירה הגישה תביעה למונות לה ולילד. היא כופרת בכל פה בכך שהילד אינו ילדו של מיכאל, ולמרות שמיכאל נקב בבית-הדין הרבני בשמו המפורש של הגבר שלדבריו היה מאהבה של נירה ואבי הילד, היא מכחישה הכל.

באיכוחה הסכים אומנם, כי ייקבע שהיא אסורה על גבר זה, ששמו נקב על-ידי מיכאל, אך בלי הודות בכך שהילד הוא בנו. מיכאל מעיד בכתב שרות להגיש תביעה נגד אותו גבר, אם יחייב לשלם מזונות לילד.

כדי לברר את העניין באופן סופי, ביקש עורך-דינו של מיכאל, אבנר ימיני, כי האשה והתינוק יעברו בדיקות רקמות. אולם האשה סירבה בתוקף. היא טענה כי הדבר משפיל אותה ומטיל דופי באישיותה. אז ביקש עורך-דינו ימיני להוכיח את אכזות הילד בדרך אחרת. אך השופט אלישע שיינבוים אסר זאת ללא נימוקים. כאשר נתקבש השופט על-ידי עורך-דין לתת את נימוקיו לסירוב, הודיע כי יעשה זאת בפסק-הדין הסופי. ימיני עירער לבית-המישפט העליון ושם חייבו את השופט לתת את נימוקיו כבר עתה.

"כאשר נירה היתה לקראת סוף ההריון, היא ניתקה את קשריה עם אבי הילד, ואז אמרתי לה שאני שאאר אותה על הלידה, מתוך רחמים, ואעזור לה. הצעתי אפילו שאאמץ את הילד, ואכן לו את שמי, למרות שהוא איננו ילדי, אבל אמרתי שאת עניין המזונות יש להשאיר לשיקול דעתי", מספר מיכאל. "כאשר אמה שמעה את הצעתה זו למונות, היא גירשה אותי מהבית".

כאשר חזרה נירה מבית-החולים, עם התינוק, שוב לא עזבו הוריה את הבית.

בעל מיכאל לנדסמן מה אגיד לילדו

"או עמוס או שושנה היו שם בכל שעה משעות היום. הם קינטרו אותי ורבו איתי עד כדי קטטות פיזיות", אומר מיכאל. הוא לא רצה להמשיך לשאת זאת, והודיע כי הוא נוסע לחו"ל למשך חודש.

כאשר יצא מהארץ, הגישה נירה בקשה לבית-המישפט למנוע את חזרתו של מיכאל לדירה המשותפת. בהסכמה, נשאר הבעל מחוץ לדירה, ומאז לא חזר לשם. הוא התגורר בתחילה בבית-הוריו, אבל אחר-כך מצא חברה לחיים, ובכתיים נולד לו בן ממנה.

קיר אטום

מיכאל, ששיקם את חייו, אינו מבקש אלא גט בלבד, ואם בתחילה היה בטוח כי יצליח להשיג זאת בלי כל קושי, ובלי לפגוע באיש, הרי המלחמה הארוכה המתנהלת כבר שנתים בבית-המישפט, הוכיחה לו את ההיפך. הוא השתכנע כי נירה ומישפח תה רוצים לנשלו גם מהחלק המגיע לו היתר המשותף. הוא טוען, כי למרות ברכוש המשותף, הוא טוען, כי למרות העובדה שהדירה בה התגוררו ביחד היתה שייכת לנירה עוד לפני גני שואין, הרי שהוא השקיע הרבה כסף בשיפוץ ובריהוט, וכי מגיע לו חצי מערכה. הוא גם דרש תמונות וחפצים שונים מהדירה.

לפני שנתיים היה נראה כי יש מקום לפשרה בין הצדדים. הם ניהלו משאומתן ממושך והסכימו כמעט על הכל, אולם ברגע האחרון התפוצצה הפשרה בגלל כמה תמונות. כעת רוצה מיכאל לסיים את הפרשה אחת ולתמיד. הוא אומר כי בתחילה ניסה לעזור לילד ולמנוע ממנו פגיעה בגלל מעשיה של אשתו, ואף ניסה לקשור איתו קשר. אלא שהוא נתקל בקיר אטום, ומאז ניתק עצמו מכל רגש לילד ואיננו מרגיש כל קשר אליו.

מיכאל בטוח כי באחד הימים יצטרך לתת הסבר לילד על התנהגותו, והוא מכין את עצמו כבר עתה כדי שיוכל כבא הזמן לומר הכל לילד זה.

אני כבר מכין בראש שלי את התשובות שאצטרך לתת באחד הימים לילד. אני בטוח שבעוד כמה שנים, כשהילד יבין מה הולך, הוא יבוא אליי וישאל אותי: בן-זוגו איפה היית כל חייו? ואני אצטרך להסביר לו כי למרות שהייתי נשוי לאמו, אין אני אביו" כך אומר מיכאל לנדסמן, וענינו הכחולות מתעננות.

סיפור-האהבה בין נירה חורב למיכאל לנדסמן התחיל כמו סרט אהבה רומנטי, ואפילו קיטשי. שני ילדי-השומת התל-אביביים נפגשו בגיל 16 בברכה של הקאנטרי-קלאב. שני ילדים מבתים טובים, צעירים שחיו את האופוריה של מדינת-ישראל בתקופה שלאחר מל-48, חמת ששת-הימים. אביו של מיכאל הוא בעל מיפעל לתיקון צמיגים, ואביה של נירה הוא אלוף (מיל') עמוס חורב, שהיה בזמנו ראש אגף-אפסנאות בצה"ל, ואחר-כך נשיא הטכניון כי חיפה. כיום הוא משמש כאחד המנהלים של בנק-לאומי.

מיכאל ונירה התאהבו, והיו חברים במשך שנה שלמה. אחרי שנה נפרדו, ונירה מצאה לה חבר צעיר חדש, משה יפה. זמן קצר לפני מלחמת יום-כיפור נישאה נירה למשה. השניים לא הספיקו אפילו להיות נשואים חצי שנה, כאשר נהרג הבעל במלחמת יום-כיפור. נירה נותרה אלמנה בת 20. הוריה של נירה, עמוס ושושנה, תמכו וסעדו אותה בימים קשים אלה. גם מיכאל הגיע לנחם את האלמנה הצעירה, אבל הרגיש כי אינה מראה בו עניין, והוא התרחק. מיכאל המשיך את שרותו בצה"ל, וסיים 10 שנות קצב בדרגת סרן. הוא

"באנו, הראינו, ניצחנו!"

גינס לבוקר אנריקו קובר עשה לבגד העממי הסבה - ליצירה אופנתית מחוייטת בצורת מיכנסי שלושת-ריבועי.

קשמיר דרמאטי היתה התוספת הי-מקורית של פאוס-טו סארלי לתלבושות אחרי-הצהריים שהוא עיצב.

קים אוהבים - בהמון רגש ובמתיקות. כולם ישבו ליד שולחנות ערוכים והמי-תינו לתצוגה.

התפאורה על המסלול הענקי היתה מיוחדת. היו אלה עמודים וקשתות בנוסח רומא הקלאסית. שניכנו כארץ לפי מיפרט מיוחד שהגיע מאיטליה. האולם החשיך וזרקורים ציבעוניים שטפו את המסלול באורם.

המגמה היום בעולם-האופנה היא להציג דוגמניות בעלות מיבנה-גוף

פוארת ביותר שנראתה בישראל. המי-קום - האולם הגדול במלון הילטון בתל-אביב. הקהל - מיטב השמן והסולת של החברה הישראלית. המצי-גים - צוות של 25 מעצבים ודוגמנים איטלקיים, שבאו לישראל אחרי שסיי-מו סיבוב הופעות מוצלח בארצות-הברית.

את פניו של הקהל הרב, שבא לתצוגה, קידמה תזמורת קטנה של כנרים צועניים. שניגנה כמו שהאיטל-

האורחים העשירים עצרו את נשימתם. ונשות החברה המפור-כסות פער פה בתימהון. לרגע הן הר-גישו את עצמן כעקרות-בית מגושמות. ולא כמו נשות-החברה הלבושות בפאר. על מסלול-הדוגמנות, בין עמודים רוי-מאיים לכנים כחלב, פסעו בצעד מלי-כותי 12 דוגמניות וארבעה דוגמנים. שנראו כאילו יצאו מתפאורה של סרט הוליוודי.

היתה זו כנראה תצוגת-האופנה המי-

המתכננת הדוגמנית האיטלקיה פאמלה ריי, המאופרת בצבע לבן על פניה. מציגה שימלה משגעת של סארלי: בגד שחור וארוך. עליו היה רקום פרפר ענקי עשוי פאייטים.

ביותר שנראתה אי-פעם על מסלולי תצוגות-האופנה בארץ. התפאורה הוזמנה לביצוע בישראל, לפי מיפרט מיוחד שנשלח מאיטליה. רוב השמלות בתצוגה התברכו במחשופים די נדיבים. שהסתיימו במותניים.

עמודים רומאיים 12 דוגמניות וארבעה דוגמנים פרצו במוצאי-שבת מבין עמודים רומאיים לבנים אל מסלול התצוגה במלון הילטון בתל-אביב, בתצוגה המהממת

חזה של שועל הדוגמנית פאמלה וילה היתה אחת משלוש הדוגמניות שהציגו פרוות-שועל בזכות המחשון ראו את שדה של הדוגמנית מבעד לפרווה היקרה.

בקהל בלטו נשים מפורסמות רבות. הגברת ריבקה מאייר, אשתו של מרדכי מאייר, הבעלים של כל-בו שלום. לבשה כרגיל שימלה יקרה עם הרבה תכשיטים נוצצים, ושיערה היה מתול-תל בקפירה. בשולחן לידה ישבה יעל דיין, שלבשה שימלה מחוייטת שחורה, ולידה ישבה אמה, רות דיין. לא הרחק משם אפשר היה להבחין באורה בהרב, מוכירתו של מרדכי מאייר, המפורסמת במחיר הגבוה שבו היא קונה את מל-תחתה האקוויטית, ובאשת-החברה גילה בוכמן, שישבה ליד ידידתה הטובה זיווה להט, אשת ראש-עיריית תל-אביב.

בקהל ישבו גם דוגמניות רבות, שהסתכלו בהתעניינות בבגדים המיוזרים שהוצגו. היו שם חניטה צנטנר, חווה לוי, קארן רונסקי ועוד דוגמניות, שבאו כולן לבושות במיטב ביגדיהן, אבל הרגישו שמנות וכלויות ליד הדוגמניות האיטלקיות הדקיקות — כפי שהתוודתה אחרי-כך אחת הדוגמניות.

גירתת הרקה של האיטלקיות היתה אולי הסיבה למה שגילו המלצרים בתום הערב: כל הכיבוד, שכלל פיצות ועוגות עתירות קלוריות, נשאר על השולחנות, ומצא את דרכו אחרי-כך לפחיה-אשפה.

ארבעה דוגמנים-גברים מיקטורני סמור קינג ופראקים, שעיצב פרנגו ניטריקו. ניטריקו מתמחה בעיצוב בגדים לגבר-רים, והדגמים שהוא מעצב מקשטים את השגרירים במיסדרונות הוותיקן שברומא. אחד הלקוחות המפורסמים של ניטריקו הוא מנתח-הלב הנודע הר"ר כריסטיאן בארנארד, חלוץ השת-לות הלב.

מי שדגמיו בלטו בין עשרות הדגמים המהממים היה המעצב פאוסטו סארלי, הזוכה לאחרונה בהצלחה רבה בשוקי-האופנה בארצות-הברית, שו-קים הנודעים בבררנות הרבה שלהם ובפונקציונאליות שהם תובעים מהגדי-ים. על הצלחתו של סארלי תעיד יותר מכל העובדה כי לאחרונה רכש לו ארמון עתיק בסביבות נאפולי. אולם הנשפים הענקי שבעיבורו של הארמון שופץ בידי סארלי, וקירותיו כוסו במראות ענקיות. שם, בין המראות וציורי הפרסקו העתיקים, מציג סארלי את יצירותיו לקניינים.

כל הדגמים שהוצגו באותו ערב לא נועדו למכירה. התצוגה אורגנה על-ידי ראומה וייצמן, אשתו של השר בלי תיק עזר, שהיא יושבת ראש מיח"א — האגודה לעזרת ילדים חרשים. כל כרטיס כניסה עלה 50 אלף שקל, וההכנסות היו קודש לאגודה.

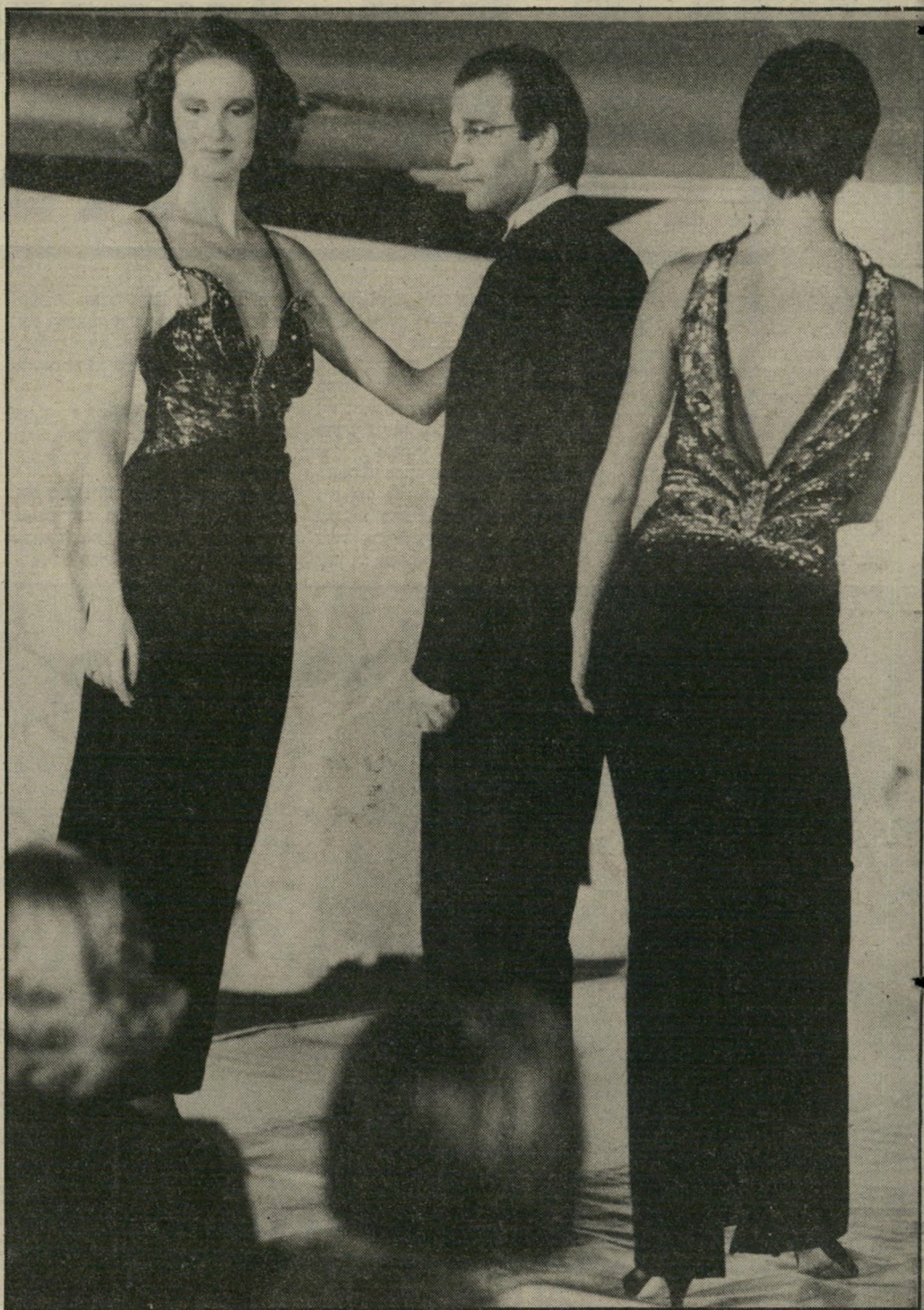
מעולם לא ראתה הארץ תצוגה כה מרהיבה: האיטלקים היממו את הקהל

מלא יותר, באיטליה המעצבים קצת מפגרים, עדיין אוהבים דוגמניות רקי-קות. לתצוגה הבינלאומית נבחרו במיור חד דוגמניות שהן גם בעלות כישרון מישחק ויכולת להפוך את תצוגת-האופנה להצגת-בידור משעשעת. כל הדוגמניות הופיעו כשעל פניהן שיכבה עבה של איפור לבן, שהדגיש את הבגדים. ואלה אכן היו נהדרים. בשום בגד אי-אפשר היה להבחין כלולאות או כפתורים — כל היצירות הצטיינו במחשופים נדיבים, שהחלו בטבור וחשפו חזית רעננה. היצירות המיוחדות היו רקומות, רוכן ככולן, פאייטים נוצצים, שבהם השתקפו אורות הזרקורים. על רבים מהדגמים נרקמו פרפרים ופרחים ענקיים, ככל ציבועי הקשת. סוודרים קושטו ברק מות מסוככות של ציפורי גר-עדן סס-גוניות.

יחד עם 12 הדוגמניות הציגו גם

התפרקות כללית לאחר התצוגה המפוארת והנוצצת אפשר היה לראות את הדוגמניות רוקדות ומשתוללות באלמוניות במועדון ליקוויד במרכז תל-אביב.

המעצב פאוסטו סארלי. המעצב האיטלקי הוא אולי הפחות-ידוע בין המציגים באותו ערב. אולם יציר-רותיו השאירו את הנשים בקהל כשהן פערות-פה.

מלכנים ומאחור הפרפרים הענקיים והציבעוניים הרקו-מים מלפנים ומאחור הפכו לסמל המיסחרי של

אבל שרון גם הוכיח שהוא יכול להרים את כל הליכוד. ה' מתווכים והמיתבים עברו בין לישבת ראשי-הממשלה וחזותי השיקמים, בין פרס ובנינו.

המשבר גימד את יצחק שמיר, שלא היתה לו ברירה אלא לרקוד לפי חלילו של שרון, להגן עליו ולהימנע מכל מילה של ביקורת עליו.

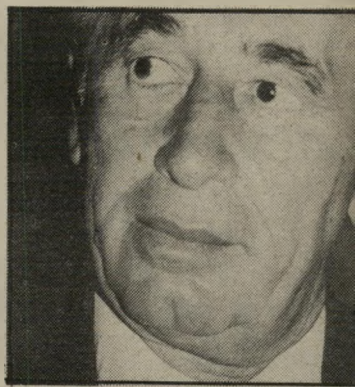
עלייתו של שרון לכס המנהיגות של חרות והליכוד אינה עוד אלא שאלה של זמן.

■ ■ ■

ש ימעון פרס? איך יצא הוא מכל העניין? האם ניצח?

כן ולא, כן ולא.

הוא עמד על שלו. הוא קיבל התנ" צלות משרון הנוראי. הוא השיג הבהרות והבהרות של הבהרות. הוא נראה, בשלב מסוים, בתפקיד הבלתי-רגיל של איש קשוח ונוקשה, המוכן לכל. אך הרושם שנשאר עם ירידת המסך הוא הפוך. הוא יותר, מכתבי-פטריון לא שוגר, במישור האישי הוא נראה שוב כעסקן המחפש נוסחות-פשרה. כי מישור הפוליטי הוא נראה כמנהיג ש-

פרס

כן ולא, כן ולא

פריץ

המנצח האמיתי

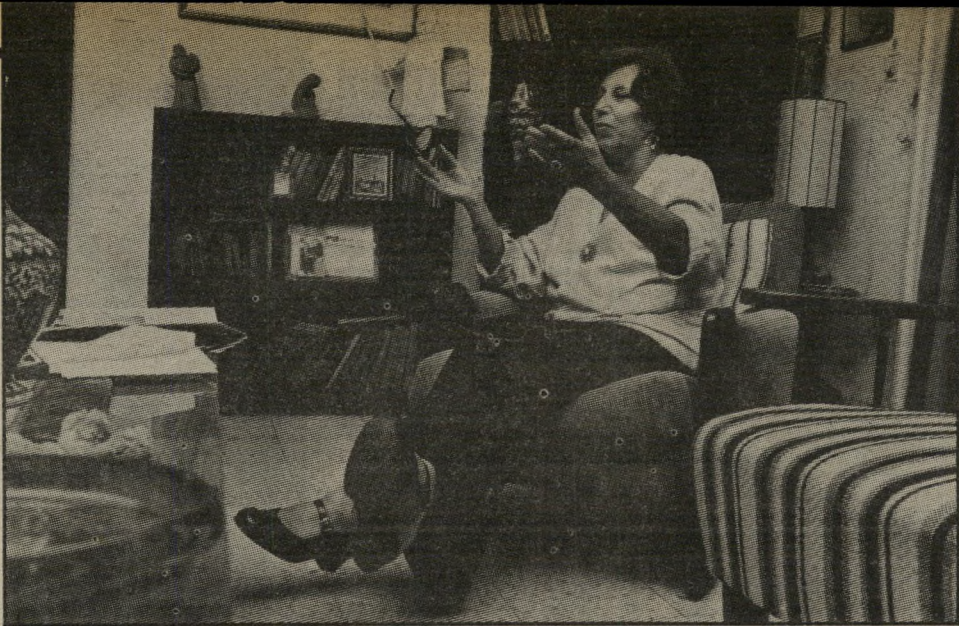
שרון

רק שאלה של זמן

טעה בהערכת-הכוחות וגאלץ לסגת. אם ניצח, היתה זה ניצחון נר סח פירוס. עוד ניצחון אחר כזה...

■ ■ ■

אך כל מה שיישאר מכל הפרשה הזאת הוא, בסופו של דבר, הרג" שה כללית של תיסכול. היתה מהומה על רוב מאומה. רבו על שום דבר. וזה הסתיים בלא-כלום. מה שנותר הוא ריח מסויים של חמריש.

בדירת המריבה יושבת הזמות או" וולה ולוי, שהיא בתה של השחקנית הוותיקה שקראה לה אוהלה על-

שם תיאטרון "האוהל". לאחר שסיימה לשבת שיבעה על מות אמה. "אהובה של אמי הוא איש עשיר ומבוסס", היא טוענת, "ואין לו בעיות כלכליות."

המדיחמה עני ביתה

שני לאה דגנית

טיול-אהבה לפאריס, ונסעו אף לבקר אותי בני-יורק.

מרדכי עבר לגור עם אמה, והם היו קוראים ביחד את פושקין ברוסית. אמה ציירה והיתה מאושרת, וגילאון היה מתבונן במישחקי-כדורגל, שהיו אהובים עליו.

לפני שנה וחצי אמה היתה צריכה ללכת לעורר-דין לסדר משהו. כשלא חזרה הביתה, יצא גילאון לחפש אותה בניידת של המישטרה. מאוחר כלילה גילה אותה בחדר-מיון של בית-חולים.

זה בזה, ועברו לגור ביחד בדירתה של דגנית ברחוב מאפו בתל-אביב.

בתה של דגנית, אוהלה הלוי, גרה היום בדירה זו, שבה חי הווג הקשיש במשך שש שנים וחצי. עכשיו סיימה אוהלה לשבת שיבעה על מות אמה. מרדכי גילאון מאושפז במוסד סיעודי, אוהלה ניסתה להסתיר פרשה של מאבק מישפטי שניהלה בימיה האחרון נים של דגנית, מאבק שבו ניסתה להוציא מהבית את גילאון הישיש, שכל מה שרצה היה להישאר בבית שבו חי עם אהובתו. הדראמה המישפ-

העברי. מאבק מישפטי מכוער סיים את הדראמה הרומאנטית שבה כיכבה בערוב ימיה, דראמה שהיתה יכולה להיות נושא למחזה רוסי מרגש.

חיזור קלאסי

כל העיר דיברה על הרומאן של מרדכי גלאון ולאה דגנית, ש" הכירו זה את זה לפני שש שנים. אחרי ששניהם עברו את גיל ה-70, והתאהבו

רומאים המודאגים התרוצצו מסביב לאלונקה, שעליה שכב האיש בן ה-80. הם איבחנו אצלו התקף-לב קשה, ועסקו בהצלת חייו של האיש, שפרשת אהבתו בערוב ימיו ריתקה את חוגי הנוהמה בארץ.

מרדכי גילאון, ששכב נטול-הכרה על האלונקה, לא ידע כי כאותו בוקר עצמו נפטרה אהובתו — השחקנית לאה דגנית, בשנה ה-81 לחייה.

לאה דגנית היתה אחת השחקניות החשובות ביותר בתולדות התיאטרון

הבת היחידה של לאה, אוי-הלה הלוי, אשתו לשעבר של השחקן שייקה אופיר.

ביקור אחרון בניו-יורק לפני שנה וחצי. גם בערוב ימיה התלבשה באלגנטיות, ונראתה ממש כרוזנת.

לפני המחלה אשר גרמה לה לשי-תוק חלקי עסקה דג-נית בציוור ואף ערכה כמה תערוכות מוצלחות.

לאה דגנית, ממלכות התיאטרון שנותיה האחרונות היתה לה אהבה של יועצת לשעבר לראשי הממשלה. מאבק בין בת השחקנית ובנות המאהב

לשם הובאה מחוסרת הכרה, כשהיא סובלת משטף־דם במוח. אמא לקתה בשיתוק בצד השמאלי של גופה ויכלה לדבר רק מילים בודדות. **עד כאן** סיפורה של אוהלה.

גילאון לא מש ממיתתה של אוהבתו. הוא טיפל בה במסירות וכל הזמן היה מאכיל אותה ודואג לכל מחסורה. לאה לא הסכימה להתחתן עם גילאון. היא טענה ששום פיסת־נייר רישמית לא נחוצה לה כדי להוכיח שהיא אוהבת אותו. באותם הימים אפשר היה לפגוש את הגבר הקשיש כשהוא מוביל את כיסא־הגלגלים של אוהבתו בשבילי מוסד שיקומי.

במשך כל זמן מחלתה של דגנית המשיך גילאון להתגורר בבית אוהבתו. דבר שגרם לרטינות בלתי־פוסקות מצד קרוביה. לפני חודשיים הוא נאלץ לעזוב את הדירה ולעבור לבית־אבות. כשחלה הרעה במצבה של דגנית הישישה, הוצקה בתה אוהלה מניו יורק. כשהיתה הבת כמטוס, נפטרה האם.

בלי פנסיה

אוהלה, שהיא בעלת דירה משלה, ברחוב שלום עליכם ובעלת מכונית, עברה להתגורר בביתה של האם. גילאון, שלקה בהתקף־לב קשה ביום שבו היא נפטרה, לא ידע כלל על פטירתה.

למרדכי גילאון, ענתה: "מה פתאום? הוא איש עשיר!" אוהלה התחמקה מלענות על השאלה. מדוע עזב אוהבה בן 80 של האם את הדירה, וענתה: "אני לא יודעת, לא הייתי בארץ ואין לי שום קשר לעניין."

אוהלה הוסיפה שלגילאון יש מיש פחה הרואגת לו. לבסוף, כששאלתי את אוהלה אם היא מכירה את בנותיו של גילאון, ענתה לי בהיתממות: בקור שי היכרתי אחת מהן. אני אפילו לא זוכרת את שמה. היה לי פעם מיספר־הטלפון שלה, אבל איברתי אותו.

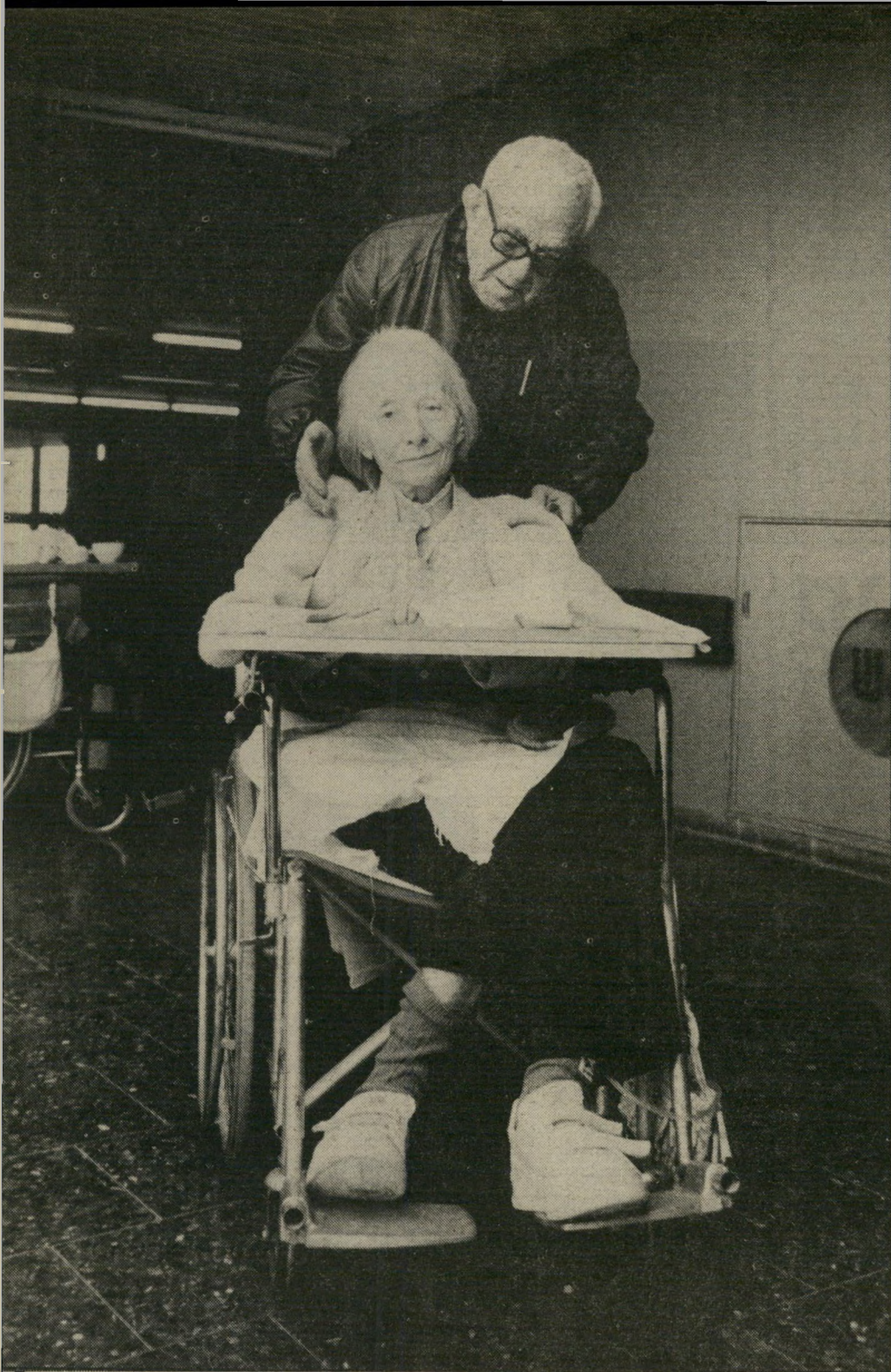
למרדכי גילאון יש שתי בנות. האחת היא העיתונאית צילה שני, שעבדה בהארץ ככתבת לענייני חברה. הבת השניה היא אטיה שימחה, אשתו של השופט אהרון משה שימחה, נשיא בית־דין השלום בירושלים. אטיה היא מייסדת, ובעבר עברה בלישכת יועצת ראשי־הממשלה לענייני מעמד האשה.

משיחה עם אטיה, מתקבלת גרסה שונה לחלוטין ממה שניסתה לצייר אוהלה הלוי.

סיפורה שימחה:

האבא שלי טיפל במסירות במשך שנים כאמא שלי. שהיתה חולת פרקינסון ונפטרה. כשאבינו בגש את לאה דגנית, קיבלנו את אהבתם כאהבת־נעורים טהורה. שנה לפני זה התאלמן אבינו מהאמא.

אבא הוא אדם אמיר ולא חסר לו כלום. כשהוא הכיר את לאה דגנית, היא חיה בצניעות רבה, כפנסיונרית.

זוג האוהבים בני השמונים. לאה דגנית ומרדכי גילאון. כפי שצולמו לפני שנה בבית לוויתן שם אושפזה השחקנית הידועה, שלקתה בשיתוק בחלק השמאלי של גופה.

ואו החלטתי לעשות הסכם־פשרה. שני אנשים שעזרו לי מאוד היו בעלה של האחות, מרדכי בירון, שהתנהגות של אוהלה לא היתה לרוחו, והסופר שימחון חלפי. בהסכם־הפשרה הוסכם שאבי יעזוב את הדירה, והם יסירו את העיקול על החסכונות של אבי וישלמו את הוצאות המימון, בסך 2000 דולר. הם שילמו 750,000 שקל והתחייבו לתרום גם תרומה לאמ"י, איגוד־אמני ישראל, על שמה של לאה.

אבי עזב את הבית לפני חודשיים. כ־2 בחודש זה, בשעה שש בבוקר, לאה דגנית נפטרה. בעשר בבוקר לקה אבי בהתקף־לב. אני הייתי היחידה ממני פחתו שייצגה אותו בהלוויה של לאה. רק הרבה יותר מאוחר העזתי לספר לו על פטירתה. זה היה הלם נורא עבורי. כשסיפרתי לו, דאגתי לזה שבת, שהיא פסיכולוגית במיקצועה, תהיה לידנו. הוא הפיל את עצמו מהמיטה וועק שהוא לא רוצה להמשיך לחיות עוד. מאז הוא הולך כשסרט שחור כרוך על זרועו, לאות־אבל.

הרבה המכאבי לו ביותר זה שבהסכם הובטח לו שהוא יקבל את הדבר היחיד שביקש מהדירה של לאה דגנית, שם בילה שש שנים מחייו — תמונת פורטרט שלו, שציירה לאה. עד היום הוא לא קיבל את התמונה.

מעולם לא רצה שום חוקה, לא על הדירה ולא על חצי ממנה. כל מה שהוא רצה זה להישאר שם עד סוף ימיו. בדירה של האשה שהוא כל־כך אהב, מוקף בתמונות ובפסלים שלה.

אוהלה ובן־דודה טענו במישפט שהם רוצים להשכיר את הדירה, כדי לממן את הוצאות אישפוזיה של לאה דגנית במוסד.

סרט שחור

מה שהשפיע עליי ביותר היה יום־ההולדת ה־80 של לאה, שנערך במישפח. את המסיבה ערך לה אבי. אבא ביקש שאאפה עוגה והוא הביא בקבוקי יין. במסיבה השתתפה גם אסתר רובין, אלמנתו של הצייר ראובן רובין, גילה אלמגור ועוד. את המישפט חה שלה ייצגה אחותה של לאה, ולפי ההתנהגות שלה היתה לי הרגשה רעה, מה גם שראיתי שאבא סובל נורא.

מייד אחרי המסיבה אבא התחנן שנרכוש לו דירה אחרת, כדי שהוא יוכל לטפל במורידיו בלאה. כי הוא טען שבמוסד לא מטפלים בה מספיק, הסברתי לו שזה בלתי־אפשרי, שהוא בקושי יכול לטפל בעצמו.

במסירות. זאת היתה ממש אהבת־נפש. כשלאה אושפזה, אבא נשאר לגור בדירה שלה. אוהלה הגיעה פיתאום מחו"ל והגישה תביעת פינוי נגדו, באמצעות עורך־הדין דורון כוכבי. באותה תקופה אני הייתי בחו"ל. אבא לא ידע איך לטפל בעניין ולקח עורך־דין. מאחר שאבא לא ידע להתבטא לפני השופט, הוא הפסיד במישפט. כשחזרתי מחו"ל, לקחתי את המישפט לידיי והגשתי עירעור. אבי

רק מרמי הביטוח הלאומי. מהאוהל לא נתנו לה פנסיה, ואבא מימן את הכל במשך כל השנים של התקופה המשותפת של אהבתם. הם חיו כזוג לכל דבר. אבא אהב אותה כל־כך, שאת החסכונות שהיו לו בבנק דיסקונט בתל־אביב הוא הלך ורשם גם על שמה של לאה דגנית, כשותפה.

זמן קצר לפני שלאה חלתה ואושפזה, היא ואבא היו בטיול בפאריס וברומניה. אבא טיפל בה יום־יום

אוהלה, שאמה היתה נוהגת לומר עליה כי היא הרבר היחיד שנשאר מתיאטרון האוהל מתגוררת כיום בניו־יורק, ועוברת במחלקה הפסיכיאטרית של בית־חולים גדול, שם היא מסייעת לחולים להירפא בעזרת מוסיקה.

אוהלה מתעקשת לדבר רווקא על ההיסטוריה של המישפחה, ולא על ימיה האחרונים של אמה. בתשובה לשאלה אם הורישה לאה דגנית משהו

קופידונים בכנסת

כיום השלישי, סמוך לשעת חצות — שעה מאוחרת במושגים ירושלמיים — נראו שתי רמויות יוצאות בחופזה מבית-מלון וול, הממוקם בסימטה ירושלמית חשוכה. היו אלה **חבר-כנסת בכיר**, מהיותר צעירים שבבית-הנבחרים, ו**החתיכה אלמונית**, ממושקפת, ששערה היה מורם בהידור.

הח"כ שאינו ירושלמי, עשה דרכו במהירות לעבר מכוניתו, ולא שם לב לריכוז המכוניות החנות בסימטה. שכן המלון האפורי ממוקם ליד הצריף, המקום הכי IN בירושלים, מקום מיפגשם של אנשי-תיקשורת רבים, הידשים שם עד השעות הקטנות של הלילה. ואכן, בעוד הח"כ מתניע את מכוניתו, כשהחתיכה לצידו, הגיעה לסימטה מכונית נוספת. בטרם הספיק הח"כ להתקדם, קפצה מהמכונית עיתונאית המסקרת את הכנסת, ועשתה דרכה במהירות לעבר הצריף. בעיקבותיה הגיעו מהמכונית אנשי-תיקשורת ופוליטיקאים — כולם נחפזו לחצות את הסימטה בגלל הקור הירושלמי.

לפתע קלטת החבורה העליזה את הח"כ ובת-יווגו, היושבים נבוכים במכונית. כהרף-עין נעצרה התהלוכה, והכל הביטו בסקרנות לעבר הזוג הבלתי-צפוי. הח"כ, מיפגשן הנשוי לאשת-קריירה, איבד את קור-דעתו. שילב הליוך אחורי, נסע במהירות לאחור ונעצר בחריקת-בלמים וזעזוע, שהסבה עוד יותר את תשומת-הלב לעבר מכוניתו. אחרי-כך הסב נכון וחיכה שהחבורה תסתלק. לשווא. פרצופים סקרניים נוספים ניבטו מבעד לחלונות הפאב הסמוך. ואז, ללא התרעה מוקדמת, פרץ במכוניתו קרימה, כשהוא כמעט דורס את החבורה הצוחקת צחוק פרוץ. נכנס כמעט בשלט "אין כניסה" ולבסוף, תוך כרי חריקות-צמיגים, נעלם מהאופק.

מגבעת-השלושה לברוקלין, דוד תימן

בשם **בטי קרדש**, שממנה נולדה לו בת חצי-תימניה, שאותה הוא השאיר כארץ כשנסע לגלות את אמריקה.

שם, בניו-יורק, הוא התחיל בכל מיני עסקים, ואומרים לי שרוקא ראה בהם ברכה. מה שהוא לא הצליח לראות באמריקה זה בחורות תימניות כמו שהוא אוהב.

עכשיו יש לו בברוקלין חנות לפאות. מזה הוא חי בימים. בלילות הוא לוקח פיאה שחורה ומסולסלת ומלביש אותה על הראש של

הכל התחיל בקיבוץ גבעת-השלושה, שם נולד **מוטי פליישר**. את פירסומו הראשון קיבל בלהקת-הנחל, וכשסיים את שרותו הצבאי החליט להיות זמר גדול בישראל. הוא אומנם נהיה זמר, אבל לא כלי-כך גדול, וזה לא הספיק לו. אז הוא הפסיק לשיר ופנה לעיסקי המיסעדות והפאבים, ואומרים שגם עשה שם כסף. אולי לא כסף די גדול, ולכן הוא עבר ליבשת הגדולה, אמריקה, כדי להצליח שם בגדול.

עד כאן זה על החיים העסקיים שלו. בחיים

מוטי פליישר ונירה לוי

פיאות תימניות לבלונדיות אמריקאיות

הבחורות האמריקאיות, שאיתן הוא יוצא לבלות בלילות. אתם רואים, הכל באמריקה לא-טיבתי, אפילו התימניות.

הפרטיים שלו תמיד היתה נוחת לו על הירד איזה תימניה יפה ושחורה. פעם זה היה רומאן ארוך מאוד עם **נירה לוי** השחחרת, ואחרי שזה נגמר היה לו רומאן עם תימניה אחרת

הכדור הוא עגול

אחרי-כך הוא שוב חזר לברידותו המזהירה. חבריו סיפרו שהוא מחפש להתחתן עם כדורגלנית או עם אשה הנראית כמו כדורגל, או לפחות משהי שיש לה איזה נגיעה בנושא. חיפש, חיפש ולא מצא.

עכשיו הוא מצא. **ציפי אלקיים** היתה נשואה במשך 11 שנה ל**דני אלקיים**, שוער הפועל תל-אביב ויש לה ממנו שתי בנות, שהן עכשיו בנות 19 ו-14. היא חיה איתו במשך שנים בלוס-אנג'לס. אז התגרשו, ולפני שנתיים התחתן דני אלקיים מחדש.

לפני כמה חודשים חזרה ציפי ארצה, ומייד כשהגיעה נזרע הדבר לבויקו. "הנה אשה שמתה על כדורגל", הוא אמר לעצמו, רץ לראות את ציפי מקרוב ומאז הם ביחד, שמחים ומאושרים ומחייכים.

את **ישראל בויק**, בעל המיסעדה הסינית האדומה, מכיר הקהל הרחב מצד האוכל הסיני.

החברים שלו מכירים אותו דווקא מצד הכדורגל. האיש הזה חולה כדורגל, מת על כדורגל, הרוס על כדורגל ואוהד שרוף של הפועל תל-אביב. אין מישחק שהוא לא רואה במיגרש ואחרי-כך בבית בטלוויזיה, ואחרי-כך בלילה בוידאו. הוא זוכר כל גול וכל בעיטת 16 מטרים, וכל שחקן וכל שוער וכל שופט.

כשהתגרש מאשתו חיה אמרו שהוא עוזב אותה לטובת הכדורגל. אחרי הגירושין הוא חזר אליה — אומרים שזה מפני שהטלוויזיה שלו היתה מקולקלת, ואחרי מישחק טוב הם עשו ביחד ילד קטן ועגול לחיים.

גם במוסיקה יש חריקות

היפה, וגם איתה היה לו סיפור ארוך ויפה של שנתיים.

היו עוד הרבה נערות ונשים מכל מיני סוגים וגילים, שהמכנה המשותף ביניהן היה יופיין. אבל כל הרומאנים האלה נגמרו ללא רבנות. ואז הוא פגש את ענת, הצעירה ממנו ב-20 שנה, ותוך חודש היה ברור לו שזו האשה שהוא רוצה לחיים.

אחרי רומאן קצר מאוד הם נישאו, ומהר

כשנשא **דויד קריבושי** את **ענת** לאשה, כחתונה מפוארת לפני שנתיים, חשבו הכל שהנה הוא נגרע והתיישב, וסוף-סוף מצא את האשה שכל-כך הרבה זמן חיפש.

דויד היה ירוע בנשים היפהפיות שאיתן היה קשור. רומאן גדול מאוד היה לו עם הזמרת היפה **רותי נבון**, ואיתה הוא אף התחתן בנישואין אזרחיים באמריקה. כשחזרה רותי כתשובה, התאהב דויד קריבושי ב**גלי עטרי**

דויד וענת קריבושי מתגרשים או לא?

מאוד נולדה להן בת בשם **פל**, שהיום היא בת שנה ושלושה חודשים. כל החברים היו שמחים בשימתו של קריבושי, והבית בתוכנית ל' הפך בית שמח ועליו, מלא קולות של חברים הבאים להתארח ושל ילדה קטנה.

ועכשיו אני שומעת שיש צרות גדולות במישפחה, והחבילה עומדת להתפרק. מייד עשיתי דרינג-דרינג לדויד קריבושי.

אפשר לדבר עם דויד קריבושי? "מזכר."

שמעתי שאתה עומד להתגרש מענת. "אני מנוע, בשלב זה, מלהגיב על כך. כשהיה משהו, תדעי ראשונה." אריק, תודה רבה.

פיצי של תיקון

בריוק כשהלכתי לנוח את שנת-היופי של אחרי-הצהריים, התחיל הבית לרעור מרוב דרינג-דרינגים קולניים.

"שלום, אפשר לדבר עם המרחלת?" כן, אתה מזכר.

"כאן **פיצי ויטקובסקי**. תשמעי, ה' שפיונים שלך ממש עשו פאשלה: אמנם נכון שבענייני אהבה, בגידה, נישואין וגירושין השפיונים שלך הכי טובים בעולם, אבל כשזה נוגע לענייני עסקים, הם כנראה לא מכינים כל-כך טוב."

מה לא היה נכון? "זה נכון שחברה אנגלית הזרימה למיפעל שלי כמיליון דולר, אבל זה נועד רק כדי שאעבור ליצוא, ועדיין אני בעל-המניות ה' יחידה בחברה שלי. פשוט טעיתם."

אז איך אתה מסביר את זה שלא היה לך כסף לשלם מיונות לילדים שלך?

"גם זה לא נכון: אני משלם לאשת-ילעשכר כל חודש את המזונות כמו שסוכם בינינו, אבל יום לפני נסיעתי היא אמרה שיש איזה הפרשי-שערים שאני חייב לה, לפי דעתה. אמרתי לה שברגע שאחזור ארצה אנש אליה ונסדיר את העניין, אבל היא לא יכלה להתאפק והשיגה צור-עייבוי-ציאה מהארץ. ככה זה עם נשים לשעבר."

ומה עם הנשים העכשוויות? מה עם **חווה לוי**?

"הכל בסדר בינינו. בילינו יפה מאוד באי-טליה, וקנינו מתנות זה לזה." פגשתי שם את **גי פולום**? "לא!"

עוד

גירושין

במישפחת שם-אור כל הזמן יש חדשות. **אורה שם-אור** הוציאה ספר חדש, המתחזה עם יצירות הרב **מאיר כהנא, מירית שם-אור** גמרה בימים אלה לכתוב רומאן בן 700 עמוד בסיגנון חלף עם הרוח על ראשון-לציון, ו**יונתן שם-אור** עף מהבית ועומד לפני גרושין.

כשנשא יונתן שם-אור את חיה לאשה הכל נראה ורוד, אבל הצרות במישפחה התחילו מהר

חיה ויונתן שם-אור כנראה מצד הימין

מאוד. חיה ויונתן מאוד רצו בילד, ואומנם חיה נכנסה להריון, אבל ההריון לא הסתיים טוב. בפעם השניה אומנם ילדה חיה תינוק, אבל בגלל בעיות בריאות קשות נפטר הילד כעבור שנה וחצי.

אחרי שני אסונות כאלה, אין פלא שהחיים נראו שחורים, ומצב-הרוח קודר. אבל הם ניסו לשקם את החיים. ויונתן עוסק כרגע בהוצאת עתון סאטירי (כנראה מצד הימין) אבל אפילו הסאטירה לא שיעשה את חיי בני-הזוג והם נפרדו. חיה נשארה בדירה המשותפת, ואילו יונתן עבר לגור כמלון קטן ברחוב פרישמן בתל-אביב.

רחל מרחלת על כל העולם

מאת
שולמית ידיב

ארוחה על החזה

בוקר אחד אני קמה במצבירוח מצויין ומחליטה שהיום הוא יום יפה מדי בשביל להסתובב ברחובות ולהאזין בחדריהם העולים של כל החשובים. אז לקחתי את עצמי, עליתי על המטאטא וטסתי לאולם, שם קיוויתי להעביר בוקר שקט בצפייה בחזרות לקראת המופע הלוהט ביותר של חנוכה — פסטיבל הילדים.

איך שאני הולכת במיסדרון ורוצה להיכנס לאולם, מישור נתקל בי בכוס אדיר. אחרי שהתרוממנו מהריצפה התברר לי שהממהרת אינה אלא הזמרת היפה נורית גלרון.

נורית גלרון

מי שלא מאמין שיסתכל

כשכתם גדול על החולצה שלה — מה שלא צריך לקרות בדרך-כלל לזמרות צעירות ויפות.

מאחורי נורית רץ הבימאי צדי צרפתי, שהכתם הפיתאומי הפסיק לו את החזרה. נורית הסבירה לצרפתי שיש בחיים דברים יותר חשובים אפילו מחזרה לפסטיבל. היא צריכה להיניק את התינוקת הטריה שלה כל שלוש שעות, ואם הוא לא מאמין שיסתכל על החולצה — שנשאה עליה את התחלת הארוחה הבאה של הבת.

דליה לביא ובנה ראובן
אין כמו בית מושכר במושב

יותר יפה מאמא וגם פנוי

„לא עליתי במישקל מאז שנולד בני אלכסנדר לפני 11 שנה. אני לא שומרת על דיאטה. כשהייתי ילדה היינו רעבים ללחם. לא ידעתי את טעמה של גלידה, שוקולד ועוגות. מאז אני לא אוהבת מאכלים מתוקים. רק חמוצים. בשבילי, התענוג הגדול ביותר זה לאכול מלפפון חמוץ.

„ההרגלים של הילדות עוזרים לי גם באהבה שלי לשחייה. כשהייתי ילדה נהגתי להתגנב לבריכה של דולפין, שהיתה ממש ליד ביתנו בשביציון. היום, למזלי, יש לי בריכה פרטית משלי, ושם אני מרבה לשחות.”

כך סיפרה לי השבוע דליה לביא, כשהגיעה לביקור של כמה ימים בארץ מגרמניה, שם היא מופיעה, הסיבה העיקרית לביקור זה לראות את בנה ראובן, המכנה לראשונה בחייו כסרט של מנחם גולן. „ראובן רוצה להיות שחקן, ואני לא מתערכת בכחירה שלו. הוא הגיע לארץ במיסגרת שרות-צבאי-מיוחד, שמכין צה"ל לילדים אמריקאים. כאן הוא פגש את גולן, וסידר לעצמו את התפקיד.

„בארץ נשארו לי שני הבתים בשביציון, שלעולם לא אמכור אותם. הבית של אמי שנפטרה, והבית הקטן שבניתי לידו. שני הבתים מושכרים. זאת הפינה היקרה לי ביותר. „אחותי נשואה וגרה בקיבוץ, ואחי נפטר ממחלה אימה בגיל 27, אותה מחלה שבה לקה אבי, התקשרות הרם. אחי השאיר אחריו אשה ושני ילדים.

„חיי מתנהלים היום על מיינוחות. האמת היא שהסערות בחיי לא נעשו עליי, ואילו זה היה תלוי בי, הייתי חיה חיים בנאליים ושק"טים.”

את דליה פגשתי בארוחה חגיגית שערך למענה מנשר בן. מנשר ודליה היו פעם צמודים, שהפכו במשך השנים לידידים.

הבן של דליה, ראובן, ישב לידה, והוא היה היחיד שהיה יותר יפה ממנה. לכל המעוניינות: לראובן אין חברה, וכדאי לרוץ בימים אלה להילטון בתל-אביב, שם הוא מתגורר, לפני שהוא חוזר לאמריקה.

חיה וישראל בויק
שתיה עגלגלה כמו כדורגל

פרצוף בכדור בדולח

אם יש דבר בעולם הגורם לי לפריחה נוראית, הרי זה שכל העיר מדברת רק על דבר אחד. השבוע דיברו על שני דברים — בחצי הראשון של השבוע כל העיר דיברה על זה שהרוגמנית אילנה שושן ובעלה מתגרשים אחרי 120 יום של נישואין. בחצי השני של השבוע התחלף הנושא, וכל העיר סיפרה על הפוצימוצי המחודש בין בנייהוג. לא גירושין ולא בטיח.

אני יושבתי בצד ולא התערבתי. בזמן שכולם סיפרו אחד לשני שמתוך 120 ימינישואין עשה מריק עפרון חשבון שאשתו הטריה בילתה בחברתו רק 30 יום, אני הייתי עסוקה בלסובב את הירד לכמה מהרכלנים שייגלו לי מה באמת הולך.

אילנה שושן סיפרה לחבריה העיתונאים, שמנחשת-יבקה ניבאה לה שיוולד לה ברוכר ממריק תוך שנה. אני דווקא הערפתי להסתכל בכדור-הברזל שלי, ואת מי אני רואה שם אם לא את הטייס החתיך אורי ליברנט.

אילנה היתה חברה של מריק במשך שנים. אחר-כך הם נפרדו, ולתמונה כנס אורי ליברנט. היה זה רומן לוהט וסוער כמו טייפון, שלא נגמר בנישואין. בגלל העובדה המעציבה שהטייס החמוד לא הרגיש את עצמו מוכן

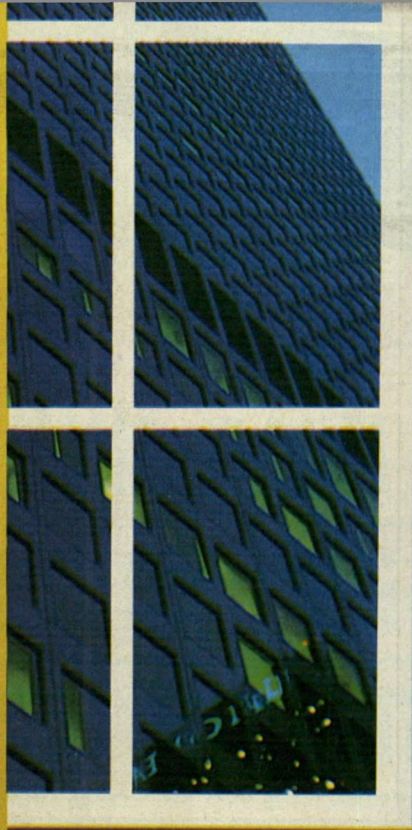

אילנה שושן עם בעלה מריק עפרון
30 יום מתוך 120 - ואולי גם טייס באמצע

לתונה בגיל הצעיר של 34, וביקש לדחות את החתונה בשנה. אילנה דווקא מאוד רצתה חופה וקידושין, או היא רצה בחזרה למריק, והשניים פשוט טסו תוך חודש אל מתחת לחופה, כשכל העיר מוחאת כפיים. מה שאני יודעת זה שאחרי החתונה עם מריק, אילנה שושן לא מיהרה לזרוק את הטלפון של ליברנט מתוך הפינקס האישי שלה. מי שהכניס לי את הפרצוף של ליברנט

לתוך כדור-הברזל הוא זה שכנראה גרם לליברנט לנקות את ידו החסונה סמוך מאוד לחתונה של שושן והמתחרה מריק. לפני שכיבתי את כדור-הברזל והכנסתי אותו בחזרה לנפסלין, הופיעה בתוכי ישישה קמוטה, שלחשה לי בקול חורקני, שאורי ליברנט עומד לחזור בעוד שבוע לארץ. המכשפה שבכדור צחקה בקול זורני ונעלמה. עכשיו לא נותר לי אלא לשבת ולהמתין בסבלנות להמשך הפרשה המכושפת הזאת.

דו צעה שניו אדום זהב

העיתון
פגישת-הפיסגה בד"נבה

השחקנית לאה דגנית מתה
ואהובה בן ה־88 לקה בהתקף־לב.
בתו מאשימה את אוהלה,
בתה של השחקנית:

זדקה
את
אבי
מהבית!

לאה דגנית
ומרדכי גילאון

